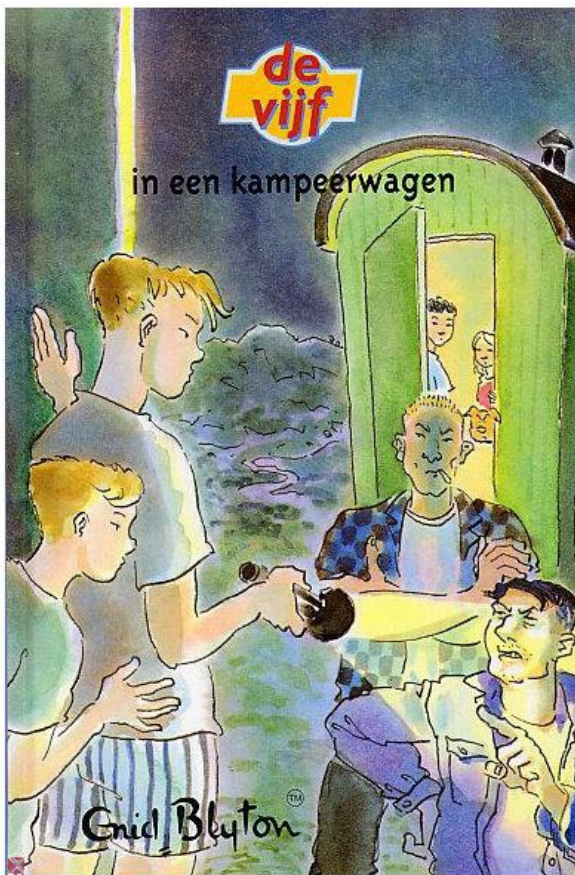

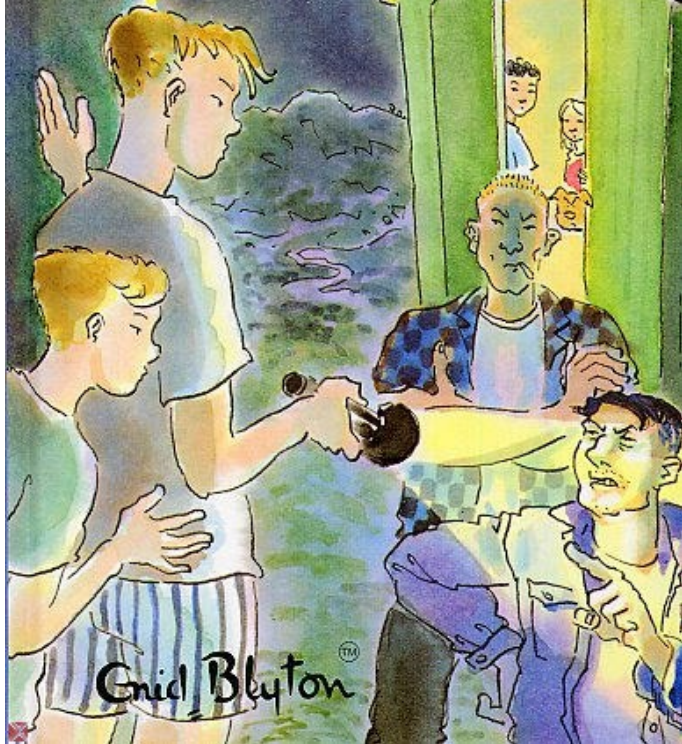
de
vijf

in een kampeerwagen

de
vijf

in een kampeerwagen

Enid Blyton

Enid Blyton

De Vijf

in een kampeerwagen

Deel #5 in de De Vijf-reeks
1946

Als De Vijf met twee kampeerwagens op vakantie gaan, ontmoeten ze Nobby, een circusjongen die met zijn circus in de buurt kampeert. Ze sluiten vriendschap met Nobby en zijn chimpansee Pongo, maar dat wordt niet op prijs gesteld door de vijandige Lou en Tijger-Dan. Zij hebben zo hun redenen om De Vijf niet in de buurt van het circus te willen hebben. Dan komen Julian, Dick, George en Annie achter het geheim van de twee mannen, en wordt de situatie levensgevaarlijk!

Hoofdstuk 1

Vakantie!

“IK VIND HET begin van de zomervakantie altijd het leukst,” zei Julian. “Dan lijkt het alsof er geen eind aan komt.”

“Het begint zo lekker langzaam,” zei Annie, zijn zusje.

“Maar voordat je het weet is het weer afgelopen.”

De anderen moesten lachen. Ze wisten precies wat Annie bedoelde.

Woef.

“Timmy vindt dat je gelijk hebt, Annie,” zei George, en ze klopte de grote hond op zijn rug. Dick aaide hem even over zijn kop, en Tim gaf ze allebei een lik.

Ze lagen met z’n vieren in de zonnige tuin, het was de eerste week van hun vakantie. Meestal gingen ze in de vakantie naar het huis van George, in Kirrin, maar voor de verandering waren ze deze keer allemaal bij Julian, Dick en Annie thuis.

Julian was de oudste; een lange, stoere jongen met een

open en vriendelijk gezicht. Daarna kwamen Dick en George. De laatste heette eigenlijk Georgina, maar ze wilde met alle geweld George genoemd worden, omdat ze eigenlijk een jongen wilde zijn. Annie was de jongste; ze begon tot haar grote blijdschap de laatste tijd een beetje te groeien.

“Mijn vader heeft vanochtend gezegd dat we, als we in de vakantie niet hier willen blijven, mogen kiezen waar we anders naartoe willen,” zei Annie. “Maar als het aan mij ligt, dan blijf ik liever hier.”

“We kunnen toch wel voor een paar weken ergens naartoe gaan?” zei Dick. “Dat is weer eens iets anders.”

“Zullen we naar Kirrin gaan, een tijdje bij jouw ouders logeren, George?” stelde Julian voor. Hij ging ervan uit dat George dat wel leuk zou vinden.

“Nee,” zei George beslist. “We zijn in de paasvakantie nog thuis geweest. En bovendien zei m’n moeder een tijdje geleden dat mijn vader in de zomervakantie met een of ander experiment zou beginnen – en je weet wat dat betekent. Als we naar Kirrin gaan moeten we constant op onze tenen lopen en fluisteren, en de hele dag zorgen dat we niet lastig zijn.”

“Ja, zo gaat dat als je vader wetenschapper is,” zei Dick. Hij ging op zijn rug liggen en sloot zijn ogen. “Maar goed, als hij midden in een van zijn proeven zit, kan je moeder ons er ook niet bij hebben. Dan zouden de vonken eraf vliegen.”

“Ik vind oom Quentin aardig, maar als hij boos is, ben ik

altijd een beetje bang voor hem,” zei Annie. “Hij schreeuwt altijd zo hard.”

“We zijn het er dus over eens dat we niet naar Kirrin gaan,” zei Julian, en hij gaapte. “In elk geval niet deze vakantie. Je kunt altijd nog in je eentje een paar weken naar je moeder gaan, George, als je dat wilt. Maar goed, wat zullen we dan doen? De hele vakantie hier blijven?”

Ze lagen nu allemaal op hun rug in de zon met hun ogen dicht. Het was ontzettend warm. Timmy zat met z’n tong uit zijn bek hard te hijgen.

“Hou op, Timmy,” zei Annie. “Het lijkt wel alsof je kilometers gelopen hebt, en van jouw gehijg krijg ik het nog veel warmer.” Timmy zette vriendschappelijk zijn poot op Annies middel. Ze gilte: “Tim, niet doen! Je poot is veel te zwaar.”

“Weet je, ik denk dat het wel leuk zou zijn als we er helemaal alleen op uit mochten trekken,” zei George, kauwend op een grassprietje. Ze tuurde omhoog naar de diepblauwe lucht. “Weten jullie nog hoe tof het was toen we helemaal alleen op Kirrin Eiland waren?”

“Maar waar zouden we heen kunnen, dan?” zei Dick. “En hoe? Ik bedoel, we hebben nog geen rijbewijs – al durf ik te wedden dat ik wel kan autorijden. En met de fiets gaan is niet leuk, want Annie kan ons vast niet bijhouden,” voegde hij er grijnzend aan toe.

Annie gaf hem een verontwaardigde duw.

“En er is altijd iemand die een leuke band krijgt,” zei Julian.

“Weet je wat mij leuk lijkt? Om met een paard op vakantie te gaan,” zei George. “Maar we hebben geen paarden.”

“Wel waar – de oude Dobby, daar in de wei,” zei Dick. “Hij is van ons. Vroeger liep hij voor de ponywagen, maar nu we die niet meer gebruiken mag hij de hele dag grazen.”

“O, maar met z’n vieren hebben we aan één paard nooit genoeg,” zei George. “Nee, Dobby kan ons niet helpen.”

Het was even stil, iedereen dacht loom na over de vakantie.

Timmy hapte naar een vlieg; zijn kaken kwamen met een harde klap op elkaar.

“Ik wou dat ik zo vliegen kon vangen,” zei Dick, en hij sloeg naar een bromvlieg. Annie keek met een vies gezicht naar Dick. “Vang ‘m, Timmy!” zei hij.

“Zullen we een wandeling gaan maken?” zei Julian. Er klonk een koor van gemopper.

“Wat? Met dit weer! Voel je je wel helemaal lekker?”

“Doe normaal!”

“Verschrikkelijk, om met die hitte te gaan lopen.”

“Oké, oké,” zei Julian, “bedenk dan zelf maar iets beters!”

“Ik zou wel ergens naartoe willen waar we kunnen zwemmen,” zei Annie. “Naar een meer of zo.”

“Klinkt niet slecht,” zei Dick. “Man, wat heb ik een slaap! Laten we een beetje opschieten, anders lig ik zó te snurken.”

Maar het was niet zo makkelijk om een beslissing te nemen. Niemand wilde naar een hotel of naar een pension, want dan konden ze niet alleen gaan. En ze voelden er ook geen van alleen iets voor om een fietstocht te gaan maken met dit warme weer.

“Dan ziet het ernaar uit dat we de hele vakantie thuis moeten blijven,” zei Julian droog. “Nou, ik ga even slapen.”

Binnen twee minuten lagen ze allemaal in het gras te slapen, behalve Timmy. Als ze allemaal sliepen, moest hij de wacht houden, dat vond hij vanzelfsprekend. Tim gaf George voorzichtig een lik en ging toen naast haar zitten, z’n oren gespitst en zijn ogen wijdopen. Hij hijgde van de warmte, maar niemand hoorde hem. Ze lagen allemaal heerlijk te slapen, en werden steeds bruiner van de zon.

De tuin liep omhoog, tegen een heuvel op. Timmy kon vanwaar hij zat een heel eind kijken, helemaal tot aan de weg die langs het huis liep. Het was een brede weg, maar niet zo’n drukke.

Timmy hoorde in de verte een hond blaffen en draaide zijn oren in de richting van het geluid. Hij hoorde mensen langs de weg lopen, en weer bewogen z’n oren. Niets ontging hem, zelfs het roodborstje niet dat om een rups te vangen neerstreek in een bosje, niet ver van hem vandaan. Hij

‘gromde zacht, diep in zijn keel, naar het roodborstje – om te laten merken dat hij alles in de gaten had.

Toen zag Tim iets aankomen over de brede weg, iets waar hij van top tot teen van begon te beven. Hij snoof de vreemde geuren op die zijn neus binnendrongen.

Een grote optocht kwam dichterbij; het geratel en gekraak van karrenwielen werd steeds luider. Het was een langzaam bewegende optocht, en voorop liep een heel vreemd wezen.

Timmy had geen idee wat aan het hoofd van die stoet liep.

Het was een olifant, en Timmy rook hem: een vreemde, sterke geur die hij helemaal niet vertrouwde. Hij rook de apen in hun kooien, en hoorde het geblaf van de gedresseerde honden in hun wagen.

Hij antwoordde ze uitdagend: Woef, woef, woef.

Het harde geblaf maakte de kinderen onmiddellijk wakker.

“Hou je bek, Timmy,” zei George boos. “Moet je nou zo veel lawaai maken? We liggen allemaal te slapen.”

Timmy blafte nog eens koppig, en krabbelde aan zijn baasje om haar duidelijk te maken dat ze moest kijken. George ging rechtop zitten. Ze zag de stoet en gaf een schreeuw.

“Hé, jongens! Er komt een circus voorbij! Kijk!”

De anderen waren meteen klaarwakker. Ze staarden naar de woonwagens, die langzaam voorbij trokken, luisterden naar

het gebrul van een leeuw en het geblaf van honden.

“Zie je die olifant die de wagen trekt?” zei Annie. “Wat is dat beest sterk, zeg!”

“Kom, dan gaan we kijken bij het hek,” zei Dick. Ze sprongen allemaal op en renden de tuin door, om het huis heen, door de laan die naar de weg liep. De stoet passeerde langzaam het hek.

Het was een vrolijk gezicht. De woonwagens waren in felle kleuren geschilderd en zagen er vanbinnen heel gezellig uit. Kleine gebloemde gordijntjes hingen voor de ramen.

Voor op elke woonwagen zat de eigenaar van de wagen, en die mende het paard. Alleen de voorste wagen werd door een olifant getrokken.

“Jee, dat is nog eens leuk!” zei George. “Ik wou dat ik ook bij een circus zat dat het hele jaar door overal heen trok. Zo zou ik best willen leven.”

“Ze zouden nogal veel aan jou hebben in een circus,” zei Dick quasi-onvriendelijk. “Je kunt nog niet eens een radslag!”

“Wat is een radslag?” vroeg Annie.

“Nou, wat die jongen daar doet,” zei Dick. “Kijk!”

Hij wees naar een jongen die zo snel als de wieken van een molen ronddraaide, waarbij om de beurt zijn handen en zijn voeten de grond raakten. Het leek makkelijk, maar dat was het niet, wist Dick.

“O, is dat een radslag?” zei Annie bewonderend. “Ik wou

dat ik dat kon.”

De jongen kwam naar ze toe en grinnikte. Hij had twee terriërs bij zich. Timmy gromde en George greep hem bij zijn halsband.

“Kom niet te dichtbij,” riep ze, “Timmy vertrouwt jouw honden niet zo, geloof ik!”

“We doen hem niks!” zei de jongen en hij grinnikte weer.

Hij had een lelijk, maar grappig gezicht en een slordige haarbos. “Wees maar niet bang dat mijn honden jouw Timmy opeten!”

“Alsof ze dat zouden kunnen!” zei George minachtend, en toen lachte ze. De terriërs bleven vlak achter de jongen lopen. Hij klakte met z’n tong en meteen kwamen de hondjes overeind op hun achterpootjes en liepen met kleine trippelpasjes keurig achter hem aan.

“Hé, gedresseerde hondjes!” zei Annie. “Zijn ze van jou?”

“Deze twee wel,” zei de jongen. “Deze heet Blaffer en die heet Grommer. Ik heb ze gekregen toen ze nog heel klein waren – en ze zijn ontzettend slim!”

Timmy blafte. Het klonk alsof hij het belachelijk vond om een hond op zo’n rare manier te zien lopen.

“Waar geven jullie je volgende voorstelling?” vroeg George nieuwsgierig. “Dan komen we kijken.”

“We gaan eerst even uitrusten,” zei de jongen. “Daar verderop in de bergen, aan de oever van een blauw meer.

We mogen daar met onze dieren kamperen – het is er woest en eenzaam, niemand heeft daar last van ons. We kamperen er alleen maar met onze wagens.”

“Dat lijkt me super!” zei Dick. “Welke wagen is van jou?”

“Die! Hij komt er net aan,” zei de jongen, en hij wees naar een fris geschilderde wagen, de zijkant blauw en geel, de wielen rood. “Ik woon er met mijn oom Dan. Hij is de beste clown van de wereld. Kijk, hij zit op de bok van de wagen.”

De kinderen keken naar de beste clown van de wereld en dachten bij zichzelf dat ze nog nooit iemand hadden gezien die zo weinig op een clown leek. Hij droeg een smoezelige grijze flanellen broek en een rood hemd dat bij de hals was opengescheurd.

Hij zag eruit alsof hij niet in staat was om een grapje te maken. Hij keek zelfs een beetje boos, vonden ze allevier, en hij kauwde zo verbeten op zijn oude pijp dat Annie er de rillingen van kreeg. Hij keek helemaal niet naar de kinderen, maar riep met een boze stem naar de jongen: “Nobby! Schiet op, meekomen! Ga in de wagen thee voor me zetten.”

Nobby knipoogde naar George en rende naar de wagen.

Het was duidelijk dat die oom van hem de baas was! Hij stak zijn hoofd uit een van de kleine zijraampjes van de woonwagen.

“Het spijt me dat ik jullie geen kopje thee kan aanbieden!” riep hij. “En een koekje voor jullie hond. Blaffer en

Grommer zouden vast graag vriendjes met hem worden.”

De circuswagen trok voorbij en even later waren de boze clown en de vrolijke Nobby verdwenen. Ze bleven kijken tot de andere wagens ook voorbij waren – het was best een groot circus. Er was een kooi met apen – een chimpansee zat in een donker hoekje te slapen – daarachter volgde een troep prachtige, glanzende paarden; en er waren nog wagens met balken, banken en tentzeilen, en wagens voor de circusmensen om in te wonen. De mensen zaten op de trap van hun woonwagens of liepen ernaast om even hun benen te strekken.

Na een minuut of tien was de stoet voorbij gereden, en langzaam liepen George, Dick, Julian en Annie terug naar hun zonnige hoekje in de tuin. Ze gingen zitten, en toen kwam George met een voorstel.

“Ik weet al wat we kunnen doen deze vakantie! We huren een woonwagen en trekken er met z’n vijven op uit! Dat zou geweldig zijn!”

Hoofdstuk 2

Georges plan

DE ANDEREN KEKEN George enthousiast aan; ze was er rood van geworden. Dick sloeg met zijn vuist op de grond.

“Wat een ontzettend goed plan!”

“Ja! Een woonwagen, helemaal voor onszelf! Dat klinkt fantastisch,” zei Annie. Haar ogen begonnen te schitteren.

“Het is in elk geval iets wat we nog nooit hebben gedaan,” zei Julian, en hij piekerde of het plan ook echt uitvoerbaar was. “Hé, zou het niet leuk zijn als wij ook naar dat meer konden trekken, waarover die jongen het had? Daar kunnen we zwemmen. Misschien leren we die circusmensen beter kennen. Ik heb altijd al meer willen weten van een circus.”

“Dat is een nog beter plan, Julian!” riep George, en ze wreef zich in haar handen van blijdschap. “Ik vond die Nobby wel aardig, en jullie?”

Ze waren het allemaal met haar eens.

“Maar die oom van hem leek me niet erg aardig,” zei Dick.

“Een lastig figuur, volgens mij. Nobby zal wel hartstikke bij hem onder de duim zitten.”

“Maar denken jullie dat we alleen op pad mogen met een woonwagen?” vroeg Annie. “Ik vind het het beste plan dat we ooit gehad hebben, maar of papa en mama dat ook vinden...”

“We kunnen het vragen; we moeten maar afwachten,” zei Julian. “Ik ben oud genoeg om op jullie allemaal te passen.”

“Poeh!” deed George. “Ik heb niemand nodig om op me te passen, dank je vriendelijk. Trouwens, we hebben Timmy toch om ons te beschermen? Ik weet zeker dat jullie ouders blij zijn als ze ons een paar weken kwijt zijn. Ze vinden altijd dat de zomervakantie veel te lang duurt.”

“We nemen Dobby mee, die kan de wagen trekken!” zei Annie opeens en ze keek naar de wei waar Dobby geduldig met zijn lange staart de vliegen stond weg te jagen. “Dat zou echt ontzettend leuk zijn, en volgens mij vindt hij dat ook heerlijk! Volgens mij voelt hij zich best eenzaam, zo helemaal alleen in die wei. Het gebeurt ook niet meer zo vaak dat hij uitgeleend wordt aan andere mensen.”

“Natuurlijk, Dobby gaat mee,” zei Dick. “Dat komt goed uit. Maar hoe komen we aan een woonwagen? Zijn die makkelijk te huren?”

“Weet ik niet,” zei Julian. “Ik kende een jongen op school - je weet wel, Dick, die lange jongen, Perry - die ging er elke vakantie op uit met zijn ouders in een kampeerwagen.

Misschien kan ik via hem te weten komen waar je die dingen kunt huren.”

“Papa weet het ook wel,” zei Annie. “Of mama. Ik wil graag een mooie grote kampeerwagen hebben – rood of blauw, met een kleine schoorsteen en ramen aan allebei de kanten en een deur aan de achterkant; en een trapje naar de voordeur en...”

De anderen begonnen ook hardop te fantaseren en al gauw praatten ze allemaal opgewonden door elkaar – zo hard dat ze niet merkten dat iemand naar ze toekwam en lachend om hun drukke geklets naar ze bleef staan kijken.

Timmy blafte beleefd. Hij was de enige die op dat moment nog ogen en oren had voor iets anders. Ze keken allevier op.

“O, hoi mam,” zei Julian. “Je komt net op tijd. We willen je vertellen over een plannetje dat we gemaakt hebben.”

Zijn moeder ging glimlachend zitten. “Jullie zijn in elk geval erg vrolijk, zie ik,” zei ze. “Wat hebben jullie bedacht dan?”

“Nou,” zei Annie, voordat een van de anderen er een woord tussen kon krijgen, “we hebben besloten dat we er graag alleen op uit willen trekken met een woonwagen! Dat zou echt leuk zijn, raam!”

“Alleen?” zei haar moeder en ze fronste haar wenkbrauwen.

“Nou, ik weet niet of dat wel kan.”

“Julian kan op ons passen,” zei Annie.

“En Timmy ook,” zei George meteen en Timmy sloeg met zijn staart op de grond. Natuurlijk kon hij op ze passen!

Had hij dat al niet jarenlang gedaan, had hij niet al hun avonturen meegemaakt?

“Ik zal het in elk geval met je ouders moeten overleggen, George,” zei Annies moeder. “Nee, kijk nou maar niet zo teleurgesteld – ik wil eerst even weten wat zij daarvan vinden. Hmm...misschien past het goed in onze plannen, want jullie vader wil nog naar het noorden gaan, en hij wil graag dat ik met hem meega. Misschien vindt hij een woonwagentocht voor jullie wel een goed idee. Ik zal het vanavond met hem bespreken.”

“Dobby kan de wagen trekken, mama,” zei Annie met schitterogen. “Denk je ook niet? Hij wil vast hartstikke graag meegaan. Hij heeft nu zo’n saai leven.”

“We zien wel,” zei haar moeder, en ze stond op. “Kom op, nu allemaal mee naar binnen, dan kunnen jullie je wassen. Het is bijna theetijd. Je haar ziet er niet uit, Annie! Wat heb je er in vredesnaam mee gedaan? Heb je op je hoofd gestaan of zo?”

In een opperbest humeur renden ze allemaal naar binnen om zich te wassen. Mama had in elk geval geen nee gezegd.

De vader van Julian, Dick en Annie kwam die avond pas laat thuis, en dat was vervelend, want ze wilden natuurlijk allemaal graag weten of hij het goedvond. Behalve Julian lagen ze allemaal al in bed, toen hij thuiskwam en zelfs toen hij naar bed ging, kon Julian nog niets vertellen.

Hij stak zijn hoofd om de deur van de slaapkamer van de meisjes.

“Papa is moe, en hij zit nu te eten. Mama wil hem niet lastigvallen, voordat hij een beetje is uitgerust. We zullen dus tot morgen moeten wachten. Jammer hè?”

George en Annie mopperden. Hoe konden ze nou gaan slapen met al die leuke gedachten over woonwagens in hun hoofd terwijl ze niet eens wisten of ze mochten gaan of niet!

De volgende ochtend waren ze bij uitzondering allemaal precies op tijd aan het ontbijt. Julian keek zijn moeder vol verwachting aan. Ze glimlachte en knikte.

“Ja, we hebben het erover gehad,” zei ze. “En je vader en ik zien niet in waarom jullie er niet met een woonwagen op uit zouden mogen trekken. Hij denkt dat het goed voor jullie is om een beetje vrijheid te hebben. Maar jullie moeten wel twee kampeerwagens hebben, niet één. Jullie kunnen niet met z’n vieren én Timmy erbij in één wagen slapen.”

“Maar Dobby kan geen twee wagens trekken,” zei Annie.

“Dan moeten we nog een paard lenen,” zei Julian. “Toch, mam? Dank je wel, pap, dat we mogen gaan.”

“Echt te gek,” zei Dick.

“Ja, super!” zei George, en ze krabbelde Timmy opgewonden op zijn kop. “Wanneer mogen we gaan? Morgen?”

“Natuurlijk niet,” zei Julian. “We moeten eerst de kampeerwagens hebben, en een extra paard, en we moeten onze spullen inpakken.”

“Jullie kunnen volgende week gaan, als wij naar het noorden gaan,” zei zijn vader. “Dat komt ons dan ook goed uit. Maar jullie moeten ons wel elke dag een kaart sturen, om te vertellen hoe het met jullie gaat en waar je bent.”

“Het klinkt allemaal fantastisch,” zei Annie enthousiast. “Ik krijg geen hap meer door m’n keel, mam.”

“Nou, als die de kampeertocht zo’n effect op jou heeft, dan lijkt het me maar beter dat je niet meegaat,” zei haar moeder. Dus Annie begon meteen aan haar pap.

Het was echt te mooi om waar te zijn: twee kampeerwagens, twee paarden, slapen in een bedstee misschien, in de open lucht koken en eten...

“Jij hebt de leiding, Julian,” zei zijn vader toen. “Jij bent de oudste, en je bent volwassen genoeg om de verantwoording te kunnen dragen. De anderen moeten echt doen wat jij zegt.”

“Ja pap,” zei Julian, en hij glom van trots. “Ik zal zorgen dat alles goed loopt.”

“En Timmy heeft ook een beetje de leiding,” zei George.

“Hij is net zo verantwoordelijk als Julian.”

Timmy blafte stoer, hij hoorde zijn naam, en hij sloeg met zijn staart op de grond.

“Je bent lief, Tim!” zei Annie. “Ik zal altijd naar je luisteren!”

“Idioot!” zei Dick. Hij aaide Timmy. “Zonder jou hadden we niet mogen gaan, Timmy. Je bent een superbewaker.”

“Nee, zonder Timmy hadden jullie inderdaad niet mogen gaan,” zei zijn moeder. “We weten dat jullie veilig bij hem zijn.”

Het was allemaal superspannend. Na het ontbijt maakten ze allemaal plannen voor hun vakantie.

Hoofdstuk 3

De wagens komen

EINDELIIJK KWAM DE grote dag waarop de twee kampeerwagens aan zouden komen. Ze stonden allevier urenlang aan het eind van de laan op de uitkijk.

De moeder van Julian, Dick en Annie kon de wagens van iemand lenen die ze van vroeger kende. Ze hadden plechtig moeten beloven dat ze er voorzichtig mee zouden zijn en dat ze de wagens niet zouden beschadigen. Nu stonden ze aan het eind van de laan te kijken, of ze ze al zagen aankomen.

“Ze worden vandaag getrokken door auto’s,” zei Julian.

“Maar ze kunnen ook door paarden worden getrokken. Hoe zien ze eruit, wat voor kleur hebben ze?”

“Zouden het van die ouderwetse woonwagens zijn waarin zigeuners vroeger woonden, met van die grote houten spaakwielen?” vroeg Annie. Julian schudde zijn hoofd.

“Nee, ze zijn modern, zei mama. Gestroomlijnd en zo. En niet al te groot, want een grote wagen zou een paard niet kunnen trekken.”

“Daar komen ze! Ik zie ze!” riep George ineens, zodat ze allemaal opsprongen. “Kijk, zijn dat ze niet, daar heel in de verte?”

Ze staarden allemaal naar de weg. George had de beste ogen; de anderen zagen alleen maar een vlek – een stip die in de verte bewoog. Maar George zag twee kampeerwagens die achter elkaar reden.

“George heeft gelijk,” zei Julian, die heel erg zijn best deed om het ook te kunnen zien. “Het zijn onze wagens. Ze worden elk door een kleine auto getrokken.”

“De ene is rood en de andere groen,” zei Annie. “Ik wil die rode. O, schiet toch op!”

Eindelijk waren ze zo dichtbij dat ze de wagens goed konden zien. Alle vier holden ze ze tegemoet. Het waren echt heel mooie wagens, inderdaad best modern, zoals Julian had gezegd, en stevig gebouwd.

“Moet je kijken hoe laag ze zijn; ze komen bijna tot aan de grond!” zei Annie. “En kijk eens naar die wielen! Ik vind die rode mooi, ik wil die rode hebben!”

De wagens hadden elk een kleine schoorsteen op het dak, smalle ramen langs de zijanten en kleine raampjes aan weerszijden van de bok. Aan de achterkant was een brede deur met een trapje van twee treden. Gezellige gordijntjes wapperden heen en weer voor de open raampjes.

“Hé, wat leuk! Rode gordijntjes voor de groene wagen en

groene voor de rode wagen!” zei Annie. “Ik wil ze van binnen zien!”

Maar dat kon niet, want de deuren waren nog op slot. Ze moest nog even wachten en met de anderen achter de wagens aanhollen, over de oprijlaan.

“Mam!” schreeuwde Annie enthousiast. “Ze zijn er – de wagens zijn er!”

Haar moeder kwam snel naar buiten om te kijken. Een paar minuten later werden de deurtjes opengedaan en konden ze alle vier naar binnen gaan om de wagens te bekijken.

Vanuit de kampeerwagens klonken vrolijke kreten.

“Kijk! Bedsteden langs de ene kant! Wat grappig!”

“Wat een leuke kleine gootsteen – we kunnen gewoon in de wagens afwassen. En uit de kranen komt water!”

“Er is een echt gasstel om op te koken, maar het is veel leuker om buiten te koken op een kampvuur. Kijk eens, wat zien die pannen er mooi blinkend uit – en al die kopjes en pannetjes die langs de wand hangen!”

“Het is net zo netjes als in een echt huisje. Echt mooi! Mam, leuk ingericht, hè? Je wil zeker wel met ons mee!”

“Hebben jullie gezien waar dat water vandaan komt? Uit een tank op het dak. Daar wordt regenwater in verzameld. En kijk, een waterkoker. Handig!”

Ze brachten uren door met het bekijken van hun

kampeerwagens, en verkenden ze van onder tot boven. De wagens zagen er inderdaad heel netjes uit, schoon en ruim. George kon haast niet wachten tot het moment waarop ze zouden vertrekken. Het liefst had ze meteen Dobby gehaald.

“Nee, dombo, we moeten toch wachten op dat andere paard!” zei Julian. “Dat komt pas morgen.”

Het andere paard was een stevige zwarte hengst, hij heette Trotter.

Hij was van de melkboer, die hem wel vaker uitleende. Het was een slim paard; Julian, Dick en Annie kenden hem goed en waren dol op hem. Ze konden allemaal paardrijden, en ze wisten hoe ze met een paard moesten omgaan en hoe ze het moesten verzorgen. Dobby en Trotter waren dus in goede handen.

Mama vond de kampeerwagens ook heel mooi, en ze keek er met bewondering naar.

“Als ik niet met papa meeding, zou ik bijna zin krijgen om met jullie mee te gaan,” zei ze. “Je hoeft niet zo verschrikt te kijken, Annie, ik ga heus niet mee!”

“We mogen echt blij zijn dat we zulke mooie kampeerwagens hebben gekregen,” zei Julian. “Het lijkt me het beste dat we vandaag onze spullen pakken, mam, dan kunnen we morgen meteen vertrekken.”

“Jullie hoeven niet in te pakken,” zei zijn moeder. “Als jullie maar uitzoeken en klaarleggen wat je allemaal mee wilt

nemen – je hoeft alleen maar kleren mee te nemen en boeken en een paar spelletjes voor een regenachtige dag.”

“We hoeven toch alleen maar een pyjama mee te nemen?” zei George, die elke dag in een trui en een korte broek liep, en steeds dezelfde kleren zou dragen, als het aan haar lag.

“Nee, natuurlijk niet. Jullie moeten flink wat truien meenemen, ieder een extra korte broek, voor het geval je een keer natregent, regenjassen, zwempakken, handdoeken, een extra paar schoenen, pyjama’s, en een paar T-shirts en blouses,” zei moeder. Ze kreunden allemaal.

“Wat verschrikkelijk veel rommel!” zei Dick. “Er is nooit genoeg plaats voor al die kleren.”

“Vast wel,” zei zijn moeder. “Je krijgt er spijt van, hoor, als je niet genoeg kleren meeneemt, vooral als je een keer helemaal natgeregend bent en je hebt niks droogs om aan te trekken. En vergeet niet dat het verschrikkelijk koud kan worden. Als je dan geen warme kleren bij je hebt, is je hele vakantie bedorven. Stel je voor dat één van jullie ziek wordt.”

“Oké, oké, laten we onze spullen maar gaan halen,” zei Dick. “Als m’n moeder eenmaal over kou vatten begint, moeten we straks misschien nóg meer meenemen van haar. Toch, mam?”

“Niet zo bijdehand,” zei zijn moeder glimlachend. “Leg alles maar klaar, dan help ik straks met inpakken en opbergen

in de kastjes van de wagens. Het is echt heel handig ingedeeld, hoor, in die wagens. Alle kastjes en laden zijn in de wanden ingebouwd – er is ontzettend veel ruimte, maar die kasten zie je haast niet.”

“Ik ga alles netjes houden,” zei Annie. “Ik weet wel dat ik niet altijd even netjes ben, mam, maar ik ga in elk geval goed mijn best doen. Want ik moet wel twee kampeerwagens onderhouden.”

“Nou, echt niet in je eentje, hoor,” zei haar moeder. “De jongens en George moeten je gewoon helpen!”

“De jongens!” schamperde Annie. “Ze weten niet eens hoe ze een kopje goed moeten afwassen en afdrogen – en George heeft zich ook nog nooit druk gemaakt over zulke dingen. Als ik niet zorg dat de bedden worden opgemaakt en de afwas gedaan is, komt er niks van terecht, dat weet ik zeker.”

“Nou, dan is het maar goed dat er één van jullie verstandig is,” zei haar moeder. “Maar je zult zien dat iedereen wel wat doet om de boel netjes te houden. Nou, kom op, ga je kleren maar halen.”

Het was leuk om alles naar de kampeerwagens te dragen en op te bergen. Er waren planken voor een paar boeken en spelletjes, en dus kwam Julian aanlopen met een kwartetspel, Mens-erger-je-niet, domino en voor iedereen een paar boeken. Hij nam ook kaarten van de streek mee waar ze

doorheen zouden rijden, want hij was van plan van tevoren uit te zoeken waar ze naartoe zouden gaan en hoe ze er het beste konden komen.

Zijn vader had hem een handig boekje gegeven met namen van boerderijen waar je in het weiland mocht kamperen.

“Je moet altijd een weiland uitkiezen, als het kan, waar je water in de buurt hebt,” zei zijn vader, “want Dobby en Trotter moeten genoeg te drinken hebben.”

“Vergeet niet al het water eerst te koken voor jullie het zelf gebruiken,” zei hun moeder. “Dat is heel belangrijk, want als je dat niet doet kun je ziek worden. Probeer zo veel mogelijk melk bij de boeren te kopen. En vergeet niet dat er een flinke voorraad flessen limonade in de bergplaats onder een van de kampeerwagens zit.”

“Ik vind het allemaal zo leuk!” zei Annie, en ze ging op haar hurken zitten om naar de bergplaats te kijken waarin Julian de flessen limonade had opgeborgen. “Ik kan nog steeds niet geloven dat we morgen echt gaan.”

Maar de volgende dag zouden Dobby en Trotter toch echt voor de wagens gespannen worden. Voor de paarden was het ook leuk, dacht Annie.

Timmy begreep niet goed waarom iedereen zich zo druk maakte, maar toch genoot hij ervan en de hele dag kwispelde hij enthousiast. Hij verkende de kampeerwagens grondig,

vond een kleedje waarvan de lucht hem beviel en ging erop liggen. “Dit is mijn hoekje,” leek hij te zeggen.

“Wij nemen de rode wagen, George,” zei Annie. “De jongens mogen de groene hebben. Dat vinden ze vast wel goed – ik vind die rode het leukst. Hè, ik heb nu al zin om in die bedstee te slapen. Volgens mij ligt dat heel erg lekker.”

Eindelijk was de dag dan aangebroken waarop ze weg zouden gaan. De melkboer kwam Trotter brengen, en Julian haalde Dobby uit de wei. De paarden besnuffelden elkaar even en Dobby hinnikte beleefd.

“Ze vinden elkaar aardig,” zei Annie. “Kijk maar eens hoe ze elkaar besnuffelen. Trotter, jij mag onze kampeerwagen trekken.”

De twee paarden lieten zich geduldig voor de wagens spannen. Dobby schudde een paar keer zijn hoofd, alsof hij popelde om ervandoor te gaan.

“Ja, Dobby, zo voel ik me nu ook!” grapte Annie. “En jullie?”

“Ja, ik ook,” zei Dick met een grijns. “Achteruit, Dobby... Ja, zo is het goed. Wie gaat er eerst op de bok, Julian? We gaan om beurten, oké?”

“Ik ga ook op de bok,” zei George. “Annie kan er toch niks van! Ze mag misschien wel eens mannen, maar eigenlijk is dat echt mannenwerk.”

“Je bent zelf ook een meisje!” zei Annie verontwaardigd.
“Je bent geen man – niet eens een jongen.”

George keek haar woest aan. Ze wilde altijd graag een jongen zijn, en soms dacht ze zelfs dat ze een jongen was. Ze vond het afschuwelijk als iemand haar eraan herinnerde dat ze een meisje was. Maar zelfs George kon die dag niet lang boos blijven! Ze draaide snel bij en lachte en riep naar de anderen: “We zijn klaar, jongens!”

“We kunnen gaan, Julian! Hè, nu is hij weer naar binnen gegaan, die idioot. Net nu we willen vertrekken!”

“Hij is de cakes gaan halen die het keukenmeisje vanochtend voor ons heeft gebakken. We hebben echt superveel eten in onze provisiekast. Als ik eraan denk krijg ik nu al honger,” zei Dick. Maar Dick had altijd wel honger.

“Daar is Julian. Schiet op, joh! Anders gaan we zonder jou weg. Dag mam! We zullen je elke dag een kaart sturen, zoals beloofd!”

Julian klom op de bok van de groene wagen. Hij klakte met zijn tong naar Dobby.

“Hop, Dobby, we gaan! Dag mam.”

Dick zat naast hem; hij glom van plezier. De wagen reed de laan uit. George trok aan Trotters teugels en het kleine paardje volgde de groene kampeerwagen. Annie, die naast George zat, zwaaide wild.

“Dag mama! We gaan het avontuur tegemoet. Yes!”

Hoofdstuk 4

Op weg

DE WAGENS REDEN langzaam over de brede weg. Julian was in zo'n goede stemming dat hij keihard begon te zingen.

De anderen zongen mee, en Timmy blafte vrolijk. Hij zat naast George, en aangezien Annie aan de andere kant zat, bleef er voor George maar een klein plekje over. Maar dat kon haar niks schelen.

Ze hadden besloten om in de richting van de heuvels te trekken, waar ze het circus hoopten te vinden. Julian had de plek aangegeven op zijn kaart. Hij wist zeker dat het de goede plaats was, vanwege het meer dat in de vallei lag, aan de voet van de heuvels.

“Zie je?” zei hij tegen de anderen, en hij wees het aan. “Daar is het: het Merranmeer. Ik wil wedden dat dat circuskamp daar ergens in de buurt ligt. Het lijkt me tenminste een mooie plek voor al hun dieren – niemand heeft last van ze, er is water genoeg voor de dieren én de

mensen, en er zijn waarschijnlijk wel een paar boerderijen in de buurt waar ze eten kunnen kopen.”

“Wij moeten vanavond ook een goede boerderij zoeken, want we moeten een weiland hebben waarop we mogen kamperen,” zei Dick. “Gelukkig hebben we dat boekje. Nou weten we tenminste waar we het kunnen vragen.”

Annie keek al uit naar de avond. Dan konden ze voor het eerst hun kamp opzetten, eten koken, luieren bij het kampvuur, en slapen in de kleine bedsteden. Ze wist echt niet wat ze leuker vond: trekken langs de landwegen met de kampeerwagens, of ‘s-avonds het kamp opzetten. Maar een ding wist ze wel: dit zou de leukste vakantie worden die ze ooit gehad hadden.

“Dit wordt echt een supervakantie, denk je ook niet?” zei ze tegen George. Ze zaten naast elkaar op de bok, en doordat Timmy nu naast de wagen holde, hadden ze wat meer ruimte dan daarvoor. “We hebben tot nu toe steeds avonturen beleefd in de vakanties, en dat was hartstikke spannend, maar ik wil nou ook wel eens een gewone vakantie hebben, zonder avonturen.”

“Nou, ik hou wel van avonturen,” zei George, en ze gaf een rukje aan de teugels om Trotter sneller te laten lopen. “Ik zou het helemaal niet erg vinden als we weer iets beleefden. Maar deze keer gebeurt er vast niks, Annie. Zo veel geluk hebben we niet.”

Om halféén hielden ze een pauze om te lunchen. Ze hadden allemaal honger. Dobby en Trotter liepen naar de berm, waar lang, sappig gras stond, en ze begonnen tevreden te grazen.

Julian, Dick, Annie en George lagen op een dijkje in de zon en aten en dronken. Annie keek George aan.

“Hé, je hebt nog meer sproeten dan anders, George.”

“Alsof ik me daar druk over maak!” zei George, die het nooit iets kon schelen hoe ze eruitzag en die zelfs boos werd, als haar haar te veel krulde, want dan leek ze meer op een meisje. “Geef me die schaal met boterhammen eens aan, Annie – nee, die met tomaten. Man, als we altijd zo’n honger hebben als nu moeten we bij elke boerderij stoppen om eieren, spek, boter en melk te kopen.”

Na het eten gingen ze weer verder. Dick nam nu Dobby’s teugels en Julian liep naast de wagen om zijn benen te strekken. Al reden ze langzaam, de twee kampeerwagens legden die dag toch een behoorlijke afstand af. Julian vergiste zich niet een keer in de weg. Trouwens, kaartlezen kon hij goed. Het was een teleurstelling voor Annie dat ze aan het eind van de dag de heuvels nog niet kon zien, waarnaar ze op weg waren.

“O, joh, die zijn nog kilometers verder!” zei Julian. “Het duurt nog wel een dag of vier, vijf voordat we daar zijn! Oké, nu moeten we uitkijken naar een boerderij, jongens! Er moet

er hier een in de buurt zijn. Dan kunnen we daar vragen of we mogen kamperen.”

“Daar is een boerderij,” zei George een paar minuten later.

Ze wees naar een huis met een rood pannendak. Een paar met mos begroeide schuren vingen net de laatste stralen van de avondzon op. Kippen scharrelden om de boerderij en een paar honden zaten naar ze te kijken bij het hek van het erf.

“Ja, dat is de boerderij die we moeten hebben,” zei Julian met een blik op zijn kaart. “De boerderij van Longman. Er moet een beekje vlakbij zijn. Kijk, daar is het, bij dat weiland. Zo, als we hier vannacht mogen blijven, ben ik blij.”

Julian ging naar de boerderij om met de boer te praten en Annie ging met hem mee om eieren te kopen. De boer was er niet, maar van zijn vrouw, die Julian wel aardig leek te vinden, mochten ze de nacht in het weiland bij de beek doorbrengen.

“Maar ik reken erop dat jullie geen rommel achterlaten of de kippen opjagen,” zei ze. “En dat jullie geen hekken open laten staan. En wat wilde jij hebben, jongedame – een paar verse eitjes zeker? Ja, natuurlijk kun je die krijgen – en jullie mogen de rijpe pruimen van die boom plukken, dan hebben jullie een lekker toetje!”

Er zat spek in de voorraadkast van een van de wagens en Annie zei dat ze dat zou bakken met voor iedereen een ei

eroverheen. Ze vond het hartstikke leuk dat ze eieren kon bakken; ze had de laatste paar dagen goed opgelet in de keuken, en ze kon haast niet wachten totdat ze de anderen kon laten zien wat ze geleerd had.

Julian zei dat het veel te warm was om in de wagens te koken, dus hij maakte buiten een vuurtje om op te koken.

Dick maakte de twee paarden los en die liepen meteen naar de beek, waar ze tot hun knieën in het koele water gingen staan. Trotter besnuffelde Dobby en probeerde dat ook bij Timmy te doen, toen die naast de paarden kwam staan om te drinken.

“Lekker ruikt dat spek, hè?” riep Annie naar George, die bezig was borden en kopjes uit de rode kampeerwagen te halen. “George, ik heb dorst. Zullen we limonade drinken? Let op, nu ga ik de eieren stukslaan op de rand van een kopje, en dan scheid ik het eiwit van de dooier.”

Krak! Het ei brak stuk op de rand van het kopje, maar de inhoud ervan viel ernaast in plaats van erin. Annie werd vuurrood, en de anderen lagen meteen in een deuk.

Timmy was er als de kippen bij om het gebroken ei op te likken. Voor zulk soort dingen was hij altijd erg nuttig.

“Je zou het prima doen als vuilnisbak, Tim,” zei Annie.

“Hier, een stukje spek. Vang!”

Annie bakte het spek en de eieren uiteindelijk toch uitstekend. De anderen vonden het heel goed van haar, en ze

aten allemaal hun borden leeg. De laatste restjes eten veegden ze van hun bord met een korstje brood – dat scheelde weer met de afwas.

“Zou Timmy het lekker vinden om een paar stukken warm hondenbrood te hebben in plaats van koud?” zei Annie ineens. “Iets warm is zo lekker. Ik weet zeker dat Timmy warm, gebakken hondenbrood veel lekkerder vindt dan zomaar gewoon koud.”

“Helemaal niet,” zei George. “Hij zou er ziek van worden.”

“Hoe weet je dat?” zei Annie. “Dat kun je toch niet weten?”

“Ik weet precies wat Tim wel en niet lekker vindt,” zei George eigenwijs. “En hij zou zijn hondenbrood echt niet lusten als het gebakken was. Geef me de pruimen eens aan, Dick. Ze zien er zo lekker uit.”

Ze bleven nog een hele tijd bij het kampvuurtje zitten, totdat Julian zei dat het tijd werd om naar bed te gaan. Ze waren allemaal best moe, en waren bovendien benieuwd om te proberen hoe ze zouden slapen in die gezellige bedsteden.

“Hmm, zal ik me bij de beek wassen of bij het gootsteentje?” zei Annie. “Ik weet niet wat leuker is.”

“Bij de beek heb je meer water,” zei Julian. “Maar schiet een beetje op, want ik wil de deur van jullie wagen op slot doen, dat is veiliger.”

“Doe even normaal,” zei George verontwaardigd. “De deur op slot doen! Je dacht toch zeker niet dat ik me laat opsluiten. Als ik nou een wandeling wil gaan maken in het maanlicht of zoiets?”

“Ja, maar als een zwerver of iemand anders...” begon Julian.

George viel hem minachtend in de rede.

“En Tim dan? Je weet heel goed dat hij nooit iemand in de buurt van onze wagen laat komen, laat staan erin. Nee, Julian, mij sluit je echt niet op. Tim is een betere bewaker dan een afgesloten deur.”

“Oké, misschien heb je wel gelijk,” zei Julian. “Goed, goed, kijk nou maar niet zo boos, George. Voor mijn part loop je de hele nacht in het maanlicht – alleen is er geen maan vannacht. Goh, ik ben echt moe, zeg!”

Nadat ze zich hadden gewassen bij de beek, klommen ze hun wagens in. Ze deden hun pyjama's aan en kropen in bed. Ze hadden ieder een laken, een deken en een plaid, maar het was zo warm dat ze de plaid en de deken erafgooiden en alleen onder het laken sliepen.

Annie ging eerst in het onderste bed liggen, en George lag op het bovenste, maar Timmy probeerde steeds naar boven te klimmen om bij George te komen. Hij wilde bij haar voeten liggen, zoals altijd. Annie werd boos.

“George, ruil alsjeblieft van plaats met me. Timmy springt

steeds boven op me, en hij loopt dwars over me heen om te proberen bij jou te komen. Zo kan ik niet slapen.” George wisselde met haar van bed, en daarna was Timmy niet lastig meer, maar lag hij tevreden aan het voeteneinde van Georges bed op de opgevouwen deken. In het bovenste bed lag Annie - ze probeerde uit alle macht om wakker te blijven, zodat ze nog even kon genieten van het fijne gevoel om in een kampeerwagen te liggen.

Uilen oehoe'den naar elkaar, en Timmy reageerde zacht grommend. Het gemurmel van de beek was goed te horen, nu alles zo stil was. Annie voelde haar ogen zwaar worden, en ze viel langzaam in slaap.

Maar ineens schrok ze wakker. Timmy begon zo hard te blaffen dat Annie en George van schrik uit hun bedden vielen. Er bonsde iets hard tegen de kampeerwagen; alles schudde eryl! Probeerde er iemand naar binnen te komen?

Timmy sprong op de vloer en rende naar de deur, die George op een kier had laten staan, omdat het zo warm was. Toen klonken de stemmen van Julian en Dick.

“Wat is eraan de hand? Is alles oké? We komen eraan!”

De twee jongens holden in hun ochtendjassen over het natte gras. Julian botste in volle vaart op iets hards, stevigs en warm. Hij gaf een schreeuw!

Dick knipte zijn zaklamp aan en begon keihard te lachen.

“Je bent tegen Dobby aangelopen! Moet je zien hoe hij je

staat aan te staren! Hij scharrelde blijkbaar om onze wagens heen, en hij bonsde met z'n hoofd tegen de wand. Niks aan de hand!”

Ze gingen allemaal weer naar bed, en sliepen verder ongestoord tot de ochtend. Ze werden zelfs niet wakker toen Trotter ook het terrein kwam verkennen rond de kampeerwagens en zacht brieste in het donker.

Hoofdstuk 5

Het Merranmeer

DE DRIE OF vier dagen daarna waren perfect, vonden ze allemaal. Een blauwe hemel, een stralende zon, af en toe een beekje langs de kant van de weg om in pootje te baden of te zwemmen, en twee huisjes op wielen die kilometers reden – wat kon er nou leuker zijn voor vier kinderen, om zo volop van hun vrijheid te genieten?

Timmy vond het ook allemaal even fantastisch, en hij sloot vriendschap met Trotter, het zwarte paard. Trotter vond het leuk als Timmy naast hem rende, en als hij hem nodig had, hinnikte hij. De twee paarden waren samen ook goede vrienden, en als ze ‘s-avonds uitgespannen waren draafden ze samen naar het water en besnuffelden elkaar tevreden.

“Ik heb nog nooit zo’n topvakantie gehad,” zei Annie, en ze roerde in een pannetje. “Het is niet echt avontuurlijk, of zo, maar toch spannend. En ook al denkt Julian dat hij hier de leiding heeft, eigenlijk heb ik die! Zonder mij zouden jullie bedden niet opgemaakt worden en zouden jullie niks te eten

krijgen!”

“Schip niet zo op!” zei Dick, die zich toch wel een beetje schuldig voelde, omdat Annie al het werk deed.

“Ik schip niet op!” zei Annie verontwaardigd. “Het is gewoon zo. Je hebt nog nooit zelf je bed opgemaakt, Dick. Niet dat het mij echt veel uitmaakt; ik vind het best leuk om te doen.”

“We zouden niet weten wat we zonder jou moesten beginnen,” zei Julian.

Annie bloosde. Ze nam de pan van het kampvuur en verdeelde de inhoud ervan over vier borden. “Eten!” riep ze.

“Kom op, anders wordt het koud.”

“Ik wacht liever tot het een beetje afgekoeld is,” zei George.

“Pfff...Het lijkt wel of het nog net zo warm is als vanmiddag.”

Ze waren nu vier dagen onderweg en Annie was al gestopt met uitkijken naar de heuvels. Ze hoopte eigenlijk een beetje dat ze het circuskamp niet zouden vinden, want ze vond het net zo leuk om gewoon verder te reizen. Het landschap was prachtig.

Maar de volgende dag keek iedereen toch of ze de heuvels al zagen. De kampeerwagens reden langzaam verder langs de wegen, getrokken door Dobby en Trotter. En laat in de middag zagen ze eindelijk de heuvels – als een soort blauwe

waas in de verte.

“Daar zijn ze!” riep Julian uitgelaten. “De Merranheuveld – en het Merranmeer ligt aan de voet. Ik hoop wel dat Dobby en Trotter sterk genoeg zijn om de wagens de bergen in te trekken. En als we dan hoog genoeg zitten, hebben we waarschijnlijk een geweldig uitzicht over het meer.”

De heuvels kwamen steeds dichterbij. Ze waren hoog en zagen er prachtig uit in het licht van de ondergaande zon.

Julian keek op zijn horloge.

“Het is te laat om nu nog de bergen in te trekken, ben ik bang,” zei hij. “We moeten maar een eindje verderop maar kamperen, dan kunnen we morgen de heuvels in trekken.”

“Goed,” zei Dick. “Aye-aye, kapitein. Volgens het boekje moet er een paar kilometer verder een boerderij staan. Daar kunnen we ons kamp opslaan.”

De boerderij lag aan een snelstromend beekje. Julian ging weer vragen of ze op het terrein mochten kamperen en Dick liep met hem mee, terwijl George en Annie intussen het eten gingen klaarmaken.

Julian kreeg zonder veel moeite toestemming, en de dochter van de boer, een gezellig meisje, verkocht de jongens eieren, spek, melk, boter en een kannetje heerlijke gele room. Ze mochten ook frambozen plukken in de tuin, als ze wilden.

“Lekker, dank je wel,” zei Julian. “Hé, weet jij toevallig of

er een circus kampeert in de heuvels? Ergens bij een meer?”

“Ja, ze zijn hier vorige week voorbij getrokken,” zei het meisje. “Ze kamperen elk jaar in de bergen, om tot rust te komen. Ik ga altijd kijken als het circus voorbijkomt. Er gebeurt hier anders nooit wat, dus het is echt een feest als ze langskomen! Een paar jaar geleden hadden ze leeuwen – ik kon ze ‘s nachts horen brullen. De rillingen liepen over mijn rug!”

De jongens namen afscheid van haar en toen ze terugliepen, grinnikten ze om het verhaal van het meisje die rillingen over haar rug kreeg als ze in de verte circusleeuwen hoorde brullen.

“Nou, het ziet ernaar uit dat we morgen inderdaad bij het kamp van het circus komen,” zei Julian. “Het lijkt me echt leuk om in de heuvels te kamperen, en jou, Dick? Ik denk ook dat het daar niet zo heet is – meestal waait het wat meer in de heuvels.”

“Ik hoop dat ons niet de rillingen over de rug zullen lopen van het lawaai dat die circusedieren ‘s nachts maken,” zei Dick met een grijns. “Mijn rug heeft vandaag al genoeg te lijden gehad van de zon!”

De volgende dag trokken de wagens weer verder; ze hoopten dat dit de laatste etappe van hun tocht zou zijn. Ze zouden een heerlijk kampeerplekje zoeken waar ze konden blijven tot ze weer naar huis moesten.

Julian was niet vergeten om elke dag een kaart naar hun ouders te sturen. Hij had het meisje gevraagd wat het adres was van de boerderij.

Dobby en Trotter sjokten kalm verder langs de smalle weg, die naar de heuvels liep. Opeens zag George iets blauws glinsteren tussen de bomen.

“Kijk! Het Merranmeer,” riep ze. “Laat Dobby een beetje sneller lopen, Julian. Ik wil meteen naar het meer!”

Het weggetje ging over in een breed karrenspoor dat over de hei liep. De heuvels liepen glooiend af naar de oevers van een groot blauw meer dat lag te glinsteren in de augustuszon.

“Fantastisch!” zei Dick, en hij liet Dobby met een rukje aan de teugels stoppen. “Kom, we gaan naar het water, jongens!”

“Wat mooi!” riep Annie, en ze sprong van de bok van de rode kampeerwagen. “Ik wil meteen gaan zwemmen!”

“Ja!” zei Julian, en ze doken hun wagens in om hun zwemkleding aan te doen. In alle haast vergaten ze om een handdoek mee te nemen. Ze holden naar de oever van het meer, popelend om in het koele blauwe water te duiken.

Vlak bij de kant was het water lauw, maar verderop, waar het dieper was, was het meer heerlijk koel. Ze konden allemaal goed zwemmen, en schreeuwend van de lol vermaakten ze zich in het water. Het meer had een zandbodem en het water was helder als kristal.

Toen ze moe waren van het zwemmen, gingen ze op het

warme strand van het meer liggen. Ze lieten zich opdrogen in de zon. En zodra ze het te warm kregen, doken ze weer in het water.

“We gaan hier elke dag zwemmen, jongens!” zei Dick. “Hé, Tim, weg jij! George, hij vindt het net zo lekker als wij.”

“Ja, en Trotter wil er ook in,” lachte Julian. “Kijk, hij heeft de wagen tot vlak bij de rand van het meer getrokken. Als we hem niet tegenhouden, trekt hij hem het water in.”

Ze besloten aan de oever van het meer te eten en de paarden uit te spannen, zodat die ook een bad konden nemen.

Maar ze wilden alleen maar drinken en tot hun knieën in het water staan, en sloegen met hun staarten de vliegen van zich af.

“Waar zou het circuskamp zijn?” vroeg George, toen ze boterhammen met ham en tomaat zaten te eten. “Ik zie het niet.”

Ze speurden langs de oever van het meer, dat zich uitstreckte zo ver ze konden zien. Toen zag George met haar scherpe ogen een dun rookspiraaltje omhoog kringelen, een paar kilometer verder, aan de andere kant van het meer.

“Ik denk dat het daar ligt, aan de voet van de heuvels,” zei ze. “Die weg zal wel om het meer heen lopen dan. Zullen we ernaartoe gaan? Dan kunnen we van daaruit verder de heuvels in trekken.”

“Oké,” zei Julian. “We hebben nog tijd genoeg om even met Nobby te praten en een goede kampeerplaats te zoeken voor het donker wordt, en om een boerderij te zoeken waar we eten kunnen kopen. Nobby zal wel verbaasd zijn als hij ons ziet – als hij ons tenminste nog herkent.”

Ze ruimden alles op, spanden de paarden weer voor de wagens en gingen op weg naar het circuskamp. Nu werd het pas echt leuk!

Hoofdstuk 6

Het circuskamp en Nobby

HET DUURDE EEN hele tijd voordat het circuskamp in zicht kwam. Zoals George al voorspeld had, lag het aan de voet van de heuvels – een rustig plekje, ver verwijderd van bewoond gebied, waar de circusdieren wat vrijheid hadden en de artiesten rustig konden oefenen.

De woonwagens stonden in een grote kring. Hier en daar waren tenten neergezet. De olifant was met een dik touw aan een stevige boom vastgebonden. Overal renden honden rond en een paar glanzende paarden stapten in de buurt van de kampplaats in een grote wei rond.

“Leuk!” riep Annie opgewonden en ze ging op de bok van haar wagen staan om beter te kunnen zien. “Moet je kijken, loopt die chimpansee zomaar vrij rond? O nee, hij loopt aan een lijntje. Hé, is dat Nobby die hem vasthoudt?”

“Ja. Dat lijkt me leuk, zeg, zomaar met een chimpansee rondlopen!” zei Julian. “Hij heeft een wit voetbalbroekje aan. As hij moet optreden zullen ze hem wel helemaal

aankleden.”

Nobby, die de chimpansee stevig bij zijn pootje vasthield, kwam uit het kamp naar buiten om de vreemde kampeerwagens te bekijken. Julian riep hem.

“Hé, Nobby!”

Nobby was verbaasd toen hij zijn naam hoorde roepen.

Eerst herinnerde hij zich het groepje helemaal niet. Toen schreeuwde hij terug.

“Hé, zijn jullie het? Nou ja, zeg, jullie stonden toch een hele tijd geleden langs de weg? Wat doen jullie nou hier?”

Timmy gromde, en George riep naar Nobby: “Hij heeft nog nooit eerder een chimpansee gezien. Zouden ze vriendjes kunnen worden, denk je?”

“Ik weet niet...” zei Nobby aarzelend. “Pongo kan wel goed met de circushonden opschieten. Zorg in elk geval dat jullie hond Pongo niet aanvliegt, anders wordt hij ontzettend wild! Chimpansees zijn heel sterk.”

“Nou, als Pongo vriendschap wil sluiten met mij, zou Timmy zien dat het in orde was,” zei George. “En dan komt alles goed. Kan ik Pongo een hand geven?”

“Natuurlijk,” zei Nobby. “Hij is de liefste chimpansee die er bestaat, hè Pongo? Kom, geef maar een hand.”

Annie hoefde niet zo nodig, maar George was helemaal niet bang. Ze liep naar het dier en stak hem haar hand toe.

De chimpansee schudde die meteen en bracht hem naar

zijn mond, deed alsof hij eraan knabbelde en maakte de hele tijd vriendelijke geluidjes.

George lachte.

“Wat ben jij aardig!” zei ze. “Timmy, dit is Pongo. Pongo is braaf!”

Ze klopte Pongo op zijn schouder om Tim te laten zien dat ze goede vrienden was raet de chimpansee, en Pongo klopte onmiddellijk ook op haar schouder en grijnsde vriendelijk. Toen klopte hij op haar hoofd en trok aan een van haar krullen.

Timmy kwispelde even met zijn staart. Hij keek alsof hij niet wist wat hij ermee aan moest. Wat was dat voor een vreemd wezen? Hij kwam een beetje dichterbij naar Pongo toe.

“Kom maar, Timmy, geef Pongo maar een pootje,” zei George. “Zo.” En weer gaf ze de chimpansee een hand.

Deze keer wilde hij haar hand alleen niet meer loslaten. Hij schudde aan Georges arm, alsof hij water aan het pompen was.

“Hij wil me niet meer loslaten,” zei George lachend.

“Foei, Pongo,” zei Nobby streng. Pongo liet onmiddellijk Georges hand los en bedekte zijn gezicht met een harige hand, alsof hij zich schaamde. Maar de kinderen zagen dat hij met een paar ondeugende, glinsterende ogen door zijn vingers keek.

“Het is echt een stoute aap!” zei George.

“Nee, een mensaap!” verbeterde Nobby. “Kijk, Timmy wil vriendschap sluiten. En nou geven ze elkaar een hand!”

Toen Timmy eenmaal tot de conclusie was gekomen dat Pongo een vriend was, vergat hij zijn goede manieren niet en hield hij zijn rechterpoot omhoog, zoals hem geleerd was. Pongo greep Tims poot en schudde die heftig. Toen liep hij om Timmy heen en gaf hem opnieuw ‘een hand’ - aan zijn staart! Timmy keek beteuterd!

Ze schaterden allemaal van het lachen, en Timmy ging op zijn staart zitten. Meteen daarna stond hij kwispelstaartend weer op, want Blaffer en Grommer kwamen aanrennen.

Timmy kende ze nog, en ze hadden hém ook herkend.

“Je hoeft niet bang te zijn dat die drie geen vrienden worden,” zei Nobby vrolijk. “En als de andere honden zien dat Timmy geaccepteerd wordt door Blaffer en Grommer, weten ze dat het goed zit - hé, kijk uit voor Pongo!”

De chimpansee was ongemerkt om Julian heen gelopen, en stak nu zijn hand in Julians achterzak. Nobby ging naar hem toe en gaf Pongo een stevige tik op zijn harige poot.

“Foei! Zakkenroller!”

Iedereen lachte weer, terwijl Pongo zijn hand weer voor zijn gezicht hield.

“Jullie moeten echt oppassen als Pongo in de buurt is,” zei Nobby. “Hij doet niets liever dan iemands zakken leeghalen. Hé, zijn dat jullie kampeerwagens? Wat een mooie!”

“We hebben ze geleend,” zei Dick. “Om je de waarheid te zeggen: toen we jullie circus voorbij zagen komen, met al die vrolijk geschilderde wagens, kwamen we op het idee om ook een paar wagens te lenen voor de vakantie.”

“En aangezien je ons verteld had waar jullie heen gingen, dachten we dat het wel leuk was om jullie op te zoeken en jou te vragen ons het kamp te laten zien,” zei Julian. “Dat is toch wel goed, hoop ik?”

“Ja, tuurlijk, hartstikke leuk,” zei Nobby, en hij bloosde.

“Het gebeurt niet zo vaak dat mensen vrienden willen worden met een circusjongen. Ik laat jullie graag het kamp zien - en je mag vriendschap sluiten met elke aap, hond of elk ander beest in het kamp.”

“Leuk!” zeiden ze alle vier tegelijk.

“Nou, dat vind ik aardig van je!” zei Dick. “Moet je Pongo zien, hij probeert Timmy’s staart weer te pakken te krijgen. Hij is zeker erg grappig tijdens de voorstelling, of niet, Nobby?”

“Ja, je ligt helemaal dubbel,” zei Nobby. “Ze breken de tent af als hij optreedt. Je moet hem eens zien werken met mijn oom Dan. Hij is de beste clown. Maar Pongo is net zo’n grote clown als mijn oom - je lacht je slap als je ze met z’n tweeën bezig ziet.”

“Dat zou ik wel eens willen zien,” zei Annie. “Ik bedoel... ik zou zo graag eens een voorstelling willen zien. Vind je oom

het wel goed dat je ons hier alles laat zien?”

“Tja, waarom zou hij dat niet goedvinden?” zei Nobby.

“Trouwens, ik vraag het hem niet eens. Maar je moet wel beleefd tegen hem zijn. Als hij kwaad wordt, is hij nog linker dan een tijger. Daarom noemen we hem ook Tijger-Dan, vanwege zijn woede-uitbarstingen.”

Annie vond dat niet echt een prettig idee...Tijger-Dan! Dat klonk behoorlijk bedreigend.

“Ik hoop dat hij nu niet in de buurt is,” zei ze, terwijl ze zenuwachtig om zich heen keek.

“Nee. Hij is even weg,” zei Nobby. “Hij bemoeit zich niet veel met anderen, en in het circus heeft hij ook eigenlijk geen vrienden, behalve Lou, de acrobaat. Die loopt daar.”

Lou was een lange man, met een gemeen gezicht en zwartglanzende krulletjes. Hij zat op de trap van een woonwagen een pijp te roken en de krant te lezen. Hij en Tijger-Dan pasten inderdaad op het oog prima bij elkaar, dachten ze.

Ze zagen er allebei even onvriendelijk en chagrijnig uit.

“Is hij een goede acrobaat?” vroeg Annie zacht, hoewel Lou veel te ver weg was om haar te kunnen verstaan.

“Geweldig! Eersteklas,” zei Nobby en er klonk bewondering in zijn stem. “Hij kan bijna overal tegenop klimmen – als hij wil klimt hij bijvoorbeeld als een aap in die boom daar. Ik heb hem zelfs een keer langs een regenpijp

tegen de gevel van een huis omhoog zien klimmen. En je moet hem eens zien koorddans. Dat kan hij supergoed!”

De kinderen keken vol ontzag naar Lou. Hij voelde dat ze naar hem starden en keek met een geïrriteerde blik op.

Hmm, dacht Julian, hij mag dan de beste acrobaat van de wereld zijn – hij ziet er vals uit, net als die Dan.

Lou kwam overeind. Nog steeds met dezelfde norse trek op zijn gezicht slenterde hij naar Nobby.

“Wie zijn dat?” vroeg hij. “Wat komen ze hier doen, waarom scharrelen ze hier rond?”

“We scharrelen niet rond,” zei Julian beleefd. “We komen Nobby opzoeken. We zijn hem al eens eerder tegengekomen.”

Lou keek naar Julian alsof hij stonk.

“Zijn die kampeerwagens van jullie?” vroeg hij, en hij maakte een hoofdbeweging in de richting van hun wagens.

“Ja,” zei Julian.

“Jullie zijn vast een stelletje verwerende opscheppers,” zei Lou minachtend. “Rijkelui-kindertjes.”

“Nee, hoor,” zei Julian nog steeds beleefd.

“Zijn er volwassenen bij jullie?” vroeg Lou.

“Nee. Ik heb de leiding,” zei Julian nu geërgerd. “En we hebben een hond bij ons, en mensen die hem niet aanstaan vliegt hij naar de keel, als-ie de kans krijgt..”

Lou stond Timmy kennelijk helemaal niet aan. Hij

gromde diep in zijn keel. Lou maakte een schopbeweging naar Tim.

George greep net op tijd Timmy's halsband.

"Af, Tim! Af!" riep ze. Toen draaide ze zich met fonkelende ogen naar Lou. "Waag het niet mijn hond te schoppen!" riep ze. "Hij maakt je af, als je dat doet."

Lou spuugde op de grond, en terwijl hij wegliep riep hij: "Ga alsjeblieft ergens anders kamperen. We houden er niet van dat hier vreemden rondscharrelen. En ik ben niet bang voor honden. Ik weet heel goed hoe ik zo'n vals rotbeest van me af moet houden."

"Wat bedoel je daarmee?" schreeuwde George woedend.

Maar Lou vond het niet de moeite waard om haar antwoord te geven. Hij liep het trapje van zijn woonwagen op en sloeg de deur achter zich dicht. Timmy blafte en rukte aan zijn halsband, die George nog steeds stevig vasthield.

"Nu heb je de poppen aan het dansen!" zei Nobby verdrietig.

"Als jullie hier in de buurt blijven, zal Lou je weggagen. En pas maar goed op Tim, anders verdwijnt hij."

George was boos en geschrokken tegelijk. "Verdwijnt hij?" riep ze. "Hoezo? Als je denkt dat iemand de kans krijgt Timmy te stelen heb je het mis!"

"Goed, goed! Ik waarschuw alleen maar. Je hoeft niet zo tegen me te schreeuwen!" zei Nobby. Toen grinnikte hij

weer. “O-o, moet je Pongo eens zien. Hij is een van jullie wagens in geklommen.”

Ze vergaten meteen wat er was gebeurd, en holden allemaal naar de groene kampeerwagen. Pongo was naar binnen gegaan en zat zich heerlijk te goed te doen aan een paar zuurtjes. Zodra hij de kinderen zag, begon hij te jammeren en sloeg zijn handen voor zijn gezicht, maar hij bleef dapper op de zuurtjes zuigen.

“Pongo! Stoute jongen!” riep Nobby. “Kom hierrr! Wil je een tik?”

“Nee, niet doen,” smeekte Annie. “Hij is wel ondeugend, maar ook heel lief. We hebben zuurtjes genoeg. Neem jij er ook maar een paar, Nobby.”

“Ja, graag,” zei Nobby verlegen, en hij pakte er een paar.

Toen keek hij ze om de beurt grijnzend aan. “Leuk om vrienden te hebben zoals jullie,” zei hij. “Hè, Pongo?”

Hoofdstuk 7

Nachtelijk bezoek

ZE HADDEN ALLEMAAL niet zo veel zin om het kamp te bekijken, nadat Lou zo onvriendelijk was geweest. In plaats daarvan lieten ze Nobby de twee kampeerwagens zien en hij was vol bewondering. Zulke mooie wagens had hij nog nooit gezien.

“Heb je zin om te blijven en thee met ons te drinken?” vroeg Julian, met een blik op zijn horloge. “Het is theetijd.”

“Nou, zo’n uitnodiging sla ik niet af,” zei Nobby. “Dat wil zeggen, als de anderen het niet erg vinden dat ik blijf?”

“We vinden het juist leuk als je blijft,” zei Annie vrolijk. “Ik zal een paar boterhammen snijden en sandwiches maken. Hou je van brood met worst, Nobby?”

“Nou en of!” zei Nobby. “En Pongo ook. Pas maar op dat hij niet in de buurt van de schaal komt, anders blijft er niks over.”

Ze dronken heel gezellig thee met z’n vijven. Ze zaten in de hei, in de schaduw van de kampeerwagen. Blaffer en

Grommer hadden Timmy's gezelschap gezocht. Pongo zat naast Annie en nam heel beleefd stukjes brood van haar aan. Nobby vond zijn thee heerlijk, hij at meer boterhammen dan de anderen en praatte voortdurend met volle mond.

De anderen moesten erg om hem lachen. Hij deed voor hoe zijn oom Dan voor clown speelde. Hij wachtte tot Annie nog meer brood had klaargemaakt. En hij ging, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, op zijn hoofd staan en at zo een boterham, tot grote verbazing van Timmy. Timmy liep een paar keer om hem heen, snuffelde aan zijn gezicht, alsof hij wilde zeggen: "Vreemd! Geen benen! Er klopt iets niet."

Toen ze allemaal genoeg gegeten hadden, stond Nobby op.

"Ik heb zo lekker gegeten dat ik de tijd helemaal vergeten ben," zei hij verlegen. "Maar ik ben te lang gebleven en jullie waren te beleefd om te zeggen dat ik naar huis moest. Jemig, ik heb nog nooit zulke lekkere thee gehad! Dank je wel voor al die heerlijke boterhammen. Ik vond het hartstikke gezellig."

"Wij vonden het ook heel leuk," zei Annie vriendelijk. "En je bent helemaal niet te lang gebleven. Kom je nog een keer terug?"

"Ja, dat doe ik," zei Nobby, en hij keek ze stralend aan. Hij was zijn verlegenheid helemaal vergeten. "Waar is Pongo? O, daar, moet je hem eens zien! Hij heeft een zakdoek

gevonden en nu is hij zijn neus aan het snuiten!”

Annie lachte. “Hij mag hem houden!” zei ze. “Het is een ouwe.”

“Blijven jullie hier lang kamperen?” vroeg Nobby.

“Nee, niet hier,” zei Julian. “We zijn van plan verder de bergen in te trekken. Daar is het waarschijnlijk wat koeler. Maar vannacht blijven we nog wel. We waren eerst van plan vanavond verder te trekken, maar we kunnen net zo goed wachten tot morgen. Misschien mogen we morgenochtend jullie kamp zien?”

“Niet als Lou er is, dan kan het niet,” zei Nobby. “Als hij eenmaal heeft gezegd dat je moet ophoepelen, dan meent hij dat. Maar als hij er niet is, is het natuurlijk goed. Dan kom ik jullie wel halen.”

“Goed,” zei Julian. “Ik ben niet bang voor die Lou, maar we willen jou niet in moeilijkheden brengen, Nobby. Als hij er morgenochtend nog is, trekken we verder de bergen in. Dan komen we wel een andere keer het kamp bekijken, als hij er niet is. En vergeet niet dat je altijd naar ons toe kunt komen als je zin hebt.”

“Maar dan moet je wel Pongo meebrengen,” zei Annie.

“Dat zal ik doen,” zei Nobby. “Nou, dag!”

Hij ging weg met Blaffer en Grommer vlak achter zich aan en met Pongo stevig aan zijn hand. Pongo had helemaal geen zin om mee te gaan. Als een ondeugend kind probeerde hij

zich steeds los te trekken.

“Hebben we genoeg te eten voor vanavond en voor het ontbijt, morgenochtend?” vroeg Julian aan Annie toen Nobby weg was. “Want er is geen boerderij in de buurt. Wel een in de bergen, zei Nobby – de circusartiesten halen daar ook wat ze nodig hebben, en de rest van hun inkopen doen ze in de stad. Er gaat blijkbaar elke dag iemand naar de stad om boodschappen te doen.”

“Even kijken...Er zijn nog eieren en tomaten en een blik vlees, en brood is er ook genoeg. En we hebben ook nog cake en een pond boter,” antwoordde Annie.

“O, dat is dan meer dan genoeg,” zei Julian. “Dan hoeven we vanavond niet naar die boerderij toe.”

Toen het donker werd die avond, was de hemel voor het eerst bewolkt. Geen maan, geen ster was er te zien. Het was stikdonker. Julian, die uit het raam van zijn kampeerwagen keek voordat hij onder de dekens kroop, kon zelfs het water van het meer niet zien glinsteren.

Hij kroop in zijn bed en trok de dekens over zich heen. In de andere wagen lagen George en Annie te slapen. Timmy lag zoals gewoonlijk op Georges voeten. Ze had hem een paar keer van zich af geschoven, maar nu ze sliep, had hij zijn plaatsje gevonden: dwars over haar enkels, zijn kop op z'n poten.

Ineens spitste hij zijn oren. Voorzichtig tilde hij zijn kop

op. Toen gromde hij zacht, diep in zijn keel. Hij had iets gehoord. Doodstil bleef hij liggen luisteren. Hij hoorde voetstappen uit twee verschillende richtingen. Toen klonken stemmen, zacht en gedempt.

Timmy gromde weer, nu harder. George werd wakker en greep naar zijn halsband.

“Wat is er?” fluisterde ze. Timmy luisterde en zij deed hetzelfde. Ze hoorden allebei stemmen.

George liet zich voorzichtig uit bed glijden en liep naar de deur van de kampeerwagen, die half openstond. Omdat het zo donker was, kon ze buiten niets zien. “Stil, Timmy,” fluisterde ze.

Tim begreep haar. Hij gromde niet meer, maar zijn nekharen stonden rechtovereind.

De stemmen kwamen van dichtbij; het waren twee personen, dacht George. Toen hoorde ze iemand een lucifer afstrijken, en bij het licht ervan zag ze dat twee mannen hun sigaret aanstaken met één lucifer. Ze herkende ze meteen: het waren Tijger-Dan en Lou.

Wat deden ze hier? Hadden ze gewoon samen afgesproken, of waren ze gekomen om hen weg te jagen? George vond het jammer dat ze Julian en Dick niet kon waarschuwen, maar ze voelde er niets voor om uit de wagen te gaan en de kans te lopen dat de mannen haar zagen.

Eerst kon ze niet verstaan wat ze zeiden. Maar de toon was

ernstig. Toen liet een van hen zijn stem wat harder klinken.

“Goed, afgesproken.” Weer klonken voetstappen, nu in de richting van Georges kampeerwagen. De mannen liepen ertegenaan, gaven een schreeuw van schrik en pijn en begonnen de wagen te bevoelen om erachter te komen, waar ze tegenaan gelopen waren.

“Het zijn die wagens van die rijkeluiskinderen,” hoorde George Lou uitroepen. “Ze zijn nog steeds hier! Ik had die kinderen gezegd dat ze moesten ophoepelen.”

“Wat voor kinderen?” vroeg Tijger-Dan verbaasd. Hij was blijkaar thuisgekomen toen het al donker was en wist niet dat ze hier stonden.

“Een paar kinderen die Nobby kennen,” zei Lou op boze toon. Hij klopte hard op de wand van de kampeerwagen, zodat Annie met een gil wakker schrok. George, die met Timmy bij de deur van de wagen stond, schrok ook en Timmy begon flink te blaffen.

Julian en Dick schrokken wakker. Julian flitste een zaklamp aan en liep naar zijn deur. Het licht van de lamp viel op de twee mannen, die bij de wagen van George stonden.

“Wat doen jullie hier, midden in de nacht?” zei Julian. “Maak niet zo veel lawaai, en ga ergens anders staan kletsen!”

Dat had hij niet moeten zeggen, en vooral niet tegen twee van die opvliegende kerels die vonden dat het hele kampeerterrein van hen was.

“Tegen wie denk jij dat je het hebt?” schreeuwde Dan woedend. “Jullie moeten maken dat je wegkomt! Begrepen?”

“Ik heb je vanmiddag toch al gezegd dat je moest ophoepelen?” siste Lou. “Doe wat je gezegd wordt, kleintje, of ik stuur de honden op je af en dan zullen we eens zien of je nog kunt lopen!”

Annie begon te huilen, en George beefde van woede.

Timmy gromde nu onophoudelijk. Julian sprak rustig, maar vastbesloten.

“We vertrekken morgenochtend, zoals we van plan waren. Niet nu dus. We mogen hier net zo goed kamperen als jullie. Nou wegwezen, en val ons niet meer lastig!”

“Zal ik jou eens een klap voor je kop geven, brutaal rotjoch!” schreeuwde Lou, en hij begon de leren riem die hij om zijn middel droeg los te maken.

George liet Timmy's halsband los. “Pak ze, Timmy!” commandeerde ze. “Jaag ze weg! Maar pas bijten als ik het zeg!”

Met één sprong was Timmy de wagen uit. Hij wierp zich op de twee mannen. Hij wist wat George van hem vroeg, en hoewel hij niets liever wilde dan zijn tanden in die twee boeven zetten, gehoorzaamde hij en deed hij het niet. Maar hij deed wel alsof en gromde zó dreigend dat de twee kerels niet wisten wat ze moesten doen van angst.

Lou sloeg naar Timmy en dreigde dat hij hem zou

vermoorden. Maar Timmy stoorde zich niet aan zulke dreigementen. Hij kreeg Lou's rechterbroekspijp te pakken, trok en scheurde de broek van knie tot enkel open.

“Kom mee, dat beest is krankzinnig!” schreeuwde Dan.
“Hij vliegt ons naar de keel. Kom op, wegwezen. Roep hem alsjeblieft terug! We gaan al weg.”

Toen ze zag dat de mannen echt van plan waren om weg te gaan, floot George Timmy.

“Hier, Tim. Blijf de wacht houden tot ze verdwenen zijn. En als ze terugkomen mag je ze pakken.”

Van een afstandje riep Dan: “Als jullie maar zorgen dat jullie morgen verdwenen zijn, anders loopt het niet goed met jullie af. We nemen wraak!”

Daarna holden ze allebei weg – en voor geen goud zouden ze die nacht zijn teruggegaan en een tweede aanval van Timmy geriskeerd hebben!

Hoofdstuk 8

In de heuvels

DE VOLGENDE OCHTEND waren ze alle vier vroeg wakker.

Niemand had zin om in bed te blijven liggen. Ze waren het erover eens dat ze zo snel mogelijk verder moesten gaan, vóór Lou en Dan terugkwamen.

“Maken jullie het ontbijt vast klaar? Dan gaan Dick en ik de paarden voor de wagens spannen,” zei Julian. “En dan kunnen we meteen na het eten vertrekken.”

Ze ontbeten en wasten af. Ze klommen op de bok en net toen ze van plan waren om weg te rijden, kwamen Lou en Dan naar ze toe.

“Zo, dus jullie gaan ervandoor?” zei Dan met een gemene grijns op z’n gezicht. “Mooi zo. Het is goed om te zien dat jullie zulke gehoorzame kinderen zijn. Waar gaan jullie heen?”

“De heuvels in,” zei Julian. “Hoewel je er eigenlijk niks mee te maken hebt waar we heen gaan.”

“Waarom trek je niet om de heuvels heen, in plaats van eroverheen?” zei Lou. “Het is niet zo slim om die weg te volgen – die is veel te steil voor jullie paarden, met die zware kampeerwagens.”

Julian wilde hem net vertellen dat ze helemaal niet van plan waren om naar de top van de heuvel te gaan, maar op het laatste moment bedacht hij zich. Het was misschien maar beter dat die kerels niet wisten dat zij van plan waren om in de heuvels te gaan kamperen. Misschien zouden ze hen wel achtervolgen als ze dat wisten.

Hij klakte met zijn tong naar Dobby.

“We zien wel waar we heen gaan,” zei hij kortaf tegen Lou.

“Waarschijnlijk gaan we de heuvels over. Aan de kant!”

Aangezien Dobby recht op ze afliep, moesten de mannen wel opzij springen. Ze keken de kinderen woedend na.

Toen hoorden ze snelle voetstappen en Nobby kwam aanhollen, gevolgd door Blaffer en Grommer.

“Hé, waarom gaan jullie al zo vroeg weg?” schreeuwde hij.

“Laat mij een eindje meerijden.”

“Nee, daar komt niks van in,” zei zijn oom, en hij gaf Nobby zomaar een draai om z’n oren. “Ik heb die kinderen gezegd dat ze moeten ophoepelen, en dus gaan ze weg. Ik wil niet hebben dat onbekenden in ons kamp rondscharrelen. En maak jezelf maar niet wijs dat ze je vrienden zijn! En nou opschieten, ga met de honden oefenen, anders krijg je nog

een lel. En dan zie je alle sterren van de hemel!”

Nobby staarde hem aan, woedend. Maar hij kende zijn oom en hij wist dat hij hem moest gehoorzamen. Hij draaide zich met een boos gezicht om en liep terug naar het kamp.

De kampeerwagens reden halverwege het kamp langs hem.

Julian zei met gedempte stem: “Kop op, Nobby. We zullen in de heuvels op je wachten, maar laat Lou en je oom het niet merken. Laat ze maar denken dat we voorgoed weggegaan zijn! Neem je Pongo mee als je komt?”

Nobby grijsde.

“Ja, dat is goed!” zei hij. “En dan neem ik de honden ook mee, om met ze te oefenen. Maar vandaag durf ik niet. En zodra die twee veilig een dagje weg zijn, zal ik jullie meenemen naar het kamp en alles laten zien, goed?”

“Prima,” zei Julian, en hij reed verder. Lou en Dan hadden het gesprek niet gehoord; ze hadden er zelfs niet eens iets van gemerkt, want Nobby was zo verstandig geweest om intussen door te lopen en hij had zelfs zijn gezicht niet naar zijn vrienden gedraaid.

De weg slingerde omhoog de bergen in, niet al te stijl.

Halverwege de helling kwamen ze langs een stenen brug, waar een ruisende beek onderdoor stroomde.

Ze wilden het water uit de beek liever niet drinken, omdat het geen fris, helder bronwater was, zoals ze gedacht hadden.

Toen ze weer een eindje gereden hadden, kwamen ze bij een echte bron. Ijskoud en kristalhelder stroomde het water vanonder een steen vandaan, langs de kant van de weg. Ze dronken er wat van en waren het erover eens dat dit het lekkerste water was dat ze ooit in hun leven gedronken hadden. Dick volgde het stroompje een eindje en zag dat het verderop samenkwam met het water van de andere beek.

“Die beek zal wel ergens in het meer uitkomen,” zei hij.

“Oké jongens, laten we een boerderij gaan zoeken. Volgens mij heb ik een haan horen kraaien, dus er moet een boerderij in de buurt zijn.”

Ze reden om een bocht van de heuvel en zagen een boerderij, die bestond uit een verzameling oude gebouwen, tegen de berghelling liggen. Kippen scharrelden op het erf, schapen graasden in de wei en koeien lagen er te herkauwen.

Een man was vlak bij de weg aan het werken. Julian riep hem.

“Goedemorgen! Bent u de boer?”

“Nee, die is daar verderop,” zei de man en hij wees naar de schuur die het dichtst bij de boerderij lag. “Pas op voor de honden.”

De twee kampeerwagens reden verder naar de boerderij.

De boer had ze al horen aankomen en kwam met zijn honden naar buiten. Toen hij zag dat er alleen maar kinderen op de bok van de wagen zaten, keek hij een beetje verbaasd.

“Dag meneer. Wij willen graag kamperen op een plekje met een mooi uitzicht over het meer,” zei Julian. “Hier vandaan kunnen we het nog niet zien.”

“Als je nog een paar honderd meter verder rijdt wel,” zei de boer. “Waar de weg ophoudt zie je een berkenbosje, en daarachter is een beschutte holte in de heuvelrug met een prachtig uitzicht over het meer. Als je daar je wagens neerzet, jongen, heb je geen last van de wind.”

“Heel erg bedankt, meneer,” zeiden de kinderen en ze vonden de oude boer allemaal een erg aardige man. Wat was hij anders dan Lou en Dan met hun boze dreigementen!

“Kunnen we bij u wat te eten kopen?” zei Julian. “Dan rijden we verder en slaan we ons kamp op de plek op waar u over vertelde.”

Ze werden doorverwezen naar de boerin, een mollig vrouwtje met bolle wangen en kraaloogjes, die schitterden van vriendelijkheid. Ze heette ze allemaal hartelijk welkom, gaf ze warme broodjes uit de oven en zei dat ze pruimen mochten plukken van de boom die voor de oude boerderij stond.

Met hun handen vol lekkere dingen – van eieren en ham tot broodjes en gembercakes – kwamen ze bij de wagens terug.

Ze stopten alles in de provisiekast, klommen op de bok, klakten met hun tong naar Dobby en Trotter en reden het laatste eindje naar de kampplaats.

Inderdaad vonden ze een paar honderd meter verder het berkenbosje.

“Dat beschutte plekje moet hierachter liggen,” zei Julian.

“Ja, kijk, daar is het: een kuil in de heuvel. Leuk, jongens! Precies goed om te kamperen. Moet je zien wat een prachtig uitzicht!”

Dat was het inderdaad. Ze konden langs de steile heuvelrug naar beneden kijken tot aan het meer. Het strekte zich glad als een toverspiegel onder ze uit. Vanaf hun kampeerplaats konden ze de tegenoverliggende oever zien. Het was een heel groot meer.

“Wat is het blauw, hè?” zei Annie, die best onder de indruk was. “Nog blauwer dan de lucht. En we kunnen er elke dag van genieten!”

Julian reed de wagens achteruit. De heide bedekte de grond hier als een paars kleed. Grasklokjes, bleek als de avondhemel, groeiden in de spleten van de bergwand. Het was een ontzettend mooi plekje.

George hoorde het geluid van water, en ze ging er meteen naar op zoek. “Hé, moet je horen!” riep ze naar de anderen.

“Er loopt hier een beekje uit de heuvels. Stromend water! Hebben wij even geluk!”

“Echt wel,” zei Julian. “Het is een topplek, en niemand zal ons hier storen.”

Maar daarin vergiste hij zich...

Hoofdstuk 9

Een vervelende ontmoeting

WAT WAS HET leuk om hun kamp op te slaan op die mooie plek. De twee wagens stonden nu naast elkaar. De paarden werden uitgespannen en naar een groot weiland gebracht, waar de paarden van de boer ook graasden.

Helemaal vooraan was een door de natuur gevormde stenen bank, overgroeid met heide. “Wie van het uitzicht op het meer wil genieten, zit hier het beste,” zei Annie, en ze ging op de bank zitten. “Het is helemaal warm van de zon. Lekker!”

“Het lijkt mij het best als we hier in het vervolg eten,” zei George, en zij ging ook zitten. “Je zit hier goed en er is ruimte zat – bovendien is het plat genoeg om er kopjes en bordjes op te zetten, zonder dat er iets omvalt. En één ding is zeker: het uitzicht hiervandaan is echt geweldig. Ziet iemand iets van het circus?”

“Ja daar, een paar rookpluimpjes,” zei Dick, en hij wees

naar een punt in de verte. “Daar zal het kamp wel zijn. Kijk, er vaart een bootje op het meer.”

“Misschien zit Nobby er wel in,” zei Annie. “Hebben we geen verrekijker bij ons, Julian? Ja toch?”

“Ja,” zei Julian. “Ik ga hem meteen halen.” Hij verdween in de groene wagen, rommelde in een la en kwam weer te voorschijn met de verrekijker.

“Alsjeblieft!” zei hij, en hij gaf Annie de kijker.

“Ja, ik zie het bootje nu heel duidelijk...Hé, het is inderdaad Nobby, die erin zit...met Pongo!”

Toen wilden ze allemaal door de verrekijker kijken.

“Weet je, we kunnen met Nobby afspreken dat hij met zijn bootje het meer op vaart en ons een teken geeft als Lou en zijn oom weg zijn,” zei Dick. “Dan weten we dat de kust veilig is en kunnen we naar beneden gaan om het kamp te bekijken.”

“Ja, dat is een goed idee,” zei George. “Geef mij die kijker eens, Dick. Timmy wil er ook doorheen kijken.”

“Hij kan toch niet door een verrekijker kijken, gek,” zei Dick, maar toch gaf hij de kijker aan George. Timmy tuurde heel ernstig met zijn ogen door de lenzen en het leek wel alsof hij echt iets zag.

Hij blafte, blijkbaar als teken dat hij genoeg had gezien.

“Hij zegt dat hij Nobby en Pongo heeft gezien,” zei George, en de anderen moesten lachen. Annie geloofde het

bijna.

Timmy was zo'n bijzondere hond, dacht ze, en ze aaide hem over zijn kop.

Het was een verschrikkelijk warme dag. De stenen bank werd al snel te warm om op te zitten. Daarom gingen ze maar in het berkenbosje zitten, daar was tenminste nog een beetje schaduw. Ze namen boeken mee en Timmy liep hijgend achter ze aan, alsof hij kilometers had gelopen. Om de paar minuten liep hij naar de beek om te drinken.

Annie vulde een grote kan met koud water en zette die op een koel plekje met een beertje ernaast. Ze hadden steeds dorst en het was wel zo makkelijk als je alleen maar even de beker in het heerlijk koele bronwater hoefde te dompelen om te kunnen drinken.

Het meer was ongelooflijk blauw die dag, en zo glad als een spiegel. Nobby's boot was niet langer op het water. Hij en Pongo waren verdwenen. Beneden bij het meer was geen spoor van leven te bekennen.

“Zullen we vanavond, als het een beetje koeler is geworden, naar het meer gaan om te zwemmen?” vroeg Julian, toen ze thee dronken. “We hebben de hele dag liggen luieren, en ik heb wel zin in een wandeling en een duik in het water. En dan laten we Tim thuis, want stel je voor dat we Lou en Dan tegenkomen. Hij zou niet te houden zijn als hij die twee zag. Wij kunnen ze wel uit de weg gaan, maar Timmy

zou ze aanvliegen zodra hij ze in de gaten kreeg. Als wij dan aan het zwemmen zijn, kunnen we hem niet tegenhouden.”

“Dan kan hij de wagens voor ons bewaken,” zei Annie.

“Nou, we zijn klaar met eten; ik ga afwassen. Wie helpt?”

“Veel te warm,” zei Dick, en hij rolde zich op z’n rug. “Ik wou dat ik al aan de oever van het meer lag – ik duik er zo in!”

Tegen halfzeven werd het koeler, en ze gingen met z’n vieren op pad. Timmy was boos en verdrietig dat hij moest achterblijven.

“Jij moet de wacht houden, Timmy,” had George gezegd.

“Ja? Zorg dat niemand bij de wagens komt. Goed oppassen, Tim.”

Timmy blafte verdrietig en liet z’n staart hangen. Begreep George dan niet dat die wagens niet vanzelf zouden weglopen en dat hij veel liever met hen mee wilde? Vanaf de rotsbank keek hij ze zo lang mogelijk na. Toen ging hij onder de wagen van George liggen en wachtte geduldig tot zijn vrienden zouden terugkomen.

Ze namen – hun badlakens onder hun arm – de kortste weg naar beneden. Het leek een lange weg. Met hun kampeerwagens waren ze heel langzaam naar boven gereden, maar toen ze op eigen benen naar beneden konden hollen en springen, langs binnenpaadjes en over stenen en door struiken, was het lang niet zo ver. Op één plaats was het zo steil dat ze de weg wel moesten opzoeken. Ze volgden de weg

tot een punt waar die een scherpe bocht maakte om een vooruitstekende rots – en tot hun grote schrik liepen ze bijna tegen Lou en Tijger-Dan op!

“Net doen of je ze niet ziet,” zei Julian fluisterend. “Bij elkaar blijven en doorlopen. We moeten ze laten denken dat Timmy vlak achter ons aan komt.”

“Tim! Tim!” riep George meteen.

Lou en Dan waren net zo verbaasd om de kinderen te zien als zichzelf. Ze bleven staan en staarden ze aan, maar Julian gaf de anderen het goede voorbeeld en liep door.

“Hé, wacht eens even!” riep Dan. “Ik dacht dat jullie naar de andere kant van de heuvels zouden rijden.”

“Sorry, maar we hebben geen tijd,” riep Julian nonchalant.

“We hebben een beetje haast!”

Lou keek rond of hij Timmy zag. Hij had zich voorgenomen rustig te blijven en niet te gaan schreeuwen, want anders zou die hond hem weer aanvliegen. Hij deed zijn best om vriendelijk over te komen en riep: “Waar zijn jullie kampeerwagens? Kamperen jullie hier ergens in de buurt?”

Maar George, Julian, Dick en Annie liepen door. De mannen kwamen achter ze aanlopen om zich verstaanbaar te maken.

“Hé! Wat is er nou? We doen jullie niks! We willen alleen maar weten of jullie hier kamperen. Het is daar beneden veel beter, namelijk.”

“Doorlopen,” siste Julian. “We vertellen ze niks. Waarom zeggen ze nou dat het fijner is om beneden bij het meer te kamperen, terwijl ze gisteren nog zo graag wilden dat we daar weggingen? Ze zijn gek!”

“Timmy! Timmy!” riep George weer, hopend dat de mannen zouden ophouden met hun achtervolging, als ze hoorden dat ze haar hond riep.

Het hielp. Ze bleven staan en schreeuwden niet meer.

Toen draaiden ze zich met een boos gezicht om en liepen verder naar boven.

“Zo, die zijn we voorlopig kwijt,” zei Dick opgelucht. “Niet zo zenuwachtig kijken, Annie. Maar wat gaan ze nou toch doen in de bergen? Ze lijken me nou niet bepaald types die voor hun plezier een wandeling gaan maken.”

“Dick, we gaan toch niet weer een avontuur beleven, hoop ik,” zei Annie ineens en ze keek een beetje benauwd. “Ik heb helemaal geen zin in avonturen. Ik wil een gewone, rustige vakantie hebben.”

“Natuurlijk gaan we geen avontuur beleven,” zei Dick.

“Omdat we nu toevallig twee vervelende kerels tegenkomen, ga jij meteen weer aan avonturen denken? Dat is een beetje vergezocht. Trouwens, als het aan mij ligt beleven we zo weer een avontuur! Elke vakantie die we er samen op uitgetrokken zijn, hebben we tot nu toe avonturen beleefd – en je moet toegeven dat je er altijd graag over praat,

Annie.”

“Ja, dat is ook wel zo. Maar als ik er middenin zit, vind ik het niet zo leuk,” zei Annie. “Ik ben gewoon niet zo avontuurlijk aangelegd, denk ik.”

“Dat klopt,” zei Julian, en hij hielp Annie over een erg steil stukje heen. “Maar je bent wel lief, dus maak je maar geen zorgen. Trouwens, als we wel weer een avontuur zouden beleven, zou je het ook niet leuk vinden als we je erbuiten zouden houden, toch?”

“Nee,” zei Annie. “Dat vind ik verschrikkelijk. Hé, kijk! We zijn al bij de voet van de heuvel. En daar is het meer!”

Het duurde niet lang of ze spartelden allemaal in het water – en even later was Nobby er ook. Hij schreeuwde en zwaaide. Blaffer en Grommer waren met Nobby meegekomen, maar Pongo niet.

“Ik kom er ook in! Lou en mijn oom zijn weggegaan!”

Nobby kon zwemmen als een vis; hij dook meteen het water in.

“Ja, we kwamen ze tegen toen we de heuvel afliepen,” riep George. Nobby begon haar nat te spetteren.

“Hou op, Nobby, ik ben tegen je aan het praten,” riep George een beetje geïrriteerd. “Ik zei dat we Lou en je oom tegenkwamen – ze gingen de bergen in.”

“De bergen in?” zei Nobby verbaasd. “Wat gingen ze daar doen? Ik kan me niet voorstellen dat ze inkopen gingen doen

op de boerderij. Dat hebben anderen vandaag al gedaan.”

“Nou, we kwamen ze echt tegen,” zei Dick, die ook bij ze kwam zwemmen. “Ze keken erg verbaasd toen ze ons zagen. Nou ja, ik hoop maar dat ze ons niet weer lastig komen vallen.”

“Ik heb een slechte dag gehad,” zei Nobby. “Mijn oom was heel erg boos op me, omdat ik had geprobeerd om vrienden met jullie te worden. Hij zei dat ik niet meer met buitenstaanders mocht praten.”

“Waarom dan niet?” riep Dick verbaasd. “Wat een gemene kerel! Maar goed, je trekt je blijkbaar niet zo veel van hem aan!”

“Tuurlijk niet,” zei Nobby. “Hij is nou toch weg. Ik moet alleen oppassen dat hij me niet met jullie samen ziet, dat is alles. In het kamp zal niemand me verraden – iedereen heeft een bloedhekel aan Lou en Tijger-Dan.”

“We zagen je in je bootje, met Pongo,” zei Julian, die er ook bij was gekomen. “En toen dachten we: als je ons ooit een teken zou willen geven, dan kun je het beste met je boot het meer op gaan en met een zakdoek zwaaien of zoiets. We hebben een verrekijker en we kunnen je makkelijk zien. Als jij ons dan een teken geeft dat de kust veilig is, komen wij naar je toe.”

“Goed,” zei Nobby. “Oké, wie het eerst uit het water is. Wedden dat ik dat ben?”

Maar hij verloor, want hij zwom niet met zo'n goede slag.

Hij kwam als laatste op het strandje aan. Ze droogden zich allemaal goed af.

“Man, wat heb ik een honger!” zei Julian. “Ga je mee naar ons kamp, Nobby? Dan kun je mee-eten!”

Hoofdstuk 10

Een vreemde ommezwaai

NOBBY WILDE GRAAG mee, maar hij was bang dat hij Lou en zijn oom zou tegenkomen.

“We letten gewoon extra goed op, en als we ze horen of zien waarschuwen we je,” zei Dick, “dan kun je je onder een struik verstoppen en wachten tot ze voorbij zijn. We houden de boel sowieso al in de gaten, want wij hebben ook niet zo veel zin om ze weer tegen te komen!”

“Goed, dan ga ik mee,” zei Nobby. “En Blaffer en Grommer ook. Ze vinden het vast leuk om Timmy weer te zien.”

En zo gingen ze met z’n vijven en de twee honden op weg, de heuvel op. Ze keken allemaal goed uit naar de twee mannen, maar zagen ze nergens.

“Oké jongens, we zijn nu bijna bij onze kampeerwagens,” zei Julian. Toen hoorde hij Timmy in de verte blaffen. “Hé! Waarom blaft Timmy? Zouden die kerels bij onze wagens zijn?”

“Dan is het maar goed dat we Timmy daar achtergelaten hebben,” zei Dick. “Als we hem meegenomen hadden, was er misschien van alles gestolen.” Toen kreeg hij een kleur, want hij bedacht zich ineens dat hij het over Nobby’s oom had. Nobby voelde zich misschien beledigd als hij iemand zo over zijn oom hoorde praten; alsof Tijger-Dan een dief was.

Maar Nobby voelde zich helemaal niet beledigd.

“Maak je maar niet druk, je kunt over mijn oom zeggen wat je wilt,” riep hij vrolijk. “Het is een rotvent. Dat weet ik. Trouwens, hij is eigenlijk niet eens mijn echte oom. Toen mijn vader en moeder stierven, lieten ze me een beetje geld na – en toen bleek dat ze Tijger-Dan gevraagd hadden om voor me te zorgen. Hij pikte het geld, noemde zich mijn oom en sindsdien ben ik altijd bij hem gebleven.”

“Was hij toen al bij dit circus?” vroeg Julian.

“Ja. Mijn vader en hij waren allebei clowns,” zei Nobby.

“Mijn hele familie bestaat zowat uit clowns! Maar als ik oud genoeg ben ga ik er mooi vandoor naar een ander circus, om paardenknecht te worden. Ik ben namelijk gek op paarden. Maar die vent van ons circus laat me bijna nooit bij de paarden komen. Ik denk dat hij jaloers is, omdat ik zo goed met ze kan omgaan.”

Julian, Dick, George en Annie staarden Nobby vol bewondering aan. Ze vonden hem heel bijzonder – hij liep met een tamme chimpansee rond, kon honden kunstjes laten

doen, woonde in de wagen van de beste clown van het circus, kon ontzettend goed molentjes draaien, en wilde niets liever dan paardenknecht worden! Geweldig! Dick was zelfs een beetje jaloers op hem.

“Hè, waarom blaft Timmy nou zo?” zei George, toen ze dichterbij het berkenbosje kwamen. Toen stopte ze abrupt, want ze zag twee mannen in het gras liggen, vlak achter het bosje: Lou en Tijger-Dan!

Het was voor Nobby te laat om zich nog te verstoppen. De twee mannen hadden hem al gezien. Ze stonden op en wachtten tot de kinderen dichterbij waren gekomen.

George was blij dat Timmy in de buurt was. Ze hoefde maar te fluiten en hij zou komen, wist ze.

Julian keek de mannen aan. Tot zijn verbazing keken ze helemaal niet onvriendelijk. Tijger-Dan fronste even zijn voorhoofd toen hij Nobby zag, maar zijn gezicht klaarde onmiddellijk weer op.

“Hoi,” zei Julian kort, en hij zou zonder verder een woord te zeggen doorgelopen zijn als Lou niet naar hem was toegekomen.

“We zien dat jullie nu hier kamperen,” zei hij, en met een grijns liet hij zijn gele tanden zien. “Trekken jullie niet verder naar de andere kant van de berg?”

“Ik heb niet de behoefte om dit met u of uw vriend te bespreken,” zei Julian uit de hoogte. “U heeft gezegd dat we

niet bij het meer mochten blijven, dus zijn we weggegaan. U heeft niets te zeggen over wat wij verder doen.”

“O ja, toch wel,” zei Tijger-Dan, en liet klonk alsof het hem de grootste moeite kostte om vriendelijk te blijven. “We zijn vanmiddag hiernaartoe gekomen om een plekje te zoeken voor een paar van onze dieren, snap je? En we willen niet dat jullie gevaar lopen.”

“We lopen geen gevaar,” zei Julian minachtend. “Er is ruimte genoeg op deze heuvels voor u, voor uw dieren en voor ons. Denk maar niet dat u ons bang kunt maken of ons kunt wejagen. We blijven hier zolang we willen – en als we hulp nodig hebben, dan zijn de boer en zijn knechten hier vlakbij – om nog maar niet te spreken van onze hond.”

“Hebben jullie die hond van je op wacht gezet?” vroeg Lou toen hij Timmy weer hoorde blaffen. “Dat beest moet afgemaakt worden, hij is gevaarlijk.”

“Hij is alleen maar gevaarlijk als het nodig is,” zei George, die zich meteen met het gesprek bemoeide. “Blijf uit de buurt van onze wagens. Anders valt Tim je aan.”

Lou begon zijn geduld te verliezen.

“Zijn jullie nou van plan om weg te gaan, ja of nee?” zei hij.

“Wij willen dit deel van de heuvels hebben. Dan kunnen jullie weer beneden bij het meer kamperen, als je wilt.”

“Ja,” zei Tijger-Dan tot groeiende verbazing van Julian,

Dick, George en Annie. “Kom maar weer naar beneden. Dan kunnen jullie elke dag in het meer zwemmen – en Nobby kan jullie het kamp laten zien en jullie kunnen vrienden worden met alle dieren!”

Nu was het Nobby's beurt om verbaasd te kijken.

“Nou ja zeg! Gisteren kreeg ik nog op m'n donder omdat ik vrienden met ze was geworden,” zei hij. “Waar slaat dit nou op? Je bent nog nooit eerder met de dieren de bergen in getrokken. Je hebt...”

“Hou je kop,” zei Tijger-Dan zo heftig, en hij greep Nobby even bij zijn arm; ze schrokken allemaal. Lou stootte Dan aan en die deed zijn best om weer vriendelijk te kijken.

“We wilden gewoon niet dat Nobby zou spelen met kinderen van buiten het circus,” zei hij poeslief. “Maar we weten nu dat jullie echte vrienden zijn, en dus hebben we er niets op tegen. Kom maar bij het meer kamperen, dan zal Nobby je het hele circus laten zien. Mooier kan ik het niet maken.”

“Volgens mij zit er iets achter,” zei Julian wantrouwend.

“Het spijt me, we hebben onze plannen al gemaakt, en ik ben niet van plan erover te gaan onderhandelen.”

“Kom,” zei Dick, “we gaan naar Timmy. Hij blaft zich schor, want hij kan ons horen en het zal niet lang duren voordat hij hierheen komt.”

Toen ze naar de wagens liepen kwam Timmy ze hard

blaffend tegemoet. Hij kwispelde met zijn pluimstaart van blijdschap.

“Braaf!” zei George en ze klopte hem op zijn rug. “Je hebt ontzettend goed de wacht gehouden. Je wist dat ik gefloten zou hebben als ik je nodig had, toch Timmy? Je bent heel braaf!”

“Ik ga eten klaarmaken,” zei Annie tegen de rest. “Ik heb honger, jullie toch ook? George, kom jij me helpen? Julian, jij mag limonade halen, en Dick, haal eens een emmer water voor me.”

De jongens knipoogden naar elkaar. Ze moesten altijd om Annie lachen als ze de leiding nam. Toch deden ze allemaal wat ze gevraagd was. Het duurde niet lang of de hele club zat op de nog warme stenen bank, en ze keken naar de zon, die onderging achter het meer. Het was een prachtige avond, het meer was zo blauw als een korenbloem, en de hemel was bezaaid met kleine roze wolkjes. Ze hielden ieder een hardgekookt ei in hun ene, en een boterham in hun andere hand en aten tevreden. Tussen hen in stond een schaalje met zout, waar ze allemaal hun eieren in konden dippen.

De zon ging onder in een oranje-rode gloed en de kleuren weerspiegelden in het gladde meer. Nobby stond met een teleurgesteld gezicht op, en Blaffer en Grommer gingen bij hem staan.

“Ik kan niet langer blijven,” zei Nobby. “Ik heb beneden

nog wat dingen te doen. Vinden jullie het leuk om morgen naar het circus te komen kijken? Je moet de Oude Dame echt leren kennen, dat is de olifant. Ze is heel lief. En Pongo zal het ook leuk vinden om jullie weer te zien.”

“Misschien is je oom morgen weer van gedachten veranderd en wil hij ons niet in het kamp zien,” zei Dick.

“Ik geef jullie wel een teken, zoals we hebben afgesproken,” zei Nobby. “Ik ga met een boot het meer op en dan zwaai ik met een zakdoek. Dan weten jullie zeker dat alles veilig is. Tot morgen!”

Hoofdstuk 11

In het circuskamp

Toen Annie en George de volgende ochtend bezig waren met de afwas, en Dick naar de boerderij was gegaan om wat eten te kopen, ging Julian met zijn verrekijker op de stenen bank zitten. Hij keek uit naar Nobby, die vanuit zijn bootje zou seinen als ze naar het circuskamp konden komen.

Dick slenterde fluitend richting de boerderij. De boerin lachte toen ze hem zag, en ze wees naar twee grote manden, volgepakt met lekkere dingen.

“Ik heb er een paar stukken ham die ik zelf gerookt heb in gedaan,” zei ze, en ze tilde een punt op van de witte doek die over een van de manden lag. “Er is ook een potje zure zult bij. Je moet het wel op een koel plaatsje zetten, hoor. Verder nog verse radijsjes en tomaten.”

“Wat heerlijk!” riep Dick, en hij keek met twinkelende ogen naar al die lekkere dingen. “Allemaal dingen die we lekker vinden! Heel erg bedankt, mevrouw Mackie. En wat zit er in die andere mand?”

“Eieren, boter, melk en een stuk zelfgebakken roggebrood,” zei de boerin. “Ik denk dat jullie daarmee tot morgen wel genoeg hebben met z’n vieren! En in dat papier zit een bot voor jullie hond!”

“Wat krijgt u van me?” vroeg Dick. Hij betaalde de rekening en nam de twee manden mee. Mevrouw Mackie stopte nog een klein zakje in zijn jaszak.

“Hier zijn nog een paar eigengemaakte snoepjes,” zei ze. Dick glimlachte naar haar.

“Nou, ik zal niet aanbieden u ervoor te betalen, want ik ben bang dat ik het dan met u aan de stok krijg,” zei hij. “Maar hartstikke bedankt!”

Vrolijk liep hij weg. Hij dacht eraan hoe blij de anderen zouden zijn als ze alles uitpakten. Annie zou meteen alles in de provisiekast gaan leggen: de boter in de botervloot, en de eieren in het kleine eierrekje.

Toen hij terugkwam riep Julian: “Nobby is met zijn bootje op het meer. Kom kijken! Hij zwaait met iets, maar het kan nooit een zakdoek zijn. Volgens mij is het een laken.”

“Nobby slaapt niet onder lakens,” zei Annie. “Hij vertelde mij dat hij daar niet van hield, toen hij ze op onze bedden zag. Misschien is het een tafelkleed.”

“In elk geval is het iets groots – hij wil ons blijkbaar duidelijk maken dat het hartstikke veilig is om naar het kamp te komen,” zei Julian. “Zijn we klaar?”

“Nog niet helemaal,” zei Annie, die bezig was de manden uit te pakken. “Ik moet dit allemaal nog opbergen...En willen jullie boterhammen meenemen? Want dan moeten we die nog klaarmaken. Jee, wat een lekkere dingen!”

Ze kwamen allemaal kijken.

“Die mevrouw Mackie is een schat,” zei Annie. “Moet je zien wat veel – en die ham! Wat ruikt die lekker.”

“We kregen nog een extraatje: eigengemaakte snoepjes,” zei Dick. “Wil je er een?”

Een kwartier later hadden ze alles opgeruimd. Ze hadden boterhammen gesmeerd, ook voor Nobby. En ze namen hun badpakken en handdoeken mee.

“Nemen we Timmy mee, of niet?” zei George. “Ik wil hem natuurlijk het liefst meenemen, maar die kerels lagen gisteren zo naar onze kampeerwagens te loeren dat het misschien beter is dat we hem hier laten. Ik wil niet dat er iets met de wagens gebeurt.”

“Nee, zeker niet!” zei Dick. “Ze zijn niet van ons, en alle spullen die erin liggen eigenlijk ook niet. We moeten er extra voorzichtig mee zijn. Het lijkt mij ook het best dat Timmy de wacht houdt, en jou, Julian?”

“Ja, mij ook,” antwoordde die. “De wagens zijn erg waardevol, dus we moeten niet het risico nemen dat ze beschadigd worden. Laten we Timmy vandaag nog maar hier laten. Jammer hè, lieve hond?”

Timmy keek verdrietig. Gingen ze weer zonder hem weg? Hij hield zijn staart naar beneden, en zag eruit als een toonbeeld van ellende.

Maar er was niets aan te doen. De kampeerwagens konden niet onbewaakt achtergelaten worden zolang ze niet wisten wat Lou en Tijger-Dan in hun schild voerden. En dus klopten ze Timmy op z'n rug, aaiden hem over z'n kop en namen afscheid van hem. Hij ging op de stenen bank zitten met zijn rug naar ze toe, alsof hij ze niet meer wilde zien.

“Hij is boos,” zei George verdrietig. “Arme Timmy!”

Ze hadden niet lang nodig om bij het kamp te komen; Nobby, Pongo, Blaffer en Grommer stonden al op de uitkijk. Nobby's hele gezicht lachte toen hij ze zag.

“Hebben jullie mijn sein goed gezien?” zei hij. “Mijn oom is helemaal van gedachten veranderd – volgens mij vindt hij jullie nu heel aardig. Hij zegt dat ik jullie moet rondleiden en alles moet laten zien wat je zien wilt. Het was zijn hemd waarmee ik zwaaide. Ik dacht: als ik met iets groots zwaai zullen jullie wel begrijpen dat alles veilig is.”

“Waar kunnen we onze zwemspullen en de boterhammen laten als we het kamp gaan bekijken?” vroeg Annie. “Het brood moet in elk geval koel liggen.”

“Leg alles maar in mijn wagen,” zei Nobby en hij bracht ze naar de blauw-geel geschilderde wagen met de rode wielen.

Het was de wagen waarmee Nobby een paar weken daarvoor langs het huis van Julian, Dick en Annie was gekomen.

Ze gluurden naar binnen. Het was binnen lang zo mooi niet als in hun wagen. Nobby's wagen was kleiner en veel ouder.

“Hij is niet zo mooi als die van jullie!” zei Nobby. “Ik wou dat ik er zo een had. Ik zou me als een prins voelen. Oké, wat willen jullie het eerst zien? De olifant?”

Ze gingen naar de boom waaraan de Oude Dame was vastgebonden. Ze sloeg haar slurf om Nobby heen en keek de kinderen met haar kleine oogjes aan.

“Zeg eens, Oude Dame,” zei Nobby, “heb je zin om in bad te gaan?” De olifant trompetterde en daar schrokken ze een beetje van.

“Ik neem je zo wel mee,” beloofde Nobby. “En nu op, op, op!”

Bij die woorden legde de olifant haar slurf om Nobby's middel, tilde hem hoog in de lucht en zette hem voorzichtig op haar kop. Annie schrok zich dood.

“Doet hij je pijn, Nobby?”

“Tuurlijk niet!” zei Nobby. “De Oude Dame zal nooit iemand pijn doen, toch?”

Een kleine man kwam naar ze toe. Hij had kleine oogjes die glinsterden als diamanten, en hij grijnsde breed.

“Goedemorgen,” zei hij. “Hoe vinden jullie mijn Oude Dame? Wil je zien hoe goed ze kan tennissen?”

“Ja!” riepen ze. De kleine man haalde een tennisracket en hield het voor de Oude Dame. Nobby liet zich handig langs haar slurf op de grond glijden, en de Oude Dame pakte het racket vast met haar slurf.

“Ik ga wel met haar spelen, Larry,” zei hij, en hij pakte de bal die de kleine man aan hem gaf. Hij wierp hem naar de Oude Dame, en de olifant sloeg de bal terug met een tennisracket. De bal vloog over hun hoofden heen.

Julian ging de bal halen. Hij gooide hem naar de olifant en weer sloeg het grote beest de bal netjes terug. Daarna speelden ze allemaal een potje met de Oude Dame en ze genoten ervan.

Een paar kinderen uit het kamp waren ook komen kijken. Ze hadden prachtige ogen en mooie krullen, maar ze waren zo schuw als konijntjes. Als Julian of George iets tegen ze zeiden, renden ze weg naar hun woonwagens.

Nobby ging Pongo halen, die stond te dansen in zijn kooi. Hij maakte angstige geluidjes, bang dat hij vergeten zou worden. Hij was dolblij om zijn nieuwe vrienden weer te zien en hij sloeg meteen zijn arm om Annies hals. Toen trok hij George aan haar haar en verborg hij zijn gezicht weer ondeugend achter zijn poot.

“Hij is echt stout, hè Pongo?” zei Nobby. “En nu blijf je

netjes bij me, anders stop ik je weer in je hok.”

Ze gingen naar de honden en lieten ze los. Het waren bijna allemaal terriërs – verstandige, goed verzorgde hondjes die blaffend om Nobby heen dribbelden. Het was duidelijk dat ze dol op hem waren en hem vertrouwden.

“Wil je ze eens zien voetballen?” vroeg Nobby. “Blaffer, pak de bal!”

Blaffer holde weg naar Nobby’s wagen. De deur was dicht, maar de hond ging slim op zijn achterpoten staan, en wipte met zijn snuit de kruk van de deur omhoog. De deur ging open en Blaffer sprong naar binnen. Even later kwam hij weer naar buiten, terwijl hij een voetbal met zijn neus vooruit duwde. Hop, daar ging de bal, het terrein op! Alle honden sprongen en holden er blaffend van plezier naartoe.

Ze rolden de bal heen en weer, terwijl Nobby met zijn benen gespreid stond alsof hij het doel was.

Blaffer en Grommer moesten blijkbaar de doelpunten maken, en de andere honden moesten proberen dit te voorkomen. Het was echt heel grappig om naar het spel te kijken. Toen Blaffer een doelpunt maakte, door de bal snel tussen Nobby’s benen door te duwen, sprong Pongo ineens midden tussen de honden, griste de bal weg en ging ermee vandoor.

“Hé, da’s gemeen!” schreeuwde Nobby en alle honden renden achter de stoute chimpansee aan. Hij klom op een

wagen, liet de bal op het dak op en neer stuiten en lachte de boze honden uit.

“Wat is dat grappig!” riep Annie, en ze veegde de tranen uit haar ogen. “Ik heb pijn in m’n buik van het lachen!”

Nobby moest op het dak van de woonwagen klimmen om de bal terug te krijgen. Pongo sprong er aan de andere kant af, maar pas nadat hij de bal boven op het pijpje van de schoorsteen had gelegd.

Toen gingen ze de paarden bekijken. Hun vacht glansde als satijn. Een slanke jongen, Rossy, liet de paarden in een groot veld rondstappen.

“Mag ik op de Zwarte Koningin rijden, Rossy?” vroeg Nobby smekend. “Alsjeblieft!”

“Oké,” zei Rossy. Zijn zwarte haar glansde net zo mooi als het vel van de paarden. Met open mond zagen George, Dick, Julian en Annie hoe Nobby zomaar op de rug van een van de dravende paarden sprong en rechtop bleef staan, terwijl het dier verder het veld ronddraafde!

“Hij valt er zo af!” riep Annie. Maar dat gebeurde niet. Toen ging Nobby op zijn handen staan, en het paar draafde weer door.

“Mooi!” riep Rossy. “Je kunt goed met paarden omgaan, Nobby! Probeer nu Furie eens.”

Furie was een klein, wild uitziend paardje. Aan zijn glinsterende ogen kon je zien dat het geen makkelijk beest

was.

Nobby rende even met het paard mee en sprong toen zomaar op de ongezadelde rug. Furie steigerde, brieste en probeerde Nobby van zich af te gooien. Maar dat lukte hem niet. Wat hij ook probeerde, Nobby leek wel op Furies rug vastgekleefd.

Eindelijk begon het paard er genoeg van te krijgen, en hij draafde wild het veld rond. Toen ging hij over in galop – en even later maakte hij ineens een soort noodstop, waardoor de gemiddelde ruiter over het hoofd van het paard zou vliegen! Maar Nobby had daar rekening mee gehouden en wierp zich meteen achterover.

“Mooi, mooi!” riep Rossy weer. “Het zal niet lang duren of hij eet uit je hand, Nobby! Geweldig!”

“Nobby, je bent echt ontzettend goed!” riep Annie. “Ik wou dat ik dat kon, zeg.” Nobby liet zich van Furies rug glijden en keek heel tevreden. Hij vond het leuk om een beetje op te scheppen tegen zijn nieuwe vrienden. Toen keek hij om zich heen.

“Hé, waar is Pongo? Die is vast weer iets stouts aan het doen! Kom op, we gaan hem zoeken.”

Hoofdstuk 12

Een rotstreek!

ZE ZAGEN PONGO al snel. Met een heel tevreden gezicht kwam hij achter een van de woonwagens vandaan. Hij liep naar Annie, stak haar een hand toe en maakte zachte, knorrende geluidjes.

Annie pakte aan wat Pongo haar gaf. Ze keek ernaar.

“Het is een gekookt ei! O-o, hij heeft onze picknickmand geplunderd!”

En inderdaad waren er twee hardgekookte eieren weg, en een paar tomaten. Nobby werd heel boos op de chimpansee en stopte hem in zijn hok. Pongo keek verdrietig en maakte een geluid alsof hij huilde, waarbij hij zijn grote handen voor zijn gezicht sloeg. George schrok er een beetje van.

“Huilt hij nou echt? Ah, Nobby, laat hem er maar weer uit!”

“Hij huilt helemaal niet. Hij doet maar alsof,” zei Nobby.

“En hij wist heel goed dat hij iets deed wat niet mocht!”

De ochtend vloog om. Het was etenstijd voordat ze de apen hadden bekeken.

“Daar gaan we straks nog wel naartoe,” zei Nobby. “Laten we eerst gaan eten. Hé, ik heb een idee. Zullen we ons brood naar het meer meenemen?”

Iedereen was erg blij dat ze Lou en Tijger-Dan de hele dag nog niet hadden gezien.

“Waar zijn ze eigenlijk?” vroeg Julian. “Zijn ze weggegaan of zo?”

“Ja, gelukkig wel,” zei Nobby. “Niemand van het circus weet wat ze zo’n hele dag eigenlijk doen. Als we op tournee zijn en van de ene plaats naar de andere trekken, verdwijnt mijn oom ‘s nachts vaak. Als ik wakker word is hij er soms nog niet.”

“Waar gaat hij dan heen?” vroeg George.

“Dat durf ik niet te vragen,” zei Nobby. “In elk geval zijn hij en Lou er niet, en ze zullen waarschijnlijk niet voor het donker terugkomen.”

Ze aten aan de oever van het meer. Toen ze zagen hoe blauw, glad en glinsterend het daar aan hun voeten lag, kregen ze allemaal zin om te zwemmen.

“Zullen we een duik nemen?” vroeg Dick, toen ze zich allemaal tonnetjerond hadden gegeten. Julian keek op zijn horloge.

“Je weet best dat het niet goed is om meteen na het eten te

gaan zwemmen, Dick,” zei hij. “Nog even wachten.”

“Oké,” zei Dick en hij ging languit liggen. “Dan ga ik even lekker slapen. Of zullen we naar de apen gaan kijken?”

Ze besloten eerst te gaan slapen en daarna naar de apen te gaan. Dus toen ze na hun dutje terug naar het kamp liepen, was alles en iedereen in rep en roer – iedereen liep door elkaar heen te schreeuwen.

“Wat is er gebeurd?” zei Nobby. “Nee! Moet je kijken, de apen zijn losgebroken!”

Overal waar ze keken zagen ze kleine aapjes. Ze zaten te kwekkebekken op tenten en op de daken van de woonwagens.

Een vrouwtje met een getint gezicht en een scherpe blik kwam naar Nobby toe. Ze greep hem bij zijn schouder en schudde hem heen en weer.

“Kijk eens wat die chimpansee van jou heeft gedaan!” riep ze kwaad. “Je hebt hem in z’n hok gestopt, maar je hebt het deurtje niet goed dichtgedaan. Hij kwam eruit en liet alle apen vrij. Dat rotbeest, ik zal hem een lel geven met een bezemsteel als ik hem te pakken krijg!”

“Waar is Lucilla dan?” vroeg Nobby en hij rukte zich los uit de greep van de boze vrouw. “Kan zij de apen niet weer in hun hokken krijgen?”

“Lucilla is naar de stad,” zei de vrouw boos. “En geloof maar dat ze kwaad zal zijn als ze dit hoort!”

“Ach mens, laat die apen toch met rust,” zei Nobby. “Er gebeurt niks met ze. Ze wachten echt wel op Lucilla!”

“Wie is Lucilla?” vroeg Annie. Ze vond alle drukte wel interessant.

“De eigenaresse van de apen,” zei Nobby. “Kijk, daar is ze al! Dan hoeven we ons geen zorgen meer te maken.”

Een klein gerimpeld vrouwtje haastte zich naar het kamp. Ze leek zelf wel een beetje op een aapje, vond Annie. Ze had kleine glinsterogen en kleine handen waarmee ze haar grote rode sjaal om zich heen getrokken hield.

“Lucilla! Je apen zijn losgebroken!” schreeuwden de kinderen van het kamp.

Lucilla hoorde het en begon iedereen die ze maar zag met schelle stem uit te schelden. Toen bleef ze staan en spreidde haar armen uit. Ze sprak zacht een paar woorden in een taal die de kinderen niet verstonden – toverwoorden leken het.

Eén voor één kwamen de losgebroken aapjes naar haar toe; ze maakten tevreden geluidjes. Ze lieten zich van de daken van de woonwagens zakken en sprongen van de tenten. Ze sprongen op Lucilla's schouders en in haar armen, ze klemden zich aan haar vast als kleine kinderen. Niet een van de apen bleef achter – als door een magische kracht aangetrokken gingen ze allemaal naar Lucilla.

Langzaam liep ze met de apen naar hun kooi, terwijl ze onder het lopen zachte vreemde woordjes mompelde.

Iedereen keek haar zwijgend na.

“Ze is een beetje raar,” zei de andere vrouw tegen Julian, Dick, George en Annie. “Ze houdt van niemand behalve van haar apen, en niemand houdt van haar. Pas maar op dat ze die chimpansee van je niet te pakken krijgt, Nobby!”

“Ik zal Pongo en de Oude Dame meenemen naar het meer,” zei Nobby snel. “Tegen de tijd dat we terugkomen is Lucilla alles wel weer vergeten.”

Ze gingen de Oude Dame halen en vonden Pongo onder een van de woonwagens. Toen gingen ze naar het meer. De Oude Dame liep stevig door, want ze had wel zin in een bad.

“Zulke dingen gebeuren zeker elke dag in een circuskamp,” zei Annie. “Het is heel anders dan in het echte leven.”

“O,” zei Nobby een beetje verbaasd. “Voor mij is dit juist het echte leven.”

Het water van het meer was lekker koel, en ze hadden veel lol in het water. Pongo durfde er niet ver in te gaan, maar iedereen die bij hem in de buurt kwam maakte hij nat. Hij maakte de Oude Dame aan het schrikken door onverwachts op haar rug te springen en aan een van haar grote oren te trekken.

De olifant zoog een heleboel water op door haar slurf, zwaaide die naar achteren, over haar rug en spoot het water over Pongo heen. Die schrok zich gek! Iedereen lachte toen

Pongo zich doodsbenauwd van de rug van de Oude Dame liet vallen. Plons! Hij ging kopje onder - en dat vond hij helemaal niet leuk.

“Net goed, pestkop!” schreeuwde Nobby. “Hé, Oude Dame, hou op! Je spuit mij ook helemaal nat!”

Maar de olifant vond het leuk en wist niet van ophouden.

En dus moesten ze allemaal een eind bij haar uit de buurt blijven, want ze kon ontzettend goed mikken.

“Het was echt een leuke dag!” zei Annie, toen ze zich afdroogde. “Ik ga de hele nacht dromen van apen, olifanten, paarden en honden!”

Omdat hij zo vrolijk was maakte Nobby aan de rand van het meer wel twintig salto's en Pongo volgde meteen zijn voorbeeld. Hij kon het zelfs nog beter dan Nobby. Annie probeerde het ook, maar ze viel voorover.

Na een tijdje gingen ze terug naar het kamp.

“Jammer dat ik jullie geen thee kan aanbieden,” zei Nobby, “maar wij drinken hier haast nooit thee. Trouwens, ik heb eigenlijk helemaal geen honger, ik heb zo veel gegeten vanmiddag! Hebben jullie honger?”

Niemand had echt trek, maar een snoepje lustten ze wel.

Ze deelden de eigengemaakte snoepjes van mevrouw Mackie en gaven er ook een aan Pongo. Het snoepje bleef tussen zijn tanden zitten en toen hij merkte dat hij zijn bek niet meer kon opendoen keek hij zo geschokt dat ze allemaal

weer in een deuk lagen.

Hij ging zitten, zwaaide met zijn kop heen en weer en kreunde verdrietig. Maar het snoepje smolt snel, en toen merkte hij dat hij zijn bek toch weer kon opendoen.

Ze liepen verder door het kamp en bekeken de wagens.

Niemand keek meer naar ze. Ze waren de nieuwe vriendjes van Nobby – dat was alles wat ze hoefden te weten. Af en toe stak een jochie zijn tong uit naar George, Julian, Dick en Annie, maar zodra Nobby iets naar ze schreeuwde waren ze meteen weer vertrokken.

“Ze hebben geen manieren,” zei Nobby. “Maar het zijn allemaal leuke kinderen.”

Ze kwamen bij een paar grote wagens die volgeladen waren met allerlei circusspullen.

“Die laten we staan als we een rustkamp hebben zoals dit,” zei Nobby. “Hier hebben we ze niet nodig. Als we ergens een voorstelling geven, moet ik helpen om de wagens te lossen. De banken moeten er allemaal uit en de tent moet opgezet worden – de grote circustent, bedoel ik. Dan is het echt ontzettend druk.”

“Wat is dit voor wagen?” vroeg Annie, en ze wees naar een kleine wagen waar een dekzeil strak overheen gespannen was.

“Weet ik niet,” zei Nobby. “Die wagen is van mijn oom. Ik mag hem nooit uitladen, dat vindt hij niet goed. Ik weet niet wat hij erin bewaart. Ik heb me wel eens afgevraagd of het

dingen zijn die vroeger van mijn vader en moeder waren. Op een dag wilde ik gaan kijken, maar mijn oom zag me en toen kreeg ik gigantisch op mijn duvel!”

“Maar als die spullen van je ouders zijn geweest, dan zijn ze nu toch van jou!” riep George verontwaardigd.

“Nou, weet je, het rare is dat die wagen soms helemaal vol zit,” zei Nobby. “En een andere keer weer niet. Ik denk dat Lou er ook een deel van zijn spullen in bewaart.”

“Nou, nu zou niemand er nog iets bij kunnen stoppen!” zei Julian. “Dat ding zit tot de nok toe vol.”

Ze liepen verder om de ‘instrumenten’ te gaan bekijken, zoals Nobby die noemde. Annie vroeg zich af wat ze te zien zou krijgen. Nobby liet ze vergulde stoeltjes en tafeltjes zien, glanzende metalen staven die gebruikt werden om het koord van de koorddanser te spannen, felgekleurde krukjes voor de gedresseerde honden, en nog veel meer dingen die bij de voorstelling gebruikt werden.

“Echte circusspullen,” zei Julian. Hij keek op zijn horloge; het stond stil. “Zullen we maar weer eens teruggaan? Mijn horloge staat stil. Hoe laat is het eigenlijk?”

“Al best laat!” riep Dick met een blik op zijn horloge. “Zeven uur. Nu heb ik wel honger, hoor. Kom op, jongens, we gaan naar huis. Ga je mee, Nobby? Je kunt mee-eten. En vanavond vind je vast in het donker de weg wel terug, toch?”

“Ik zal Pongo en de hondjes meenemen,” zei Nobby, die

blij was met de uitnodiging. “Als ik de weg niet kan terugvinden, kunnen zij dat wel!”

En zo gingen ze met z’n allen naar de kampeerwagens, vermoeid na een fijne drukke dag. Annie zat te bedenken wat ze konden eten. Ham natuurlijk, met tomaten en brood met wat van die heerlijke frambozenjam.

Ze hoorden Timmy wild blaffen toen ze dichterbij de wagens kwamen.

“Hij is boos,” zei Dick. “Die goeie ouwe Tim! Misschien denkt hij wel dat we hem helemaal vergeten zijn!”

Toen ze bij de wagens kwamen, sprong Timmy tegen George op, alsof hij haar een jaar niet had gezien. Hij likte haar en danste om haar heen.

Blaffer en Grommer waren ook blij om Tim te zien, en wat Pongo betreft: hij grijnsde van plezier. Hij schudde Tim een paar keer aan zijn staart en was teleurgesteld toen die er helemaal niet op reageerde.

“Hé, wat heeft Blaffer daar te pakken?” riep Dick ineens.

“Rauw vlees! Hoe komt dat nou hier? Zou de boer hier geweest zijn en Timmy iets gegeven hebben? Waarom heeft hij het dan niet opgegeten?”

Ze keken allemaal naar Blaffer, die aan het vlees stond te knagen. Grommer holde er ook heen. Maar Timmy keek er niet eens naar. Hij liet zijn staart hangen, en Pongo verborg zijn gezicht in zijn handen.

“Wat raar,” zei Dick, verbaasd over het vreemde gedrag van de twee dieren. En toen snapten ze het ineens, want Blaffer begon verschrikkelijk te janken, viel op de grond en begon te stuip trekken.

“Nee! Het is vergiftigd!” schreeuwde Nobby, en hij schopte het vlees bij Grommer vandaan. Hij tilde Blaffer op en tot hun grote schrik zagen ze dat Nobby huilde.

“Blaffertje! Nee! Hij...” zei Nobby met verstikte stem. “Hij gaat dood...Mijn lieve Blaffer.”

Met Blaffer in zijn armen en Grommer en Pongo achter zich aan strompelde de arme Nobby de heuvel af. Niemand durfde hem achterna te gaan. Wat verschrikkelijk!

Hoofdstuk 13

Julian bedenkt iets

GEORGE RILDE. ZE had het gevoel alsof haar benen haar niet meer wilden dragen en ze liet zich op de stenen bank zakken. Toen sloeg ze haar armen om Timmy heen.

“O Timmy, dat vlees was voor jou bedoeld! Gelukkig dat je zo verstandig was om het niet aan te raken. Timmy, Timmy, je had wel dood kunnen zijn!”

Timmy gaf zijn baasje een lik. De anderen stonden ernaar te kijken; ze wisten niet wat ze ervan moesten denken. Die arme Blaffer! Zou hij doodgaan? Stel je voor dat het Timmy was geweest! Ze hadden hem alleen achtergelaten, hij had het vlees kunnen opeten en dan zou hij nu dood zijn.

“Ik laat je hier nooit meer alleen achter!” zei George.

“Wie zou dat vlees voor hem neergelegd hebben?” vroeg Annie voorzichtig.

“Ja, hè-hè, wie denk je!” zei George minachtend. “Lou en Tijger-Dan natuurlijk!”

“Ze willen ons hier weg hebben, dat is duidelijk,” zei Julian verbaasd. “Maar waarom toch?”

“Nou ja, ze willen in elk geval Timmy uit de weg ruimen,” zei Dick. “Maar ook dat snap ik niet.”

“Wat is er nou zo bijzonder aan deze plek, dat die kerels per se willen dat we weggaan?” vroeg Julian. “Wat een nare gasten. Arme Nobby, hij moet een vreselijk leven bij ze hebben. En nu hebben ze zijn hond ook nog vergiftigd.”

Niemand had die avond zin in eten. Annie kwam met brood en boter en de pot jam aanlopen. George wilde er niks van hebben. Wat een roteinde van zo’n leuke dag!

Ze gingen vroeg naar bed en niemand vond het erg toen Julian zei dat hij de deuren van de kampeerwagens op slot deed.

“Ik denk niet dat we vannacht bezoek krijgen van Lou of Dan,” zei hij, “maar je weet maar nooit!”

Of de mannen waren geweest die nacht, wist niemand de volgende ochtend, want hoewel Timmy midden in de nacht hard begon te blaffen en verwoed aan de gesloten deur van Georges kampeerwagen krabbelde, was er niets te zien toen Julian zijn deur opendeed en z’n zaklamp aanknipte.

Timmy blafte daarna niet meer. Hij lag rustig te slapen met één oor gespitst.

Die ochtend was het bewolkt, en het was niet zo warm meer. De stemming was een beetje bedrukt, want ze dachten

allemaal aan Nobby en Blaffer. Ze zaten bijna zwijgend aan hun ontbijt, en daarna stapelden Annie en George de borden op elkaar om ze in de beek te gaan afwassen.

“Ik ga zo naar de boerderij,” zei Julian. “Jij gaat met de verrekijker op de stenen bank zitten, Dick. Kijk goed of je Nobby ziet en of hij ons een teken geeft. Ik heb zo’n voorgevoel dat hij niet wil dat we vandaag naar het kamp komen. Als hij Dan en Lou ervan verdenkt dat ze dat vlees hebben neergelegd heeft hij waarschijnlijk verschrikkelijke ruzie met ze gehad.”

Hij ging met de twee lege manden naar de boerderij.

Mevrouw Mackie stond al naar hem uit te kijken en Julian kocht een nieuwe etensvoorraad. Deze keer gaf ze hem een ronde gembercake mee, zo uit de oven.

“Komen de mensen van het circus hier wel eens eten kopen?” vroeg Julian aan mevrouw Mackie.

“Af en toe,” zei mevrouw Mackie. “Tegen de vrouwen en de kinderen heb ik niks, maar een aantal van die mannen staan me niet zo aan. Afgelopen jaar waren er twee die steeds in de heuvels rondliepen; mijn man heeft ze uiteindelijk weggestuurd.”

Julian spitste zijn oren. “Twee mannen? Hoe zagen ze eruit?”

“Gemene kerels,” zei mevrouw Mackie. “Eentje had tanden zo geel als ik ze nog nooit gezien had. Ze zagen er...

tja...gevaarlijk uit, allebei. Ze kwamen 's nachts een keer naar de boerderij, en we waren bang dat ze onze kippen zouden pakken. Dus gingen we naar buiten, en zeiden dat ze weg moesten gaan. Ze hielden vol dat ze het niet op onze kippen gemunt hadden, maar wat zouden ze anders 's nachts hier komen doen?"

"Ik zou het niet weten," zei Julian. Hij was er zeker van dat de twee mannen over wie mevrouw Mackie het had Lou en Tijger-Dan waren geweest. Waarom liepen ze 's nachts in de heuvels rond?

Hij ging weg met het eten. Toen hij bij de kampeerwagens aankwam, riep Dick opgewonden:

"Julian, kijk eens door de verrekijker! Nobby zit met Pongo in het bootje, maar ik kan niet goed zien waarmee hij zwaait!"

Julian nam de verrekijker en keek naar het meer. Op het gladde wateroppervlak zag hij het kleine bootje van Nobby drijven. Nobby zat erin en Pongo was bij hem. Ze stonden allebei te zwaaien met iets roods.

"Ik kan niet zien waarmee ze zwaaien, maar dat doet er ook niet toe," zei Julian. "Het belangrijkste is dat die lap waarmee ze zwaaien rood is, in plaats van wit. Rood betekent gevaar. Hij waarschuwt ons!"

"Stom! Daar had ik niet eens aan gedacht," zei Dick. "Wat zou er aan de hand zijn, denk je?"

“Nou, het is duidelijk dat we vandaag maar beter niet naar het kamp kunnen gaan,” zei Julian. “En ook dat het gevaar groot is, want ze zwaaien allebei met een rode lap, dus zal hij wel bedoelen dat het dubbel gevaarlijk is!”

“Je hebt gelijk, Julian. Goed dat je dat doorhebt,” zei George, die het gesprek gehoord had. “Dat was mij nog niet eens opgevallen. Dubbel gevaarlijk...wat kan dat betekenen?”

“Misschien betekent het dat er zowel beneden in het kamp gevaar dreigt, als hier boven bij ons,” zei Julian peinzend.

“Ik hoop dat er niets gebeurd is met Nobby. Het zou me niks verbazen als hij gisteravond een pak slaag gehad heeft van Tijger-Dan!”

“Dat kan-ie niet maken!” riep Dick verontwaardigd.

“Hé jongens, vertel maar niet aan Annie dat we denken dat er dubbel gevaar dreigt,” zei Julian, die Annie zag teruglopen van de beek. “Dan wordt ze zenuwachtig. Ze had helemaal geen zin in avonturen deze vakantie, maar we zitten er weer middenin.” Hij zweeg even, en zei toen: “Ik denk dat het beter is als we ergens anders een rustig plekje gaan zoeken om te kamperen.” Maar dat meende hij maar half, want eigenlijk wilde hij niets liever dan het geheim oplossen dat achter het vreemde gedrag van Lou en Dan stak. De anderen voelden er blijkbaar net zo over, want ze riepen meteen: “We kunnen niet weggaan! Dat is laf, Julian!”

“Ja, en ik ga echt niet weg, en Timmy al helemaal niet.”

Daarna waren ze allemaal stil. Julian bleef nog even naar Nobby staan kijken. Ten slotte stuurde die zijn bootje naar de wal en verdween hij met de chimpansee.

Toen ze allemaal bij elkaar op de stenen bank zaten, kwam Julian met een plan dat hij ‘s nachts had bedacht.

“Ik wil echt weten wat er zo bijzonder is aan deze plek. Die Lou en Dan komen hier steeds terug,” zei hij. “Ze willen ons graag kwijt, dus er moet hier iets zijn. Als we nou eens met z’n vieren de heuvel af gaan en langs het kamp lopen. We schreeuwen naar Nobby dat we met z’n allen een dagje naar de stad gaan, maar in werkelijkheid gaan jullie maar met z’n drieën en ga ik stiekem weer terug naar de wagens – misschien komen Lou en Dan dan hierheen. En als ik me goed verstop heb, zie ik misschien wat ze bij onze wagens te zoeken hebben.”

“Goed plan,” zei Dick.

“Zorg je er alsjeblieft voor dat ze je niet zien, Julian,” zei George. “Timmy is niet bij je, vergeet dat niet. Die kerels maken gehakt van je als ze dat willen.”

“Ze zouden niks liever doen, dat weet ik,” zei Julian grimmig. “Maar ik verstop me goed.”

“Waarom gaan we niet eerst zelf de omgeving grondig onderzoeken? Misschien vinden we wel een grot of wat het dan ook mag zijn dat ze zoeken,” zei Dick. “Als zij het kunnen vinden, kunnen wij dat ook!”

“We weten toch helemaal niet of het wel een grot is,” zei Julian. “We hebben geen flauw idee wat ze zoeken. Mevrouw Mackie vertelde me dat ze afgelopen jaar hier ook zijn geweest en dat de boer ze moest weggagen. Zij dachten dat ze kippen kwamen stelen, maar dat lijkt mij stug. Er is iets in deze heuvels; ik weet niet wat, maar die criminelen willen ons in elk geval niet in de buurt hebben.”

“Oké, laten we dan eens goed gaan zoeken,” zei George en de spanning kreeg haar te pakken. “Ha, we zitten weer midden in een avontuur, jongens!”

“Nee hè! Gatverdamme,” zei Annie. Maar ze werd toch ook wel een beetje meegesleept door de spanning van de anderen. Ze stonden op en Timmy volgde de groep kwispelstaartend. Hij was blij dat zijn vrienden die ochtend niet waren weggegaan en dat hij niet meer ‘op wacht’ hoefde te staan.

“Oké, we gaan ieder een kant uit,” zei Julian. “George, jij loopt naar beneden, Dick gaat naar links en Annie naar rechts. Ik ga naar boven!”

Zo ging iedereen zijn eigen weg. Timmy ging natuurlijk met George mee. Ze zochten naar een grot of naar iets dat op een inham of een schuilplaats leek. Timmy stak zijn snuit in elk konijnenhol en deed alsof hij het verschrikkelijk druk had.

Na een uur hoorden de anderen Julian roepen. Ze renden terug naar de kampeerwagens, want ze dachten dat hij

iets belangrijks had gevonden.

Maar hij had alleen maar genoeg van het zoeken en besloot ermee op te houden. Hij schudde zijn hoofd toen ze naar hem toe kwamen hollen en opgewonden vroegen wat hij gevonden had.

“Niks,” zei hij. “Ik heb gewoon geen zin meer. Er is hier geen grot, dat is in elk geval zeker. Heeft iemand anders nog iets gevonden?”

“Nee, ook niks,” zei Dick teleurgesteld. En bij de anderen was het al net zo.

“Wat nu?”

“We gaan ons plannetje uitvoeren,” zei Julian. “Dan laten die kerels zelf wel aan ons zien wat er hier nou zo interessant is. We lopen naar het circuskamp en we schreeuwen naar Nobby dat we een dagje naar de stad gaan – laten we hopen dat Lou en Tijger-Dan ons horen!”

Hoofdstuk 14

Verstopt

ZE LIEPEN DE heuvel af, deze keer met Timmy. Onderweg vertelde Julian aan Dick wat hij moest doen.

“Ga maar wat eten in de stad of zo,” zei hij. “Blijf zo lang mogelijk weg, dan hebben die lui genoeg tijd om naar onze wagens te komen. O, en ga even naar het postkantoor om te kijken of er nog brieven voor ons zijn gekomen...en eh...o ja, koop een paar blikjes fruit. Dat is lekker voor vanavond.”

“Aye-aye, sir!” zei Dick. “En doe jij alsjeblieft voorzichtig! Die kerels deinzen nergens voor terug!”

“Let jij op de anderen,” zei Julian. “Zorg dat George geen domme dingen uithaalt!” George keek woedend achterom; ze had Julian gehoord.

Dick grijnsde. “Wie kan George nou tegenhouden als ze iets in haar kop heeft? Ik in elk geval niet!”

Ze waren nu onder aan de heuvel gekomen. Vóór ze lag het circuskamp. Ze hoorden het geblaf van de honden en het

schelle trompetgeluid van de Oude Dame.

Ze keken of ze Nobby zagen. Maar hij was nergens te zien.

Hè! Het had geen zin om naar de stad te gaan en het plan uit te voeren als ze Nobby niet konden vertellen dat ze gingen!

Niemand durfde het kamp in te gaan. Julian dacht aan de twee rode lappen waarmee Nobby en Pongo hadden staan zwaaien. Dubbel gevaar! Nee, het zou niet slim zijn om het kamp binnen te gaan. Hij bleef staan, hij wist even niet zo goed wat hij doen moest.

Toen opende hij zijn mond en begon te schreeuwen.

“Nobby! Nobby!”

Geen antwoord en geen Nobby. De man van de olifant hoorde hem wel schreeuwen en kwam naar de kinderen toe.

“Moet je Nobby hebben? Ik zal hem halen.”

“Graag,” zei Julian. De kleine man liep fluitend weg.

Al gauw verscheen Nobby vanachter een woonwagen; hij keek erg benauwd. Hij kwam niet naar Julian toe, maar bleef op een flinke afstand staan. Zijn gezicht was bleek.

“Nobby! We gaan een dagje naar de stad,” schreeuwde Julian zo hard hij kon. “We gaan...”

Ineens verscheen Tijger-Dan achter Nobby, en hij greep hem ruw bij zijn arm. Nobby bracht zijn hand omhoog om zijn gezicht te beschermen, alsof hij een klap verwachtte.

Julian begon weer te schreeuwen.

“We gaan naar de stad, Nobby! We komen pas vanavond terug. Kun je me verstaan? We gaan naar de stad!”

Het hele kamp moest Julian gehoord hebben. Maar het belangrijkste was dat Tijger-Dan hem verstaan had. Nobby probeerde de hand van zijn oom van zich af te schudden en opende zijn mond om iets terug te schreeuwen. Maar Tijger-Dan legde zijn hand over Nobby's mond en sleurde hem weg. Hij schudde de jongen heen en weer, zoals een hond met een rat doet.

“Hoe gaat het met Blaffer?” schreeuwde Julian. Maar Nobby was allang weg; zijn oom had hem de woonwagen in getrokken. De kleine man van de olifant had Julian wel gehoord.

“Blaffer is stervende,” zei hij. “Het scheelt niet veel of hij is dood. Ik heb nog nooit van m'n leven een hond gezien die er zo slecht aan toe is. Nobby is helemaal overstuur!”

Dick, Julian, George en Annie liepen verder met Timmy.

George had hem steeds aan zijn halsband vast moeten houden, want toen hij Dan eenmaal gezien had, gromde hij zonder ophouden en probeerde hij zich los te rukken.

“Gelukkig maar dat Blaffer nog niet dood is,” zei Annie. “Ik hoop dat hij weer beter wordt.”

“Dat zal wel niet,” zei Julian. “Dat vlees moet bomvol vergif hebben gezeten. O, ik vind het zo erg voor Nobby!”

“Ik kan me hem echt niet voorstellen als clown, die Tijger-

Dan,” zei Annie. “Clowns zijn altijd zo grappig en vrolijk.”

“O, dat is allemaal nep,” zei Dick. “Een clown is buiten het circus natuurlijk niet hetzelfde als wanneer hij optreedt. Ik heb wel eens foto’s gezien van clowns zonder hun schmink, en dat waren allemaal mannen met heel gewone gezichten; sommigen keken zelfs verdrietig.”

“Nou, die Tijger-Dan heeft een lelijke, gemene rotkop,” zei Annie en ze probeerde net zo te kijken als hij.

Iedereen moest lachen om Annies gekke uitdrukking. Dick keek om; hij wilde graag weten of iemand naar ze stond te kijken, nu ze naar de bushalte liepen, waar de bussen richting stad vertrokken.

“Lou staat naar ons te kijken,” zei hij. “Mooi! Kan hij de bushalte zien vanwaar hij staat, Julian?”

Julian keek om.

“Ja. Hij blijft vast kijken tot we allemaal in de bus gestapt zijn, dus dan stap ik ook in, en ga ik er bij de volgende halte gewoon weer uit. Dan loop ik langs een andere weg terug naar de wagens, zodat hij me niet kan zien.”

“Perfect,” zei Dick, en hij genoot van het idee dat ze Lou voor de gek zouden houden. “Hé, daar is de bus al. We moeten rennen als we hem nog willen halen.”

Ze haalden de bus. Lou stond nog steeds te kijken. Dick had zin om naar hem te zwaaien, maar dat deed hij toch maar niet.

De bus reed weg. Ze namen drie kaartjes naar de stad en een tot de volgende halte. Timmy kreeg ook een kaartje, dat George tussen zijn halsband stopte. Hij vond het heerlijk in de bus.

Julian stapte bij de volgende halte uit.

“Tot vanavond, jongens!” riep hij. “Stuur Timmy alvast vooruit naar de wagens als jullie terugkomen, voor het geval die kerels in de buurt zijn. Ik weet niet of ik tijd heb om jullie te waarschuwen.”

“Goed,” zei Dick. “Veel succes!”

“Dag!”

Julian zwaaide ze na en liep terug langs de weg die ze gekomen waren. Hij zag een smal weggetje dat tegen de heuvel omhoog liep en besloot daarin te gaan. Hij kwam vlak bij de boerderij van de familie Mackie uit, en toen hij daar eenmaal was, wist hij de weg weer naar de wagens.

Hij ging zijn wagen in, maakte snel een paar boterhammen klaar en sneed een paar plakken cake af om mee te nemen naar zijn schuilplaats. Misschien moest hij wel uren zitten wachten, en dan kon je maar beter iets te eten hebben.

Julian piekerde waar Hij zich moest verstoppen. Hij wilde een plek hebben vanwaar hij op de weg kon uitkijken, zodat hij de mannen zou zien als ze naar boven kwamen. En hij moest goed kunnen zien waar ze mee bezig waren.

Toen kreeg hij een geweldig idee.

Ik klim gewoon op het dak van een van de kampeerwagens, dacht Julian. Daar ziet niemand me, en niemand zal op de gedachte komen dat ik daar lig! Daarvandaan heb ik een prachtig uitzicht op de weg en kan ik precies zien wat die kerels doen en waar ze naartoe gaan!

Het was niet zo makkelijk om op het dak te klimmen, want de wagens waren behoorlijk hoog. Julian had een touw nodig. Dan kon hij aan het eind ervan een lus maken en proberen die lus om de schoorsteen van de wagen te gooien. Als dat goed vastzat kon hij naar boven klimmen. Een touw had hij gauw genoeg gevonden en na enkele mislukte pogingen lukte het hem om de lus om de schoorsteen te gooien. Het touw hing nu langs de kampeerwagen omlaag en hij kon naar boven klimmen. Hij gooide het pakje boterhammen op het dak en klom naar boven. Het touw haalde hij omhoog, en hij legde het opgerold naast zich neer.

Toen ging hij op z'n buik liggen. Hij wist zeker dat van beneden af niemand hem kon zien. Ja, als die kerels van boven uit de heuvels zouden komen, zouden ze van boven af op de wagens neerkijken, en dan zouden ze hem natuurlijk zien. Maar dat risico moest hij maar nemen.

Hij bleef doodstil liggen en staaarde naar het meer. Zijn ogen en oren hield hij scherp open. Hij was blij dat het niet zo warm was, anders zou hij worden gebakken, daarboven op dat dak. Stom dat hij er niet aan had gedacht om een fles

water mee te nemen voor het geval hij dorst kreeg.

Uit het circuskamp zag hij de rook van de kampvuren omhoog stijgen. Hij zag ook een paar bootjes op het meer - van mensen die gingen vissen, dacht hij. Toen hij een tijdje gelegen had, zag hij een paar konijntjes stoeien op de heuvel.

De zon kwam ongeveer tien minuten vanachter de wolken vandaan, en Julian lag te puffen van de warmte. Maar gelukkig schoof er toen weer een wolk voor, dus zuchtte hij opgelucht.

Op een gegeven moment hoorde hij iemand fluiten en meteen begon zijn hart te bonzen van spanning...Toen zag hij dat het iemand was van de boerderij die een eindje verder de heuvel af liep. Omdat het zo stil was klonk het gefluit heel helder.

Julian begon zich te vervelen. De konijnen waren verdwenen en er fladderde zelfs geen vlindertje in het rond. Het enige levende wezentje dat hij zag was een goudvinkje, dat op het uiterste takje van een struik zat en eindeloos hetzelfde deuntje herhaalde.

Toen fladderde het opeens geschrokken weg.

Julian had ook iets gehoord en staarde strak naar de weg die tegen de heuvel op liep. Zijn hart begon te bonzen. Hij zag twee mannen.

Hij durfde zijn hoofd niet op te tillen, toen ze dichterbij gekomen waren, want hij was bang dat ze hem zouden zien als hij dat deed. Maar hij herkende hun stemmen al!

Het waren Lou en Tijger-Dan! Ze kwamen regelrecht naar de twee kampeerwagens toegelopen, en Julian hoorde ze praten.

“Er is niemand. Die kids zijn echt een dagje naar de stad gegaan, en ze hebben die rothond meegenomen!”

“Ik heb toch al gezegd dat ik ze vanmorgen in de bus zag stappen met dat beest,” bromde Lou geïrriteerd. “We hebben de hele dag het rijk alleen. Nu kunnen we doen wat we willen.”

“Nou, laten we het dan gaan halen,” zei Dan. Julian vroeg zich af waar ze naartoe gingen. Maar ze verlieten het kampeerterreintje niet. Ze bleven in de buurt van de wagens.

Julian durfde niet naar de rand van het dak te kruipen om te zien waar ze mee bezig waren. Hij was blij dat hij alle ramen en deuren had afgesloten.

Toen hoorde hij een vreemd schuifelend geluid en de mannen hijgden van inspanning. De kampeerwagen waarop Julian lag begon een beetje te schudden.

Wat doen ze nou? dacht Julian verbaasd. Hij kon zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en kroop naar de rand van het dak. Voorzichtig gluurde hij naar beneden, ondanks dat hij zich had voorgenomen om dit niet te doen.

Hij keek naar de grond. Er was niemand te zien. Misschien waren ze aan de andere kant. Voorzichtig kroop hij naar de andere kant van de kampeerwagen en gluurde naar

beneden. De wagen trilde nog steeds, alsof ze ertegenaan
bonsden.

Maar aan die kant zag hij ook niemand!

Verdorie! Ze zitten onder de wagen, dacht Julian en hij
kroop terug naar het midden van het dak. Wat hebben ze
daar nou te zoeken?

Natuurlijk kon hij vanwaar hij lag niet onder de
kampeerwagen kijken, dus er zat niks anders op dan stil te
blijven liggen. Hij hoorde ze hijgen van inspanning, en er
klonk wat geschraap en gekras. Toen hoorde Julian ze onder
de wagen vandaan kruipen.

“Geef me een sigaret,” gromde Lou. “Ik heb er genoeg
van! Die wagen moet van z’n plaats. Hè, waarom moesten die
ettertjes nou juist dit plekje uitkiezen om te kamperen.”

Julian hoorde hoe een lucifer werd afgestreken, en even
later drong de geur van sigarettenrook zijn neus in.

Een paar minuten later kreeg hij de schrik van zijn leven.

De wagen waarop hij lag begon te bewegen! Zouden die
kerels hem de heuvel af duwen?

Hoofdstuk 15

Angstige momenten

JULIAN WAS BANG. Hij vroeg zich af of het verstandiger was om zich van de wagen af te laten glijden en ervandoor te gaan. Als de wagen in volle vaart de heuvel af zou rijden, kon hij er niet meer afspringen. Maar hij bleef toch maar waar hij was, en klemde zich met beide handen aan de schoorsteen vast, terwijl de kerels beneden uit alle macht tegen de wagen duwden.

De wagen rolde een paar meter, tot aan de stenen bank, en bleef toen staan. Julian voelde het zweet op zijn bovenlip staan en hij zag dat zijn handen trilden.

“Hé, pas op, anders rijdt hij de heuvel af,” riep Lou verschrikt, en Julian kon weer rustig ademen. Ze waren dus niet van plan om de wagen naar beneden te duwen. Ze hadden hem alleen maar verplaatst, om ergens bij te kunnen dat eronder lag. Maar wat was dat dan? Julian had geen idee en probeerde te bedenken hoe het terrein er had uitgezien toen Dobby en Trotter de kampeerwagens erop hadden

getrokken. Maar voorzover hij zich kon herinneren, was het een vrij gewoon plekje, met hei begroeid.

De mannen waren nu weer aan het graven bij de achtertrap van de wagen. Julian werd gek van nieuwsgierigheid, maar hij durfde geen vin te verroeren. Hij moest wachten tot de mannen weg waren, voordat hij het geheim kon onderzoeken. Intussen moest hij geduld hebben, anders zou hij alles bederven.

Hij hoorde ze mompelen, maar kon er geen woord van verstaan. Toen was het ineens doodstil. Geen woord meer.

Doodstil stond de kampeerwagen. Geen gezucht meer, geen gekraak – helemaal niets.

Julian bleef stil liggen. Misschien waren de mannen er nog. Hij wilde zichzelf niet verraden. Dus bleef hij een hele tijd stil liggen, terwijl hij zich gespannen afvroeg wat er aan de hand was. Maar hij hoorde niets.

Toen zag hij een roodborstje naar een naburige braamstruik vliegen. Hij herkende het; hij had het al eerder gezien bij hun kamp. Het vogeltje had een donker vlekje op zijn kopje. Het klapperde met zijn vleugeltjes en keek rond naar broodkruimels. Meestal kwam het kijken als ze met z'n allen zaten te eten, maar het was niet zo tam als sommige andere vogeltjes en meestal durfde het pas dichtbij te komen, als ze weer in hun wagens waren.

Toen zag Julian een konijn z'n koppie uit een gat in de

heuvel steken; het diertje tuurde even naar links en naar rechts en hipte naar buiten.

Nou, dacht Julian, het is duidelijk dat de mannen er niet meer zijn, anders zouden die dieren niet zo dichtbij durven komen. Lou en Dan zijn verdwenen – al snap ik niet waar ze naartoe zijn gegaan. Ik denk dat ik nu wel eens naar beneden kan kijken.

Hij kroop over het dak en gluurde aan de achterkant van de wagen naar beneden. Hij keek naar de grond. Er was niets te zien, geen enkele aanwijzing wat de mannen gedaan hadden of waar ze naartoe waren gegaan! De hei was niet platgetrapt, en alles zag er nog net zo uit als daarvoor.

Dat is vreemd, dacht Julian, en hij begon zich af te vragen of hij gedroomd had. Die kerels zijn weg, dat staat vast – het lijkt wel alsof ze ineens in de lucht zijn opgelost! Zal ik naar beneden gaan? Nee, da's te gevaarlijk. Ze kunnen elk moment terugkomen, en wie weet wat ze doen als ze mij hier vinden. Ze duwen me met kampeerwagen en al de heuvel af of zo...

Hij bleef liggen peinzen. Hij had honger en ontzettend veel dorst. Wat een geluk dat hij zo verstandig was geweest om boterhammen mee te nemen! Nu kon hij tenminste wat eten, terwijl hij wachtte tot de mannen terugkwamen – als ze terugkwamen.

Hij begon aan zijn boterhammen. Ze smaakten heerlijk.

Hij at ze allemaal op en begon toen aan de cake. Ook die was lekker. Hij had ook een paar pruimen in z'n zak gestopt en daar was hij nu erg blij mee, want ze hielpen tegen de dorst. Hij gooide de pruimenpitten zonder erbij na te denken naar beneden.

Nee! Wat stom van me! Als Lou en Dan ze zien liggen, herinneren ze zich misschien nog dat ze er eerst niet lagen.

Gelukkig liggen de meeste pitten tussen de hei.

De zon kwam weer te voorschijn en Julian kreeg het warm.

Kwamen die kerels nu maar terug en gingen ze maar weer naar het kamp. Hij begon er genoeg van te krijgen om plat op zijn buik op dat harde dak te liggen. En bovendien werd hij een beetje moe. Hij gaapte zachtjes en deed zijn ogen dicht.

Hij wist niet hoe lang hij geslapen had, maar plotseling schrok hij wakker: de kampeerwagen bewoog weer!

Verschrikt greep hij de schoorsteen en luisterde naar de gedempte stemmen van de twee mannen.

Ze waren bezig de kampeerwagen weer op z'n plaats te duwen. Het duurde niet lang of hij stond precies zoals eerst. Toen hoorde Julian weer een lucifer afstrijken en rook hij weer sigaretten.

Lou en Dan gingen op de stenen bank zitten en haalden brood te voorschijn dat ze meegebracht hadden. Julian durfde niet naar ze te kijken, hoewel hij bijna zeker wist dat ze met hun rug naar hem toe zaten. De mannen aten en praatten

met elkaar op gedempte toon en tot grote schrik van Julian gingen ze toen liggen slapen! Hij wist dat ze lagen te slapen, want hij hoorde ze snurken.

Hè, gatver! Moet ik de hele dag op dat rotdak blijven! dacht hij. Ik krijg kramp en ik ben helemaal beurs van dat harde dak. Ik wil even rechtop zitten!

Lou en Dan snurkten keihard. Julian had besloten dat het niet gevaarlijk was als hij even rechtop ging zitten, nu de mannen sliepen. En dus kwam hij omhoog en rekte zich eens goed uit.

Hij keek naar de twee mannen, die op hun rug lagen te slapen met hun monden open. Naast hen stonden twee stevige zakken, netjes dichtgebonden. Julian wilde ontzettend graag weten wat erin zat. Hij wist zeker dat ze die zakken eerst niet bij zich hadden gehad.

Julian keek gespannen naar Lou en Dan, en piekerde erover waar ze geweest konden zijn en wat ze hadden gedaan - en ineens viel hij bijna van het dak van schrik. Hij kon zijn ogen niet geloven.

Een plat, lelijk gezicht gluurde naar hem tussen de braamstruiken. Het had bijna geen neus en een enorme mond.

Wie was dat? Was het iemand die Lou en Dan bespioneerde? Maar wat een vreemd gezicht had die vent!

Een hand wreef langs het gezicht, een harige hand. Toen

wist hij plotseling van wie dat gezicht was: van Pongo, de chimpansee!

Pongo staarde ernstig naar Julian en Julian staarde terug; intussen dacht hij snel na. Wat deed Pongo hier? Was Nobby bij hem? Als dat zo was, dan was Nobby in gevaar, want Lou en Dan konden elk moment wakker worden.

Hij wist niet wat hij moest doen. Als hij Nobby door roepen probeerde te waarschuwen, zouden de mannen wakker worden.

Toen zag hij Nobby's betraande gezicht naast dat van Pongo. Nobby zag Julian over de rand van het dak van de kampeerwagen kijken en zijn mond zakte open van verbazing. Pongo was blij dat hij Julian zag; hij scheen het helemaal niet vreemd te vinden dat iemand op het dak van een wagen was geklommen. Tenslotte klom hij vaak genoeg op de daken van woonwagens. Hij knikte en grijnsde naar Julian en krabde hij zich op z'n kop. Maar Nobby was stomverbaasd toen hij Julian op het dak van de wagen zag. Het leek alsof hij iets wilde gaan roepen, maar Julian schudde heftig zijn hoofd en wees naar beneden. Op die manier probeerde hij Nobby te waarschuwen dat er iemand in de buurt was, dat er gevaar dreigde.

Maar Nobby begreep hem niet. Hij grijnsde en tot grote schrik van Julian begon hij tegen de heuvel op te kruipen naar de stenen bank! Daar lagen de twee mannen te slapen en

Julian zag dat Nobby zich aan de bank begon op te trekken.

“Pas op!” siste hij op gedempte toon. “Kijk nou uit, Stommerd!”

Maar het was al te laat. Nobby trok zich op aan de stenen bank en tot zijn grote schrik kwam hij boven op Tijger-Dan terecht! Hij gaf een gil en probeerde weg te komen, maar Tijger-Dan schrok wakker, school overeind en greep hem beet.

Lou werd ook wakker. De twee mannen keken Nobby woedend aan.

“Ik wist niet dat jullie hier waren, ik zweer het! Laat me los! Laat me los! Ik kwam alleen maar mijn mes zoeken dat ik hier gisteren verloren heb!”

Dan schudde hem woedend heen en weer. “Hoe lang ben je hier al? Heb je ons bespioneerd?”

“Nee, nee! Ik ben net naar boven geklommen! Ik ben de hele ochtend in het kamp geweest, vraag het maar aan Larry en Rossy! Ik heb ze geholpen!”

“Je hebt zitten loeren, dat weet ik zeker!” zei Lou met een koude, harde stem, die Julian een rilling over zijn rug gaf.

“Je hebt afgelopen week al een paar keer straf gehad, maar blijkbaar nog niet vaak genoeg. Ik weet niet eens meer wat ik moet verzinnen! Misschien moeten we je eens laten voelen wat een echt pak rammel is!”

Nobby was doodsbenaauwd. Hij smeekte om genade,

beloofde alles te zullen doen wat Lou en Dan vroegen en probeerde zijn gezicht buiten bereik van Dans harde handen te draaien.

Julian kon het niet aanzien. Hij wilde natuurlijk niet verraden dat hij het geweest was die de mannen bespied had en hij voelde er weinig voor om het tegen ze op te nemen, want hij kon op z'n vingers natellen dat ze sterker dan hij waren. Maar rustig blijven liggen en toezien hoe zijn vriend Nobby door twee grote kerels geslagen werd, kon hij zeker niet! Hij nam zich voor van het dak te springen boven op de twee mannen, en te proberen Nobby op die manier te redden.

Nobby gaf een schreeuw van pijn en angst toen Lou hem een klap gaf, maar vóór Julian naar beneden had kunnen springen om hem te helpen, sprong iemand anders te voorschijn! Iemand die zijn tanden bloot trok en krijste van woede, wiens armen veel sterker waren dan die van Lou en Dan samen – iemand die niet toeliet dat iemand Nobby sloeg.

Pongo! De chimpansee had alles onrustig gevolgd. Hij had zich verborgen gehouden in de struiken, want hij was bang voor Dan en Lou, maar toen hij Nobby hoorde gillen, sprong hij uit de struiken te voorschijn en gooide zich boven op de verbaasde kerels.

Hij beet Dan in zijn arm, en Lou in zijn been. De mannen schreeuwden van pijn, harder nog dan Nobby geschreeuwd

had. Lou sloeg met zijn handen om zich heen en hij raakte Pongo op zijn schouder. De chimpansee liet een schrill geluid horen en sprong met zijn armen wijd op Lou af, drukte hem tegen zijn borst en probeerde hem in zijn keel te bijten.

Tijger-Dan holde zo hard hij kon langs de heuvel naar beneden; hij was doodsbang voor de woedende aap. Lou gilte naar Nobby: “Roep hem terug! Hij vermoordt me!”

“Pongo!” schreeuwde Nobby. “Hou op! Pongo! Hierrr!”

Pongo keek Nobby heel verbaasd aan. “Hoezo?” leek hij te willen zeggen. “Moet ik die vent niet terugpakken?”

Pongo beet Lou nog één keer heel hard, en liet hem toen los. Lou volgde Dans voorbeeld en rende de heuvel af.

Julian hoorde hem door de struiken breken, alsof honderd enorme apen hem op de hielen zaten.

Nobby liet zich bevend op de stenen bank zakken.

Pongo wist niet zo goed of zijn vriend boos op hem was of niet; hij sloop naar hem toe en legde een hand op Nobby's knie. Nobby sloeg zijn arm om het ongeruste dier en Pongo kirde van blijdschap.

Julian liet zich van het dak van de kampeerwagen glijden en ging naar Nobby toe. Hij ging naast hem zitten. Hij sloeg zijn arm om de jongen heen en drukte hem tegen zich aan.

“Ik wilde je net komen helpen, maar toen vloog Pongo ze al aan,” zei hij.

“Echt?” vroeg Nobby, en zijn gezicht klaarde op. “Je bent

een echte vriend, Julian. Net als Pongo!”

En Julian was best trots dat hij werd vergeleken met de dappere chimpansee!

Hoofdstuk 16

Een verrassende ontdekking

“**L**UISTER, ER KOMT iemand aan!” zei Nobby, en Pongo begon gevaarlijk te grommen. Het geluid van stemmen kwam dichterbij. Toen blafte een hond.

“Het is goed, dat is Tim. De anderen komen terug,” zei Julian – hij was nog nooit zo blij geweest om zijn vrienden weer te zien. Hij ging staan en schreeuwde: “Het is veilig, kom maar verder!”

George, Timmy, Dick en Annie kwamen aanhollen langs de weg.

“Hoi!” schreeuwde Dick. “We dachten al wel dat we konden komen, want we zagen Lou en Dan in de verte. Ze renden keihard naar beneden. Hai, Pongo!”

Pongo gaf Dick een hand en liep toen om Timmy heen om hem aan z’n staart te schudden. Maar Timmy had dat al wel verwacht, hij liep achteruit en gaf Pongo een poot. Het was grappig te zien hoe de twee dieren elkaar heel serieus gedag zeiden.

“Hoi Nobby!” zei Dick. “Wat zie jij eruit! Wat is er gebeurd? Het lijkt wel alsof je gevochten hebt.”

“Dat is ook zo,” zei Nobby met een flauwe glimlach. Hij was nog niet over de schrik heen en bleef zitten. Pongo liep snel naar Annie en probeerde z’n arm om haar heen te slaan.

“Niet zo hard knijpen, Pongo,” zei Annie. “Julian, wat is er nou gebeurd? Zijn Lou en Dan hier geweest? Heb je nieuws?”

“Een heleboel,” zei Julian. “Maar eerst wil ik wat drinken. Ik heb de hele dag niks gehad.”

“Ja, wij hebben ook dorst. Ik haal vijf flesjes – nee zes, want ik denk dat Pongo ook wel wat wil drinken.”

Pongo vond de limonade heerlijk. Hij ging naast de anderen op de stenen bank zitten en nam braaf als een kind zijn flesje van Annie aan. Timmy was een beetje jaloers, maar hij hield toch niet van limonade, dus hij had niks te mopperen.

Julian vertelde hoe hij zich op het dak van de kampeerwagen had verstopt, dat de mannen waren gekomen, dat ze onder de wagen kropen en daarna de wagen verplaatsten.

De anderen luisterden allemaal stomverbaasd. Het was niet te geloven.

Toen sprong Nobby in.

“Nou, en toen kwam ik eraan, en verpestte ik de hele boel

bijna,” zei hij. “Maar ik moest jullie komen waarschuwen. Lou en Dan willen Timmy echt vergiftigen. Ze zijn van plan hem in een zak mee te nemen naar het kamp en hem daar dood te maken.”

“Laten ze het maar eens proberen!” zei George, bevend van verontwaardiging, en ze sloeg haar arm om Timmy’s hals.

Pongo imiteerde haar onmiddellijk, “En ze zeiden dat ze jullie kampeerwagens in de fik wilden steken,” ging Nobby verder.

George, Julian, Annie en Dick staarden hem verschrikt aan.

“Dat zouden ze toch niet echt doen?” zei Julian eindelijk.

“Dan krijgen ze meteen de politie op hun dak.”

“Ik vertel je alleen maar wat ik heb gehoord,” zei Nobby.

“Je kent ze niet, Julian. Ik wel. Ze schrikken echt nergens voor terug - ze hebben toch al eens geprobeerd Timmy te vergiftigen? Alleen werd Blaffer het slachtoffer.”

“Is Blaffer weer beter?” vroeg Annie.

“Nee,” zei Nobby. “Ik denk dat hij doodgaat. Ik heb Lucilla gevraagd om hem beter te maken. Je hebt er geen idee van wat zij met zieke dieren kan doen; ze is echt fantastisch. Grommer is nu bij de andere honden, daar loopt hij geen gevaar.”

Hij keek ze één voor één aan; zijn lip trilde en hij haalde zijn neus op alsof hij verkouden was.

“Ik durf niet terug,” zei hij zacht. “Ik durf het niet. Straks slaan ze me helemaal in elkaar.”

“Je gaat niet terug, daar hoeven we het niet eens over te hebben!” zei Julian op besliste toon. “Je blijft bij ons. We vinden het leuk als je hier blijft. Het was ontzettend aardig van je dat je ons kwam waarschuwen – balen dat je Lou en Dan moest tegenkomen. Je bent onze vriend, en we blijven elkaar trouw.”

Nobby kon geen woord uitbrengen, maar zijn gezicht straalde. Hij wreef met een hand langs zijn ogen en grijnsde weer op z’n oude, vertrouwde manier. Hij knikte, want iets zeggen kon hij even niet, en de anderen dachten allemaal: Nobby is hartstikke aardig.

Toen ze hun limonade hadden opgedronken, stond Julian op.

“Oké,” zei hij, “nu gaan we op onderzoek uit, want ik moet weten waar Lou en Dan naartoe zijn gegaan. Nou?”

“Ja!” riep George, die al lang genoeg stil had gezeten.

“Natuurlijk. Laten we eerst eens onder die wagen kruipen, Julian.”

“Ja, dat zal wel moeten, denk ik,” zei Julian. “Blijf jij maar zitten, Nobby, dan kun je ons waarschuwen als Lou en Dan terugkomen.”

Hij dacht niet dat die nog terug zouden komen, maar hij zag wel dat het beter was als Nobby even bij kon komen.

Nobby dacht er alleen heel anders over; hij was al van de schrik bekomen. Als er avonturen te beleven waren, was hij er als de kippen bij!

“Timmy kan de wacht houden met Pongo,” zei hij. “Zij horen iemand al aankomen op een halve kilometer afstand. Ik wil ook kijken.” Na Julian en George kroop ook hij onder de kampeerwagen. Maar het was onmogelijk om de hei te onderzoeken onder de wagen, want er was veel te weinig ruimte. De wagen kwam bijna tot op de grond. Net als Dan en Lou kwamen ze tot de conclusie dat ze de wagen moesten wegduwen.

Ze moesten er allevijf aan te pas komen en zelfs Pongo hielp een handje mee. Na een hele tijd hadden ze de wagen een paar meter verschoven. Toen ploften ze weer op de heide neer.

Zonder veel moeite konden ze de heiplaggen lostrekken, want de twee mannen hadden ze al eerder op de dag losgetrokken en ze later weer aangestampt. Ze trokken een heiplag los van ongeveer anderhalve vierkante meter.

“Kijk nou! Planken onder de hei!”

“Hoe kan dat nou?”

“Trek ze los!”

De jongens trokken de planken een voor een omhoog en stapelden ze op elkaar. Toen zagen ze dat de planken de afsluiting waren van een diepe put.

“Ik pak even mijn zaklamp,” zei Julian. Hij kwam binnen een minuut met de lamp terug en knipte hem aan.

In het licht zagen ze een diepe put; aan de ene kant van de wand waren pennen aangebracht, waar je je voeten op kon zetten. Ze gingen er allemaal gespannen omheen zitten.

“Moet je nagaan: wij hebben onze wagens precies boven de ingang van deze kelder gezet!” riep Dick. “Geen wonder dat ze zo woest waren! En nou snap ik ook waarom ze van gedachten veranderden en zeiden dat we weer bij het meer mochten kamperen!”

“Man, man, man!” zei Julian, en hij gluurde in de diepte.

“Daar gingen ze dus naartoe! Wat zou hier beneden zijn? Ze zijn best lang beneden gebleven. En ze waren zo slim om het gat weer af te dekken toen ze naar beneden gingen, want ik heb niks gezien toen ik over de rand van het dak keek.”

Pongo had plotseling bedacht dat het wel leuk was om in het gat te klauteren. Met zijn poten voelde hij naar de ijzeren pennen, en hij keek grijnzend omhoog toen hij naar beneden ging. Onder in de put verdween hij. Julian kon hem met zijn zaklamp niet meer vinden.

“Pongo! Hier blijven!” riep Nobby bezorgd. Maar Pongo was weg. “Stoute aap! Straks verdwaalt hij onder de grond. Ik moet hem gaan halen. Mag ik je zaklamp even lenen, Julian?”

“Ik ga met je mee,” zei Julian. “George, pak jij je zaklamp ook even.”

“Die is stuk,” zei George. “Ik heb hem gisteravond laten vallen. En meer zaklampen hebben we niet.”

“Hè, balen!” zei Julian. “Ik wil eigenlijk wel even naar beneden, maar met één lamp lukt dat nooit...Hmm...Nou ja, ik ga toch maar even met Nobby mee om Pongo te halen. Ik kijk gewoon even snel rond en dan kom ik weer naar boven. Misschien vinden we iets dat de moeite waard is!”

Nobby ging het eerst naar beneden en Julian volgde hem.

De anderen lagen om het gat geknield en keken jaloers naar beneden. Ze verdwenen.

“Pongo!” schreeuwde Nobby. “Pongo! Kom hier!”

Pongo was niet ver weg gegaan. Het was daar beneden erg donker en dat vond hij eigenlijk maar niks. Hij kwam naar Nobby toe, zodra hij het licht van de zaklamp zag. De jongens stonden in een smalle gang op de bodem van de put, die breder werd toen ze verder de gangen in liepen.

“Er zijn hier vast grotten,” zei Julian, en hij liet het licht van de zaklamp om zich heen schijnen. “Er stromen hier een heleboel beekjes uit deze heuvel, dat hebben we buiten gezien. Ik denk dat het water door de eeuwen heen het steen heeft weggesleten, waardoor er overal in de heuvel gangen en grotten zijn ontstaan. En in een van die grotten hebben Lou en Dan iets verstopt of zo. Het zal wel gestolen spul zijn, denk ik.”

De gang eindigde in een kleine grot die geen andere

opening leek te hebben. De grot was leeg. Julian liet het licht van zijn zaklamp langs de wanden glijden.

Hij zag ijzeren pennen in een hoek van de grot en volgde ze naar een gat in het plafond dat jaren geleden door stromend water gemaakt moest zijn.

“Daar moeten we doorheen!” zei hij. “Kom!”

“Hé, Julian!” zei Nobby. “Wordt die lamp van je niet een beetje zwak?”

“Hè? Verdorie, ja!” zei Julian geschrokken, en hij schudde de zaklamp heen en weer om het licht weer helderder te maken. Maar de batterij was bijna leeg en het licht werd niet beter. Het werd zelfs hoe langer hoe zwakker en je kon er vrijwel niets meer bij zien.

“Kom, we moeten zo snel mogelijk terug naar de opening,” zei Julian; er klonk angst door in zijn stem. “Ik heb niet zo veel zin om hier in het donker rond te dwalen.”

Nobby greep Pongo bij zijn hand en hield met z’n andere hand Julians trui vast. Hij nam zich voor geen van beiden los te laten, wat er ook gebeurde. De zaklamp gaf nu helemaal geen licht meer. In het pikdonker probeerden ze de weg terug te vinden.

Julian zocht op de tast het begin van de gang, die bij de put uitkwam. Hij schuifelde voorzichtig vooruit, terwijl zijn hand langs de ruwe, stenen muur voelde. Hij vond het maar niks om zo te lopen, en was blij dat Nobby en hij niet verder de

heuvel door waren gelopen. Stel je voor dat ze in een of andere gang verdwaald zouden zijn!

In de verte zagen ze een flauw licht; ze namen aan dat dit het daglicht was dat door de put naar beneden viel.

Dankbaar strompelden ze erheen. Ze keken omhoog en zagen de gespannen gezichten van de anderen omlaag kijken.

“We zijn er weer!” riep Julian, en hij begon naar boven te klimmen. “Mijn zaklamp ging uit en we durfden niet verder te gaan. Maar Pongo hebben we terug!”

De anderen hielpen hem, Nobby en Pongo uit de put.

Julian vertelde ze van het gat in het plafond van de kleine grot.

“Daar zijn Lou en Dan natuurlijk doorheen gekropen,” zei hij. “Morgen kopen we allemaal zaklampen en kaarsen en lucifers, en dan kruipen wij ook door dat gat! Maar goed, we moeten dus eerst naar de stad om te kopen wat we nodig hebben!”

“Hè bah, dus toch een avontuur,” zei Annie een beetje geprikkeld.

“Tja, het lijkt er wel op,” zei Julian. “Maar je kunt ook op de boerderij blijven, bij mevrouw Mackie, als je dat liever wilt, Annie. Je hoeft niet mee.”

“Doe even normaal, zeg. Als jullie op avontuur gaan, ga ik mee,” zei Annie. “Dacht je nou echt dat ik niet mee zou gaan!”

“Goed,” zei Julian, “dan gaan we met z’n allen. Het wordt nu pas echt spannend!”

Hoofdstuk 17

Opnieuw bezoek van Lou en Dan

DIE NACHT WERDEN ze door niemand gestoord en Timmy blafte niet één keer. Nobby sliep op een paar dekens in de wagen van de jongens en Pongo lag dicht naast hem. De aap leek het heerlijk te vinden dat hij mocht blijven logeren. Timmy was een beetje jaloers, omdat Pongo best veel aandacht kreeg, en daarom negeerde hij hem een beetje.

De volgende ochtend na het ontbijt bespraken ze wie van hen naar de stad zou gaan.

“Niet Nobby en Pongo, want die mogen niet samen in de bus,” zei Julian. “Het is beter als jullie hier blijven.”

“Toch niet alleen?” vroeg Nobby verschrikt. “Stel je voor dat Lou en oom Dan komen. Zelfs al heb ik Pongo bij me; ik zou niet weten wat ik moest doen van angst.”

“Dan blijf ik toch ook,” zei Dick. “We hoeven niet allemaal naar de stad te gaan om zaklampen te kopen. O, Julian, vergeet niet die brief voor papa en mama op de post te

doen.”

Ze hadden een lange brief aan hun ouders geschreven, waarin ze verteld hadden wat er gebeurd was. Julian had de brief in zijn zak.

“Nee, doe ik,” zei hij. “We kunnen maar beter meteen gaan. Kom op, jongens. En jullie, Nobby en Dick, let goed op of die boeven terugkomen.”

George, Timmy, Annie en Julian liepen samen de heuvel af; Timmy rende kwispelstaartend voor ze uit. Pongo klom op het dak van de rode kampeerwagen om ze na te kijken, en Nobby en Dick zochten een plaatsje in de zon.

“Het is lekker hier,” zei Nobby. “Veel fijner dan beneden. Wat zouden ze bij het circus nu wel niet denken over Pongo en mij? Ik wil wedden dat meneer Gorgio, de directeur van het circus, woedend is omdat Pongo weg is. Het zal me niks verbazen als ze iemand naar boven sturen om ons te halen.”

Inderdaad kwamen er op een gegeven moment twee mannen naar boven om hem te halen: Lou en Tijger-Dan! Ze slopen door de hei en het struikgewas, en keken goed uit of ze Pongo of Timmy niet zagen. Pongo zag hen al lang voordat ze hem gezien hadden en hij waarschuwde Nobby door zachtjes te piepen. Nobby werd spierwit. Hij was doodsbang.

“Kruip in een van de kampeerwagens,” zei Dick zacht. “Ik zal die twee wel te woord staan. Als het nodig is helpt Pongo me.”

Nobby ging vlug de groene kampeerwagen binnen en sloot de deur achter zich. Dick bleef zitten waar hij zat. Pongo hurkte rustig op het dak van de kampeerwagen.

Toen kwamen Lou en Dan te voorschijn. Ze zagen Dick, maar Pongo niet. Ze keken rond of ze de anderen zagen.

“Wat willen jullie?” vroeg Dick.

“We zoeken Nobby en Pongo,” zei Lou nors. “Waar zijn ze?”

“Ze blijven bij ons,” zei Dick.

“Dacht je dat nou echt?” zei Tijger-Dan. “Ik ben verantwoordelijk voor Nobby, begrijp je? Ik ben z’n oom.”

“Mooie oom,” zei Dick. “Tussen haakjes, hoe is het met die hond die je vergiftigd hebt?”

Tijger-Dan werd rood van woede. Hij keek alsof hij Dick het liefst van de heuvel af wilde gooien.

“Pas op met wat je tegen me zegt!” siste hij.

Nobby beefde toen hij het boze geschreeuw van zijn oom hoorde. Pongo bleef doodstil zitten, maar zijn blik voorspelde niet veel goeds.

“Je mag wel weer naar je eigen kamp gaan, hoor,” zei Dick nog steeds op dezelfde rustige toon tegen Dan. “Ik heb je al gezegd dat Nobby en Pongo voorlopig bij ons blijven.”

“Waar is Nobby!” schreeuwde Tijger-Dan, en hij zag eruit alsof hij zou ontploffen. “Wacht maar tot ik hem te pakken krijg. Wacht maar...”

Hij liep in de richting van de kampeerwagens, maar Pongo sprong van het dak boven op Dan, en gooide hem tegen de grond. Hij krijste zo angstaanjagend dat Dan niet meer wist hoe hij het had.

“Roep hem terug!” schreeuwde hij. “Lou, kom me helpen.”

“Pongo luistert niet naar mij,” zei Dick, die rustig bleef kijken. “Hoepel nou maar op, anders bijt hij een groot stuk uit je.”

Dan strompelde naar de stenen bank en keek alsof hij Dick wilde aanvliegen. Maar die bleef rustig zitten, en om de een of andere reden durfde Dan hem niet aan te raken. Pongo had hem losgelaten en stond nu dreigend naar hem te kijken. Zijn lange armen hingen langs zijn lichaam, en hij stond klaar om de mannen weer naar de keel te vliegen als ze dichterbij zouden komen.

Tijger-Dan raapte een steen op, en bliksemsnel vloog Pongo weer op hem af, gooide hem weer omver, zodat hij een heel stuk de heuvel af rolde. Hij krabbelde weer overeind en ging er woedend schreeuwend vandoor. Lou had het ook op een hollen gezet. Pongo ging opgetogen achter hen aan. Hij begon ook met stenen te gooien en hij kon goed mikken, dat hoorde Dick wel aan het geschreeuw van Lou en Dan. Toen Pongo terugkwam keek hij heel tevreden. Hij liep naar de groene kampeerwagen, en Dick riep:

“Je kunt weer te voorschijn komen, Nobby, ze zijn weg.”

Nobby kwam de wagen uit. Pongo sloeg onmiddellijk z'n arm om hem heen en brabbelde zachte geluidjes in zijn oor. Nobby keek een beetje beschaamd.

“Ik ben een lafaard,” zei hij. “Ik schaam de dood; ik laat jou alles alleen opknappen.”

“Ah joh, maakt toch niet uit,” zei Dick oprecht. “En volgens mij denkt Pongo er precies zo over.”

“Je hebt geen idee hoe gevaarlijk Lou en Dan echt zijn, Dick,” zei Nobby, en hij keek langs de heuvel naar beneden om er zeker van te zijn dat de mannen weg waren. “Ze doen echt alles, hoor. Ze steken zo jullie wagens in brand, laten ze van de heuvel afrijden, vergiftigen je hond, ze doen alles wat ze maar kunnen verzinnen om jullie kapot te maken als ze de kans krijgen.”

“Nou, om je de waarheid te zeggen hebben we al een paar spannende avonturen achter de rug met types die waarschijnlijk net zo gevaarlijk waren als Lou en Dan,” zei Dick.

“Op de een of andere manier raken we altijd in avonturen verzeild. Begin dit jaar gingen we bijvoorbeeld met vakantie naar de Smokkelaarsrots – en echt waar, je gelooft gewoon niet wat we daar allemaal beleefd hebben!”

“Vertel eens!” zei Nobby, en hij ging naast Dick zitten. “We hebben tijd genoeg, voordat de rest terugkomt.”

Dick vertelde over de spannende avonturen die ze hadden beleefd, en de tijd vloog voorbij. Ze keken verbaasd op toen ze geblaf hoorden. George kwam aanhollen met Timmy vlak achter zich.

“Is alles goed met jullie? Is er iets gebeurd terwijl we weg waren? Moet je horen, we zagen Lou en Tijger-Dan in de bus stappen toen wij eruit kwamen. Ze hadden grote tassen bij zich en het leek wel alsof ze van plan waren een tijdje weg te gaan.”

Nobby's gezicht klaarde meteen op.

“Echt? Dat is mooi! Ze zijn hier geweest, maar Pongo heeft ze weggejaagd! Ze moeten teruggegaan zijn naar het kamp om hun tassen te halen. Het zou echt geweldig zijn, als ze een tijdje weg zijn!”

“We hebben heel mooie zaklampen,” zei Julian, en hij liet Dick de zijne zien. “Moet je kijken, wat een licht. Hier, Dick, die is voor jou – en deze voor Nobby.”

“Dank je wel,” zei Nobby. Toen kreeg hij een kleur. “Ik heb hier niet genoeg geld voor,” zei hij verlegen.

“Je krijgt hem van ons,” zei Annie meteen. “Cadeautje.”

“Echt? Hartstikke bedankt,” zei Nobby, en hij was er helemaal van onder de indruk. “Ik heb nog nooit een cadeau gehad. Super, zeg!”

Pongo stak zijn hand uit naar Annie en maakte kwetterende geluidjes, alsof hij wilde vragen: “En ik? Heb je

niks voor mij?”

“Ah, stom! We hebben geen zaklamp voor Pongo meegebracht!” zei Annie met een grijns. “Dat we daar nou niet aan gedacht hebben!”

“Dat is maar goed ook!” lachte Nobby. “Hij zou hem de hele dag aan en uit doen – de batterij zou zó leeg zijn.”

“Ik geef hem mijn oude zaklamp wel,” zei George. “Hij is wel kapot, maar dat zal Pongo een zorg zijn.”

Pongo vond de lamp hartstikke leuk. Hij drukte steeds op het lichtknopje, en keek dan geïnteresseerd in de lamp, alsof hij zich afvroeg waar dat knopje nou voor was.

Iedereen moest erg om hem lachen, en dat vond Pongo weer erg interessant. Hij danste ora ze heen, om te laten zien hoe blij hij was dat ze lachten.

“Hé, is dit niet een goed moment om nu die gang te gaan verkennen? Lou en Dan zijn er nu toch vandoor,” zei Julian.

“Als ze echt tassen meegenomen hebben, zullen ze vanavond wel niet terugkomen. Dan hebben we dus alle tijd om rustig die gangen en grotten te verkennen.”

“Ja, goed idee,” riep George. “Ik wil niets liever dan naar beneden gaan en Grote Ontdekkingen doen!”

“Nou, laten we dan eerst wat gaan eten,” zei Dick, die zoals gewoonlijk al weer honger had. “Het is allang etenstijd geweest. Het moet een uur of half één zijn.”

“George en ik maken wel wat te eten,” zei Annie. “Op weg

hierheen zijn we langs de boerderij gegaan, en we hebben weer allerlei lekkere dingen meegebracht.”

George stond met tegenzin op. Timmy volgde haar.

Toen het eten klaar was gingen ze allemaal op de stenen bank zitten eten.

“Mevrouw Mackie heeft ons vandaag een heel grote reep chocola gegeven,” zei Annie, en ze liet Dick en Nobby een grote plak chocolade zien. “Lekker, hè? Nee, Pongo, die is niet voor jou. Eet netjes je appel op!”

“Laten we ook een paar boterhammen meenemen naar beneden,” zei Julian. “We weten niet hoe lang we daar blijven, en het is ook wat overdreven om voor de thee naar boven te gaan.”

“Picknicken in die grot!” riep Annie. “Dat is spannend. Wacht even, dan ga ik een paar boterhammen inpakken. O nee, we nemen gewoon een stuk brood mee, boter, een stuk ham en een stuk cake. Moeten we ook iets te drinken meenemen?”

“We kunnen zolang wel zonder drinken,” zei Julian. “Het belangrijkste is dat we geen honger krijgen.”

Dick en Nobby ruimden samen de borden op en wasten af.

Annie had intussen het brood en de rest van het eten in papier gepakt en in Julians schoudertas gedaan. Ze stopte de chocola er ook in.

Na een tijdje waren ze klaar. Timmy kwispelde. Hij had wel in de gaten dat ze er weer op uit trokken.

Met z'n vijven duwden ze de kampeerwagen een eindje achteruit om het gat vrij te maken. Ze hadden de wagen de avond daarvoor weer op zijn plaats gezet, omdat ze rekening hielden met de mogelijkheid dat Lou en Dan terug zouden komen om naar de grot te gaan. En zolang de kampeerwagen erop stond, kon niemand naar beneden gaan.

Nobby en Julian trokken de heiplaggen en de planken weg en legden ze naast het gat. Zodra Pongo de put zag, deinsde hij angstig achteruit.

“Hij herinnert zich hoe donker het is daar beneden,” zei George. “Hij vindt het maar niks. Kom maar, Pongo. Je hoeft niet bang te zijn.”

Maar Pongo was niet naar beneden te krijgen. Hij krijste als een mager speenvarken toen Nobby hem probeerde te dwingen.

“Laat maar,” zei Julian. “Je moet hier bij hem blijven.”

“Ja dag! En alle spanning mislopen, zeker!” riep Nobby verontwaardigd. “Ik dacht het niet! We binden Pongo vast aan een wiel van de wagen, dan kan hij niet weglopen. Lou en Dan zijn weg en we hoeven niet bang te zijn dat iemand anders zo’n grote aap iets zal doen. We binden hem gewoon vast.”

En dus werd Pongo stevig aan een van de wielen van de

kampeerwagen vastgebonden.

“Braaf, Pongo. Wacht hier tot we terugkomen,” zei Nobby, en hij zette een emmer water naast hem, zodat hij kon drinken als hij dorst had. “We blijven niet lang weg!”

Pongo keek ze met een bedroefd gezicht na, maar hij liet zich liever vastbinden dan dat hij met ze mee naar beneden ging! En dus keek hij toe hoe iedereen één voor één in de put verdween. Timmy sprong er ook in en toen waren ze allemaal weg. Een nieuw avontuur was begonnen.

Hoofdstuk 18

In de heuvel

IEDEREEN HAD OP aanraden van Julian een extra dikke trui dangetrokken, want hij wist dat het koud was in de donkere heuvel. Nobby had een trui van Dick geleend. Toen ze door de donkere gang liepen waren ze blij dat Julian eraan had gedacht, want het was echt koud daar beneden.

Ze kwamen bij de kleine grot aan en Julian liet de ijzeren ladder zien die naar het gat in het dak leidde.

“Spannend!” zei George met een stem die beefde van opwinding. “Dit soort avonturen vind ik geweldig. Waar zouden we terechtkomen als we door dat gat kruipen? Ik wil eerst.”

“Mooi niet,” zei Julian vastberaden. “Ik ga eerst. We weten niet wat er aan de andere kant van dat gat is!”

Met zijn zaklampje tussen zijn tanden ging hij naar boven, want hij had zijn handen nodig om te klimmen. Zijn voeten vonden steun op stevige ijzeren pennen die in de rotswand zaten, en het was redelijk makkelijk om naar boven te

klimmen.

Hij kwam bij het gat in het plafond van de grot en stak zijn hoofd erdoor. Toen riep hij verbaasd:

“Nou ja, jongens! Er is hier een enorme grot – volgens mij zo groot als drie voetbalvelden – en de muren glinsteren.”

Hij klom door het gat en ging op de vloer van de grote grot staan. De wanden straalden een vreemd licht uit en Julian deed z'n zaklamp uit. Het fosforescerende licht van de wanden van de grot was bijna zo sterk dat je erbij kon zien!

Een voor een kwamen de anderen naar boven en keken vol verbazing om zich heen.

“Het lijkt Aladdins grot wel!” riep Annie uit. “Wat gek, dat licht dat van de muren straalt – die glittertjes zitten zelfs op het plafond.”

Dick en George hadden grote moeite om Timmy ook door het gat te krijgen, maar het lukte ze toch. Toen hij overal om zich heen dat vreemde licht zag, liet hij zijn staart hangen. Maar hij begon meteen weer te kwispelstaarten, toen George hem op z'n rug klopte.

“Wat een enorme ruimte!” zei Dick. “Zouden die kerels hier ergens hun schat verborgen hebben?”

Julian deed z'n zaklamp weer aan en liet het licht in het rond schijnen.

“Ik zie niks liggen hier,” zei hij. “Maar het lijkt me het beste dat we deze grot eerst grondig onderzoeken, voordat we

verdergaan.”

En dus verkenden ze alle vijf de grot tot in alle hoeken, maar ze konden niets bijzonders vinden. Opeens gaf Julian een schreeuw, en hij raapte iets op.

“Een peukje!” zei hij. “Dat betekent dat Lou en Dan hier geweest zijn. Kom, laten we proberen nog een andere uitgang te vinden.”

Helemaal aan het andere einde, halverwege het plafond, zat een groot gat in de glinsterende wand. Het leek wel een tunnel. Julian klom erin en riep de anderen. “Ze moeten hier doorheen zijn gegaan,” zei hij. “Ik heb een afgebrande lucifer gevonden bij de ingang van de tunnel.”

Het was een vreemde tunnel, zo laag dat ze er gebukt doorheen moesten lopen, en hij leidde met veel kronkels dieper de heuvel in. Julian dacht dat er vroeger water doorheen gestroomd moest hebben. Maar nu was het droog. De vloer was heel glad, alsof een beek die in de loop van vele jaren had uitgesleten.

“Ik hoop dat die beek het niet in z’n hoofd haalt er ineens weer doorheen te gaan stromen,” zei George. “Dan worden we kletsnat.”

De tunnel liep steeds dieper de heuvel in; Annie dacht dat er geen eind aan zou komen. Toen week de wand plotseling aan een kant terug en vormde een diepe spelonk in de rotsen. Julian, die vooraan liep, liet zijn zaklamp in de spelonk

schijnen.

“Hé jongens!” schreeuwde hij. “Dit is de plaats waar ze hun spullen verstoppen! Er ligt hier een heleboel.”

De anderen kwamen zo dicht mogelijk om hem heen staan en lieten het licht van hun lampen in de spelonk rondgaan.

In de ruime inham lagen kisten en pakken, zakken en dozen. Ze staarden er met open mond naar.

“Wat zou erin zitten?” vroeg Nobby nieuwsgierig. “Laten we kijken!”

Hij legde zijn zaklamp neer en maakte een zak open. Hij stak zijn hand erin en haalde iets te voorschijn dat rond was en glansde als goud.

“Hallo hé,” zei Nobby. “Dat is dus de reden dat we afgelopen jaar in ons kamp regelmatig bezoek kregen van de politie. Ze hebben alles doorzocht, maar de buit lag veilig hier verstoppt. Kijk eens wat een mooi spul! Het is niet te geloven, het lijkt wel of ze bij de koningin ingebroken hebben!”

De zak zat vol met prachtige gouden voorwerpen: kopjes, borden, dienbladen. Ze zetten alles naast elkaar in de spelonk. De spullen glansden in het licht van hun zaklampen.

“Dit kun je geen kruimeldieven meer noemen,” zei Julian.

“Dat lijkt me duidelijk. Even in die kist kijken.”

De kist was niet op slot, het deksel ging makkelijk open.

Het eerste dat ze eruit haalden, was een Chinese vaas – zo

broos dat het leek alsof hij zou breken als je ertegenaan blies.

“Ik heb helemaal geen verstand van porselein,” zei Julian, “Maar ik denk dat deze vaas een kapitaal waard is – misschien wel duizenden ponden. Een antiekverzamelaar zou er waarschijnlijk heel veel geld voor neerleggen. Wat een criminelen, zeg, die Lou en Dan.”

“Moet je kijken!” riep George, en ze haalde een paar leren doosjes uit een kist. “Dit lijken wel juwelendoosjes.”

George deed er een paar open. Iedereen was doodstil van bewondering. Diamanten flonkerden, robijnen gloeiden, smaragden verspreidden hun groene gloed. Halskettingen, armbanden, ringen, broches – de prachtigste juwelen lagen te schitteren in het licht van de vijf zaklampen.

In een van de doosjes zat een kroontje dat helemaal met diamanten bezet was. Annie nam het er voorzichtig uit, en zette het op haar hoofd.

“Ik ben een prinses!” riep ze. “Dit is mijn kroon.”

“Nou, dat staat je goed,” zei Nobby bewonderend. “Je bent net zo mooi als Delphine, van ons circus. Zij rijdt op een ongezadeld paard door de piste, en dan schitteren al haar juwelen.”

Annie deed halskettingen en armbanden om, en ging als een prinses op een uitstekende richel zitten. Ze zag eruit als een toverfee, met al die juwelen. Toen deed ze alles weer af en legde het voorzichtig terug in de kleine doosjes.

“Man, wat hebben die lui een enorme buit binnengesleept!” zei Julian, toen hij in een andere kist zilveren borden en lepels vond. “Het zijn echt eersteklas-inbrekers!”

“Volgens mij weet ik wel hoe ze werken,” zei Dick. “Je zei toch dat Lou zo’n goede acrobaat is, Nobby? Ik wil wedden dat hij tegen de muren op klimt, en over de daken loopt en zo, en Tijger-Dan blijft beneden staan om alles op te vangen wat hij naar beneden gooit.”

“Ja, zo moet het wel ongeveer gaan, ja,” zei Nobby, die met een prachtige zilveren beker in zijn hand stond. “Lou kan overal tegenop klimmen: langs regenpijpen, in bomen, zelfs tegen de kale muur van een huis, denk ik. En hij springt als een kat! Ik denk dat hij en Tijger-Dan hier al heel lang mee bezig zijn. Als we op tournee gingen, en ik ‘s nachts wakker werd en mijn oom was er weer eens niét, dan was hij er natuurlijk weer op uit getrokken om in te breken!”

“Ik denk dat alle gestolen spullen bewaart in die wagen, die je ons liet zien,” zei Julian. “Toen je er een keer in wilde kijken en hij je betrapte werd hij toch zo kwaad op je? Waarschijnlijk bewaren ze alle buit in die wagen, en eens in de zoveel tijd, als het circus hier in de buurt kampeert, gaan Lou en hij hiernaartoe om alles te verstoppen. Ze wachten tot de politie stopt met zoeken naar de gestolen voorwerpen, en dan komen zij alles hier weer halen en verkopen ze het

ergens.”

“Dat klinkt logisch,” zei Dick. “Ze hebben er wel het perfecte leven voor: ze trekken van de ene plaats naar de andere, horen dat ergens prachtige juwelen of gouden en zilveren spulletjes zijn, trekken er ‘s nachts stiekem op uit, en Lou klimt als een kat omhoog naar de slaapkamers. Ik zou wel eens willen weten hoe ze dit plekje hebben gevonden – het is de perfecte schatkamer!”

“Ja. Niemand komt toch ooit op het idee om hier te zoeken?” zei George.

“En dat wij nou net onze kampeerwagen boven de ingang van hun schatkamer zetten...” zei Julian. “Wat zullen ze gebaald hebben, zeg, toen ze erachter kwamen!”

“Maar wat doen we nu?” vroeg Dick.

“Alles aan de politie vertellen,” zei Julian meteen. “Dat lijkt me de enige mogelijkheid. Wat dacht jij dan? Ik wil wel eens zien hoe die reageren, als ze voor het eerst deze buit zien!”

Ze legden alles weer voorzichtig terug in de spelonk. Julian liet het licht van zijn zaklamp verder de tunnel in schijnen.

“Zullen we nog verder gaan?” vroeg hij. “Het kan wel, kijk maar.”

“Nou...Laten we maar teruggaan,” zei Nobby. “We moeten de politie gaan waarschuwen.”

“Ah, kom op, laten we gaan kijken waar die tunnel naartoe

loopt,” zei George. “Dat duurt toch niet zo lang?”

“Oké,” zei Julian, die eigenlijk ook heel graag verder de tunnel in wilde gaan. Hij ging voorop en verlichtte met zijn zaklamp de weg.

De tunnel kwam weer uit in een grot, maar die was lang zo groot niet als de grot waar ze eerder waren. Aan het eind ervan glinsterde iets zilverachtigs dat leek te bewegen. Ze hoorden ook een vreemd geluid.

“Wat is dat?” vroeg Annie geschrokken. Ze bleven staan en luisterden!

“Water!” zei Julian. “Natuurlijk! Horen jullie het stromen? Het is een ondergrondse beek die door de heuvel stroomt.”

“Net als de beek die we gezien hebben voordat we bij onze kampeerplaats kwamen,” zei George. “Die stroomde ook uit de heuvel. Weten jullie nog? Misschien is het wel dezelfde!”

“Ik denk het ook,” zei Dick. Ze liepen naar het water toe en keken ernaar. Het stroomde dicht langs de wand.

“Misschien stroomde het vroeger door de grot en door de tunnel waar we net doorheen zijn gekomen,” zei Julian. “Ja, kijk maar, er loopt een diepe geul door de vloer van de grot. Vroeger moet de beek hier doorheen gestroomd hebben. En om een of andere reden heeft het toen een andere uitweg gezocht.”

“Laten we teruggaan,” zei Nobby. “Ik wil weten of alles

goed is met Pongo. Ik vind het niet zo'n fijn idee dat we hem alleen hebben gelaten. En ik begin het ook koud te krijgen. Laten we teruggaan naar de zon. En dan eten we buiten, want ik heb helemaal geen zin om hier beneden in het donker te eten."

"Oké," zei Julian, en ze liepen terug door de tunnel. Ze kwamen door de spelonk waarin de buit van de inbrekers lag en weer in de grote, glinsterende grot. Ze liepen naar het gat waardoor ze in de kleine grot kwamen. Eén voor één gingen ze naar beneden. Julian en George droegen Timmy, maar dat ging niet zo makkelijk, want hij was behoorlijk groot.

Toen liepen ze verder door de gang naar de put. Ze hadden allemaal zin om weer naar het zonlicht te gaan.

"Hè? Ik zie het daglicht niet door het gat schijnen," zei Julian verbaasd. "Ik snap er niks van. We moeten er nu toch vlakbij zijn..."

Hij liep tegen een rotswand aan en zuchtte van verbazing.

Waar was het gat nou? Waren ze verdwaald? Toen liet hij het licht van zijn zaklamp naar boven schijnen en zag dat ze in de put waren, maar er viel geen licht naar binnen!

"Hé!" riep Julian geschrokken. "O, nee hè! Weet je wat er volgens mij is gebeurd?"

"Wat?" vroegen ze allemaal angstig.

"Het gat is dicht!" riep Julian. "We kunnen er niet meer uit! Iemand heeft de planken over de put gelegd, en ik wil

wedden dat ze de kampeerwagen ook weer op z'n plaats hebben gezet. We kunnen er niet meer uit!”

Ze staarden allemaal geschrokken naar de afgesloten opening. Ze zaten gevangen...

“Wat moeten we nu in vredesnaam doen?” vroeg George.

Hoofdstuk 19

Gevangen!

JULIAN GAF GEEN antwoord. Hij was boos op zichzelf dat hij er niet aan had gedacht dat dit zou kunnen gebeuren.

Hoewel ze gezien hadden dat Lou en Dan met hun tassen in de bus stapten, wilde dat natuurlijk niet zeggen dat ze zouden overnachten in de stad – misschien hadden ze in de tassen dingen gestopt die ze gingen verkopen, en waren ze daarna meteen weer teruggekomen om meer te halen.

Julian dacht hardop. “Ze zijn stiekem teruggekomen om te proberen om Nobby en Pongo terug te halen. Wat stom dat ik er nou niet aan heb gedacht dat zoiets kon gebeuren...”

Daarna zei hij, iets daadkrachtiger: “Oké jongens, om te beginnen gaan we proberen of we die planken weg kunnen krijgen. Met een beetje geluk lukt dat wel.”

Hij deed z’n best en het lukte hem inderdaad om de planken een eindje te verschuiven, maar waar hij al bang voor was: de kampeerwagen stond weer op z’n plaats boven het gat.

Zelfs al zou het hem al lukken om de planken weg te schuiven, dan konden ze er nog niet uit komen.

“Misschien kan Pongo ons helpen,” zei hij ineens. Hij schreeuwde: “Pongo! Pongo! Kom eens?”

Ze stonden allemaal doodstil en ze hoopten dat ze Pongo zouden horen. Maar het bleef doodstil.

Ze begonnen allemaal te roepen, maar het had geen zin.

Pongo kwam niet. Wat was er met hem gebeurd? Nobby maakte zich ontzettend veel zorgen.

“Wist ik nou maar wat er gebeurd is,” zei hij. “Ik heb het gevoel dat er iets verschrikkelijks aan de hand is met Pongo. Waar kan hij toch zijn?”

Pongo was niet zo heel ver weg. Hij was alleen bewusteloos en kon het wanhopige geschreeuw van de kinderen niet horen. Wat erg!

Waar Julian bang voor was, was inderdaad gebeurd. Lou en Tijger-Dan waren teruggekomen en hadden geld meegebracht om te proberen Nobby en Pongo daarmee terug te lokken. Toen ze dicht bij de kampeerwagens kwamen, bleven ze staan en schreeuwden: “Nobby! Nobby! We willen je vrienden zijn, we willen je geen kwaad doen. We hebben geld voor je bij ons. Doe nou gewoon verstandig en ga met ons mee terug naar het kamp. Meneer Gorgio heeft naar je gevraagd.”

Toen er geen antwoord was gekomen, waren ze verder

gelopen naar de kampeerwagens. Toen zagen ze Pongo, en onmiddellijk bleven ze staan. De chimpansee kon niet bij ze komen, want hij was vastgebonden. Hij kon alleen maar naar ze grommen.

“Waar zijn die rotkinderen gebleven?” vroeg Lou. Toen zag hij dat de kampeerwagen een eindje verplaatst was, en hij begreep meteen alles.

“Dan, ze hebben de bergplaats gevonden! Die kleine bemoeiallen! Kijk, ze hebben de wagen verschoven om bij de put te kunnen komen. Wat nu?”

“Om te beginnen dit!” siste Tijger-Dan woedend, en hij pakte een grote steen, en gooide die uit alle macht naar Pongo. Die probeerde weg te springen, maar hij zat vast en kon de steen niet ontwijken; hij werd precies op z’n kop geraakt.

Hij krijste van pijn, viel neer en bleef roerloos liggen.

“Je hebt hem vermoord,” zei Lou.

“Des te beter!” zei Tijger-Dan. “Laten we nu eens gaan kijken of de put echt open is. Als ik die jongens te pakken krijg, draai ik ze hun nek om.”

Ze liepen om de kampeerwagen heen en zagen dat de put geopend was. Ze begrepen dat de kinderen in de gangen zaten.

“Ze zijn nu beneden,” zei Tijger-Dan, en hij stikte bijna van woede. “Wat zullen we doen, naar beneden gaan en met

ze afrekenen? Dan halen we onze buit en gaan we ervandoor. We waren toch al van plan om er morgen tussenuit te knijpen, dus dan kunnen we net zo goed nu de spullen halen.”

“Wat? Op klaarlichte dag, en dan de kans lopen dat iemand van de boerderij ons ziet?” riep Lou verontwaardigd uit. Hij lachte minachtend. “Nou, jij bent een slimme jongen,” zei hij honend.

“Heb jij dan een beter idee?” vroeg Tijger-Dan.

“Waarom houden we ons niet aan ons oorspronkelijke plan?” zei Lou. “Als het donker is gaan we naar beneden en dan halen we de buit; we kunnen de wagen hierheen halen. Over die kinderen hoeven we ons geen zorgen te maken, die zitten onder de grond en we kunnen ze opsluiten zodat wij ervandoor kunnen.”

“Oké,” zei Dan en hij grijnsde, zodat zijn lelijke gele tanden zichtbaar werden. “Ja, we sluiten de put en zetten die kampeerwagen er weer bovenop. Vanavond als het donker is komen we met onze wagen hierheen en dan gaan we naar beneden, halen onze buit en doen de boel weer dicht zonder die ettertjes eruit te laten. Op het moment dat we veilig ver weg zijn, sturen we Gorgio een kaartje waarop staat waar de kinderen zijn en dat hij ze moet bevrijden.”

“Waarom zouden we het onszelf zo moeilijk maken?” zei Lou. “Laat ze maar verrekken daar onder de grond, die

kleine snotneuzen. Het is hun eigen schuld.”

“Nee joh, dat kunnen we niet maken,” zei Dan. “En bovendien, de politie zou ons meteen verdenken. We moeten wat te eten voor ze meenemen zodat ze het kunnen uithouden tot wij veilig zijn. Ik wil echt niet dat ze van de honger sterven, Lou. Je weet nooit waar zoiets toe leidt.”

De mannen legden de planken weer over de put en gooiden de heiplaggen erbovenop. Toen duwden ze de kampeerwagen weer op de plaats waar hij gestaan had. Ze keken naar Pongo. De chimpansee lag nog steeds op z'n zij en de mannen zagen dat hij een flinke wond aan z'n kop had.

“Hij is niet dood,” zei Lou, en hij gaf hem een schop. “Hij komt heus wel weer bij. Het lijkt me geen goed idee om hem mee te nemen. Stel je voor dat hij op weg naar het kamp bijkomt en hij ons aanvliegt. We hebben vanavond in elk geval geen last meer van hem, want hij zit vastgebonden.”

Ze liepen de heuvel weer af. Tien minuten daarna waren Julian, Dick, George, Annie, Nobby en Tim bij de uitgang van de tunnel aangekomen, en vonden ze het gat afgesloten. Als ze die tunnel niet verder hadden onderzocht, waren ze op tijd bij de uitgang geweest en dan hadden ze Timmy op de twee mannen kunnen afsturen. Maar nu waren ze te laat. De uitgang was volkomen geblokkeerd, niemand kon eruit. En Pongo bleef alleen en gewond liggen.

Ze waren behoorlijk onder de indruk – Annie begon zelfs

een beetje te huilen, hoewel ze probeerde om het niet aan de anderen te laten merken. Maar Nobby zag dat ze van streek was en sloeg z'n arm om haar heen.

“Niet huilen, Annie,” zei hij. “Het komt allemaal weer goed.”

“Het heeft geen zin om hier te blijven,” zei Julian. “We moeten ergens heen gaan waar we meer ruimte hebben, en waar we goed kunnen zitten. En ik wil ook iets eten; ik heb honger.”

Ze liepen terug door de gang, kropen door het gat in het plafond en kwamen zo opnieuw in de glinstergrot. Ze vonden een plekje waar de vloer niet zo hard was en gingen daar zitten. Julian maakte de tas open en verdeelde het brood.

“We moeten onze zaklampen uitdoen – we laten er één aan,” zei Julian. “Want we weten niet hoe lang we hier nog moeten blijven. Het zou niet best zijn als we zonder licht komen te zitten.”

Ze deden meteen allemaal hun zaklampen uit, want het leek ze inderdaad maar niks om daar binnen in die donkere heuvel te zitten zonder licht. Julian deelde boterhammen uit, en ze deden er plakken op van de ham van mevrouw Mackie.

Ze voelden zich wel wat beter toen ze allemaal goed hadden gegeten.

“Dat was lekker,” zei Dick. “We moeten die chocola nog niet opeten, hoor. We kunnen die reep beter tot later

bewaren. Man, ik heb wel dorst, zeg!”

“Ik ook,” zei Nobby. “Mijn tong hangt zowat uit m’n mond, net als bij Timmy. Laten we een beetje gaan drinken.”

“Ja, waar dan?” vroeg Annie met gefronste wenkbrauwen.

“Nou, er was toch een beek in die andere grot?” zei Nobby.

“Daar kunnen we toch wat drinken?”

“Hmm...ik weet niet, hoor...” zei Julian. “Mijn moeder heeft ons verboden om ongekookt water te drinken als we kamperen, maar ja...we wisten van tevoren natuurlijk niet dat dit ons zou overkomen. Oké, we gaan de tunnel door, naar de beek.”

Ze liepen door de lange, kronkelende tunnel en kwamen door de spelonk waar de gestolen spullen lagen. Ze liepen verder en kwamen in de grot waar de beek doorheen stroomde. Ze maakten een kommetje van hun handen, schepten het koude water erin en dronken. Het water smaakte heerlijk, het was helder en lekker koel.

Timmy dronk ook. Hij vertrouwde het hele avontuur niet zo erg, maar zolang hij bij George was vond hij alles best.

Als zijn baasje het in haar hoofd haalde onder de grond te gaan wonen als een worm, dan vond hij dat prima, als hij maar bij haar mocht zijn.

“Ik vraag me af of deze beek echt naar buiten stroomt,” zei Julian ineens. “Als dat zo is kunnen we misschien door dat gat

naar buiten.”

“Ja...Dan worden we wel erg nat,” zei George, “maar dat is niet zo erg. Oké, laten we het maar proberen.”

Ze liepen naar de plek waar de beek in een tunnel verdween, net zo’n tunnel als die waar ze doorheen waren gekomen. Julian liet het licht van zijn zaklamp erin schijnen.

“We kunnen door de beek lopen, denk ik,” zei hij. “Hij stroomt wel snel, maar hij is niet zo erg diep. Weet je wat, ik ga een stukje verder, even kijken waar de beek naartoe loopt, en dan kom ik terug om het jullie te vertellen.”

“Nee,” zei George meteen. “Als jij gaat, gaan we mee. Stel je voor dat je ons niet meer terug kunt vinden. Dat zou verschrikkelijk zijn.”

“Goed,” zei Julian. “Het leek me alleen onzin als we allemaal nat worden, maar goed. Kom op, we proberen het meteen.”

Eén voor één stapten ze in de beek. De stroom trok aan hun benen, maar het water kwam nog niet eens tot aan hun knieën. Bij het licht van één zaklamp liepen ze langzaam verder door het water, zich afvragend waar de beek ze naartoe zou brengen. Timmy kon op sommige stukken lopen, op andere moest hij zwemmen. Hij vond het hele waterballet absoluut niet leuk. Tim zwom langs Julian en sprong een eindje verder op een richel.

“Goed zo, Timmy,” zei Julian, en hij klom er ook op. Hij

moest wel gebukt lopen, anders raakte hij met zijn hoofd de bovenkant van de tunnel, maar hij liep nu tenminste niet meer met zijn benen in het ijsskoude water.

Maar de richel liep niet helemaal door, dus een stukje verderop moesten ze weer in het water stappen, dat nu ineens veel dieper was.

“Getver, het komt nu bijna tot m’n middel,” riep Annie. “Ik hoop dat het niet dieper wordt. Ik houd m’n kleren al zo veel mogelijk omhoog, maar ze worden toch nog drijfnat.”

Gelukkig werd de beek niet dieper, maar het water leek wel sneller te gaan stromen.

“We gaan een beetje bergafwaarts,” zei Julian op een gegeven moment. “Misschien komen we dichterbij de plek waar de beek de berg uit stroomt.”

Een eindje voor zich uit zag Julian plotseling een vaag schijnsel – hij vroeg zich af wat dit kon zijn. Het bleek daglicht te zijn dat door een gat in de berg naar binnen scheen, en het water stroomde er naar buiten in een woeste waterval.

“We zijn er bijna!” riep Julian. “Kom mee.”

Met hernieuwde moed liepen ze allemaal door het water.

Ze zouden nu snel in de warme zon zijn, en dan konden ze naar Pongo toe, en met de eerste de beste bus naar het politiebureau gaan.

Maar tot hun grote teleurstelling werd het water veel te diep om er nog verder doorheen te lopen. Nobby bleef

plotsklaps staan.

“Ik durf niet verder te gaan,” zei hij. “Ik val bijna ondersteboven, zo sterk is de stroom.”

“En ik ook,” zei Annie angstig.

“Misschien kan ik naar buiten zwemmen,” zei Julian, en hij begon te zwemmen. Maar hij gaf het al snel weer op, want de stroom was zo sterk, dat hij bang was tegen de rotswand gesmakt te worden.

“Het gaat niet,” zei hij somber. “Al dat lopen door het water is voor niks geweest. Het is veel te gevaarlijk om verder te gaan – maar het is om gek van te worden, want het daglicht is maar een paar meter van ons vandaan!”

“We moeten terug,” zei George. “Ik ben bang dat Timmy verdrinkt als we niet teruggaan. Hè bah!”

Hoofdstuk 20

Nog meer spanning

HET WAS EEN triest, teleurgesteld troepje dat naar de grot terug strompelde. Ze konden nu maar langzaam en moeilijk lopen, want tegen de stroom in ging het veel lastiger.

Julian rilde; hij was doornat geworden toen hij had geprobeerd te zwemmen.

Maar eindelijk kwamen ze weer bij de grot aan, waar de beek doorheen stroomde.

“Laten we even hard rondlopen om warm te worden,” zei Julian. “Ik ben verstijfd van de kou. Dick, jij hebt twee truien aan, mag ik er een van jou? Als ik m’n natte kleren niet uitdoe, word ik ziek.”

Ze renden allemaal door de grot om warm te worden en deden alsof ze elkaar achterna zaten. Het duurde niet lang of ze voelden zich wat warmer worden; hijgend lieten ze zich in een hoek van de grot op het zand vallen. Ze bleven even zitten om op adem te komen.

Opeens begon Timmy te grommen.

“Jemig, wat is er met Timmy aan de hand?” zei Nobby bang.

Hij schrok altijd wat erger dan de anderen – misschien kwam dat door wat hij de laatste tijd had meegemaakt.

Ze luisterden allemaal, George hield Timmy’s halsband vast. De hond begon weer zacht te grommen. Ze hoorden een hard gehijg, uit de richting van de beek, aan de andere kant van de grot!

“Er komt iemand door de beek hierheen!” fluisterde Dick verbaasd. “Hoe kunnen zij dan naar binnen komen? Wij konden niet naar buiten! Ze moeten wel door die opening zijn gekomen.”

“Maar wie is het dan?” vroeg Julian. “Ik kan me niet voorstellen dat het Lou en Dan zijn. Het zou stom zijn als ze langs die weg kwamen, want ze hoeven de planken maar weg te schuiven om in de gang te komen. Hé, ze zijn bij de grot gekomen. Ik doe het licht uit. Ssst!”

Het werd pikdonker in de grot toen Julian zijn zaklamp uitdeed. Ze zaten allemaal doodstil te luisteren, alleen Nobby bibberde van angst. Timmy gromde niet meer – dat was vreemd! Hij kwispelde zelfs met zijn staart.

Iemand niesde aan het andere eind van de grot en toen kwamen zachte voetstappen naar ze toe. Annie wilde wel schreeuwen. Wie was dat in ‘s hemelsnaam?

Julian deed zijn zaklamp aan, en het licht viel op een kromme figuur die abrupt bleef staan.

“Het is Pongo!” riepen ze allemaal uit, en ze sprongen overeind. Timmy rende naar de verbaasde chimpansee toe en liep opgewonden snuffelend om hem heen. Pongo sloeg zijn armen om Nobby en Annie heen.

“Pongo! Je bent ontsnapt! Je hebt het touw doorgebeten!” zei Julian. “Wat knap! Hoe wist hij nou dat hij ons hier kon vinden?” zei hij tegen de anderen. “Wat ben je braaf, Pongo!” Toen zag Julian de grote wond op Pongo’s kop.

“Kijk nou!” riep hij. “Hij is gewond! Ze hebben hem met stenen bekogeld! Wat zielig!”

“Laten we de wond verbinden,” zei Annie. “Ik gebruik mijn zakdoek wel.”

Maar Pongo wilde niet dat iemand de wond aanraakte, zelfs Nobby niet. Hij deed niet boos, hij gromde niet, maar hij duwde wel hun handen weg. Het lukte ze dus niet om de wond uit te wassen en te verbinden.

“Geeft niet,” zei Nobby. “Wonden genezen bij dieren vaak snel, zonder dat er iets aan gedaan wordt. Hij wil niet dat we er aankomen. Volgens mij hebben Lou en Dan hem met een steen geraakt en is hij een tijdje bewusteloos geweest. In die tijd hebben zij de put dichtgemaakt en ons opgesloten. Die gemene rotzakken!”

“Hé,” zei Dick plotseling. “Jongens, ik heb een plan. Ik

weet natuurlijk niet of het lukt, maar het is in elk geval de moeite waard om te proberen!”

“Wat dan?” vroeg George opgewonden, en de anderen keken hem vragend aan.

“Als we Pongo nou een brief om zijn hals bonden en hem weer naar buiten stuurden? Zou hij de brief dan naar het kamp kunnen brengen?” zei Dick. “Hij gaat toch niet naar Lou en Dan, want hij moet niks van die twee hebben, maar hij gaat vast wel naar een van de andere circusmensen, denk je niet? Naar Larry bijvoorbeeld.”

“Maar zou Pongo dan snappen wat hij moet doen?” vroeg Julian ongelovig.

“Nou ja...We kunnen het natuurlijk proberen,” zei Nobby.

“Ik laat hem af en toe wel boodschappen doen, voor de grap. Ik laat hem bijvoorbeeld het tennisracket van de olifant naar Larry brengen, of mijn jas naar mijn wagen.”

“Nou, laten we het dan proberen,” zei Dick opgewonden. “Ik heb een notitieboekje en een potlood bij me. Ik zal een briefje schrijven, en dan rol ik het op en bind ik het met een touwtje om Pongo’s nek.”

Hij schreef:

Aan wie dit briefje in handen krijgt,

Kom alsjeblieft naar de heuvel, naar het terrein waar twee kampeerwagens staan. Onder de rode wagen zit de toegang tot een ondergrondse gang. Wij zitten in die gang gevangen.

Kom ons alsjeblieft bevrijden!

Julian, George, Annie, Nobby en Dick

Dick las het aan de anderen voor. Toen bond hij het briefje om Pongo's hals. Pongo keek wel een beetje verbaasd, maar gelukkig trok hij het er niet meteen af.

"Nu moet jij hem zeggen wat hij moet doen," zei Dick tegen Nobby. Nobby begon langzaam en nadrukkelijk te spreken tegen de chimpansee.

"Waar is Larry? Ga naar Larry, Pongo. Ga Larry halen!"

Pongo knipperde met zijn oogjes en maakte jammerende geluidjes alsof hij wilde zeggen: "Nee Nobby, ik wil niet."

Nobby herhaalde alles nog een keer.

"Begrepen, Pongo? Ga naar Larry. Hop!"

En toen draaide Pongo zich om en ging weg. Hij stapte weer in de beek en ze hoorden hem door het water plenzen. Ze keken hem allemaal na zo ver ze konden.

"Hij is echt slim," zei Annie. "Maar volgens mij had hij er

niet veel zin in. Ik hoop dat hij Larry vindt, en dat die iemand stuurt om ons te helpen.”

“Als dat briefje maar niet kletsnat en onleesbaar wordt in het water,” zei Julian somber. “Hè verdorie, ik wou dat het niet zo koud was hier. Laten we nog een even gaan hardlopen, en dan eten we daarna een stuk chocola.”

Ze speelden een tijdje tikkertje, tot ze weer warm waren.

Toen gingen ze weer zitten, aten een stuk chocola en deden een raadspelletje om de tijd te verdrijven. Timmy zat dicht tegen Julian aan, en die vond dat erg prettig.

“Hij is net een grote kruik,” zei hij. “Kom nog een beetje dichterbij, Timmy. Zo ja. Als je zo blijft zitten, word ik wel weer lekker warm.”

Na een tijdje werd het hartstikke saai om daar te zitten bij het licht van die ene zaklamp, dat al wat zwakker werd. Ze speelden alle spelletjes die ze konden bedenken, maar op een gegeven moment begon Annie te gapen.

“Hoe laat zou het zijn? Het moet buiten nu al donker zijn. Ik begin moe te worden!”

Julian keek op zijn horloge. “Het is bijna negen uur,” zei hij. “Misschien is Pongo nu al wel bij het kamp en heeft hij iemand gevonden. Als dat zo is, kan er elk moment hulp komen.”

“Maar dan moeten we natuurlijk wel teruggaan naar de put,” zei Dick, en hij stond op. “Zo meteen vindt Larry die

ijzeren pennen langs de wand niet, en dan kunnen ze ons ook niet vinden.”

Daar zat natuurlijk iets in. Dus ze liepen allemaal door de tunnel, langs de schatkamer, en kwamen bij de grote glinstergrot. Er was een zandig hoekje vlak bij het gat dat naar de eerste kleine grot leidde, en ze besloten daar te gaan zitten. Dat leek hun een beter plekje dan in de gang of in de eerste kleine grot, want daar was de vloer nogal hard en ongemakkelijk. Ze kropen dicht tegen elkaar aan voor de warmte en voelden zich hongerig.

Het duurde niet lang voordat Annie en Nobby in slaap waren gevallen, en het kostte George ook de grootste moeite om wakker te blijven. Maar de jongens en Timmy waren nog niet moe en praatten zachtjes met elkaar. Dat wil zeggen: Timmy praatte natuurlijk niet, maar hij kwispelde met zijn staart als Dick of Julian iets zeiden.

Na een tijdje begon Timmy te grommen, en de twee jongens gingen meteen rechtop zitten. Timmy mocht dan iets gehoord hebben met zijn scherpe oren, zij hoorden helemaal niks. Maar Timmy bleef grommen. Julian maakte de anderen wakker.

“Ik denk dat er hulp komt,” zei hij. “Maar we kunnen beter niet gaan kijken, want het kunnen natuurlijk ook Dan en Lou zijn.”

Ze waren meteen allemaal klaarwakker. Was het Larry die

gekomen was nadat hij hun briefje had gelezen, of waren het die verschrikkelijke Tijger-Dan en Lou?

Even later keek een hoofd door het gat, en het licht van een lamp werd op ze gericht. Timmy gromde vervaarlijk en probeerde zich los te rukken, maar George hield hem stevig vast bij zijn halsband. Want stel je voor dat het Larry was!

Maar het was Larry niet! Het was Lou; ze hoorden het meteen toen hij begon te praten. Julian liet het licht van zijn zaklamp op hem vallen.

“Ik hoop dat jullie je een beetje hebben vermaakt, kleintjes,” zei Lou met zijn scherpe stem. “En hou die hond van je bij je, jochie, anders schiet ik hem kapot, begrepen? Ik ben niet van plan nog eens aangevallen te worden door dat beest!”

Tot haar grote schrik zag George dat Lou een revolver op Timmy gericht hield. Ze gilte en wierp zich voor Timmy.

“Waag het niet op mijn hond te schieten! Anders zal ik...”

Ze wist niets te bedenken wat erg genoeg was, dus hield ze haar mond; ze stikte van woede en angst. Timmy, die natuurlijk niet wist wat een revolver was, begreep niet waarom George hem niet losliet – dit was nou net een mooie kans om die rotkerel te lijf te gaan! Hij wou het liefst zo snel mogelijk met Lou afrekenen.

“Tempo, jongens, de tunnel in,” commandeerde Lou.
“Kom op, loop voor me uit en waag het niet om te blijven

staan. We hebben hier vanavond werk te doen, en we laten onze plannen echt niet langer door jullie in de war schoppen. Begrepen?”

Ze begrepen het heel goed. Ze begonnen naar de ingang van de tunnel te lopen. Eén voor één klommen ze erin, George het eerst met Timmy. Ze durfde zijn halsband geen moment los te laten. Een paar passen achter hen aan kwam Lou met zijn revolver, en daarachter Dan met een paar grote zakken.

Ze werden gedwongen om door de spelonk te lopen waar de gestolen spullen lagen. Toen ging Lou in de tunnel zitten, en richtte hij het licht van zijn zaklamp zó dat hij ze allemaal goed in de gaten kon houden. Zijn revolver hield hij nog steeds op Timmy gericht.

“Zo, nou kunnen we tenminste opschieten,” zei hij tegen Tijger-Dan. “Je weet wat je moet doen. Ga je gang.”

Tijger-Dan begon de buit in de grote zakken te stoppen, die hij had meegebracht, en daarna liep hij er mee weg.

Ongeveer tien minuten later kwam hij terug om een tweede zak te halen. Het was duidelijk dat Lou en Dan van plan waren deze keer alles mee te nemen.

“Jullie dachten dat jullie een prachtige ontdekking hadden gedaan, nietwaar?” zei Lou spottend. “Nou, nou, wat waren jullie slim! Maar je ziet wat er met slimmeriken gebeurt – de komende paar dagen zitten jullie hier wel vast!”

“Hoezo?” riep Julian geschrokken. “Je bent toch niet van plan ons hier te laten verhongeren?”

“Nee, we laten jullie niet verhongeren. We houden veel te veel van jullie,” voegde Lou er vilein aan toe. “We zullen wat eten voor jullie in de tunnel gooien. En over een dag of twee, drie komt iemand jullie misschien wel bevrijden.”

Julian hoopte dat Pongo hulp zou halen, vóór Lou en Dan klaar waren met inpakken. Hij keek naar Tijger-Dan; die werkte snel door, pakte een zak vol, liep ermee weg, en keerde even later weer terug om een volgende zak te pakken. Lou zat nog steeds met zijn lamp en zijn revolver op zijn schoot – hij genoot van de bange gezichten tegenover hem. Julian en Dick deden alsof ze helemaal niet bang waren, maar ook zij voelden zich helemaal niet op hun gemak.

Weer strompelde Tijger-Dan met een zak vol kostbaarheden weg. Maar hij was nog maar een paar tellen verdwenen, toen ineens een harde schreeuw door de tunnel klonk.

“Lou! Help me! Ik word aangevallen. Help!”

Lou stond op en rende de tunnel door.

“Dat is Pongo, wedden? Hij heeft vast hulp meegebracht,” fluisterde Julian hoopvol.

Hoofdstuk 21

Dick gaat ervandoor

“**L**UISTER,” ZEI DICK op gespannen toon. “Misschien is het Pongo zelf – het is helemaal niet zeker dat hij naar het kamp gegaan is – het kan best zijn dat hij maar een beetje rondgezworven heeft en uiteindelijk door het gat bij de kampeerwagens weer de grot in is gegaan. Als dat zo is zal hij niet veel kunnen doen, want Lou heeft een revolver en als hij de kans krijgt, schiet hij Pongo neer. Dan worden we dus niet bevrijd. Daarom wil ik, nu ik de kans heb, wegglippen door de tunnel en me verstoppen in de kleine grot.”

“Wat schieten we daar dan mee op?” vroeg Julian.

“Nou, misschien kan ik zo naar de gang vluchten die naar de put leidt, en kan ik zonder dat de anderen me zien naar buiten gaan,” zei Dick, en hij stond op. “Dan kan ik hulp halen, snap je? Jullie moeten je intussen ergens verstoppen, maar wel op een goed plekje, want als die kerels terugkomen en ze merken dat een van ons ontsnapt is, worden ze woest. Opschieten nou!”

Daarna verdween Dick de tunnel in; hij liep langs de schatkamer, waar nu nog maar heel weinig spullen in lagen, en kwam in de grote grot.

Daar was het een enorm kabaal, want Pongo had allebei de mannen tegelijk te pakken! Hun zaklampen waren uitgegaan en Lou durfde niet te schieten, want hij was bang dat hij Dan zou raken. Dick kon natuurlijk niet alles zien, maar hij hoorde wel een hoop gehijg en geschreeuw.

Hij liep in een grote boog om het vechtende drietal heen en rende zo snel hij kon naar de plek waar hij dacht dat de uitgang was naar de eerste gang. Hij kon niet te hard lopen, want dan zou hij zo in het gat kunnen vallen. Na even zoeken vond hij het, en hij liet zich in de grot eronder zakken.

Hij was nu vlak bij de uitgang, en vond het veilig genoeg om zijn lamp weer aan te doen.

Een paar minuten later was hij weer bovengronds; het was al helemaal donker. Hij liep om een van de kampeerwagens heen, toen hij zich plotseling iets bedacht. Het was natuurlijk wel goed dat hij hulp ging halen, maar als hij terugkwam zouden Lou en Dan ervandoor zijn! Ze hadden immers alle voorbereidingen al getroffen om er met hun buit tussenuit te piepen, dat was overduidelijk.

Als hij nou de planken weer terug schoof en er een paar grote stenen bovenop legde? In z'n eentje kon hij de kampeerwagen niet verplaatsen, dat was veel te zwaar. Maar

een paar zware stenen waren misschien ook wel voldoende.

Die kerels zouden dan natuurlijk denken dat de kampeerwagen wel weer boven het gat stond!

Hijgend van inspanning schoof Dick de planken weer over het gat en zocht toen met behulp van zijn zaklamp naar stenen. Hij hoefde niet ver te lopen om een paar kleine rotsblokken te vinden. Optillen kon hij ze niet, maar hij kon ze wel naar de planken rollen.

Boem!

Een voor een rolde hij ze erbovenop. Knappe jongen die die planken nog van hun plaats kon krijgen!

Nu heb ik de anderen natuurlijk ook weer opgesloten, mét de mannen, dacht Dick. Maar ik hoop dat het Julian lukt om een veilige schuilplaats te vinden. Man, wat heb ik het warm! En nu snel naar beneden.

In de grot hadden Lou en Dan zich eindelijk van de woedende chimpansee bevrijd. Ze hadden een paar beten en schrammen, maar Pongo was niet zo sterk als anders, door de wond aan zijn kop. Lou en Dan hadden hem met veel moeite op de vlucht gejaagd, en hij hinkte weg in de richting van de tunnel, op zoek naar Nobby en de anderen.

Hij zou ongetwijfeld doodgeschoten zijn als Lou zijn revolver snel genoeg had kunnen vinden. Maar hij zocht er tevergeefs naar in het donker. Wat hij wel vond was zijn zaklamp, hoewel die beschadigd was. Toen hij er een paar

keer mee op de grond had getikt, deed de lamp het weer en hij richtte het licht op Dan.

“We hadden moeten weten dat die aap in de buurt zou zijn,” gromde Dan. “Hij heeft vast het touw stukgebeten. Man! Het scheelde niet veel of dat beest had me vermoord. Het enige geluk was dat hij op de zak terechtkwam die ik op m’n rug had, en niet op m’n hoofd of zo.”

“Nou, laten we de rest van de spullen maar halen en maken dat we wegkomen,” zei Lou, die beefde van schrik. “Wat er nu nog ligt is niet meer dan een zak vol. We gaan terug naar de tunnel, jagen die ettertjes nog een keer de stuipen op het lijf, schieten die aap neer als we de kans krijgen, en dan gaan we ervandoor. We gooien wat te eten in de put en dekken de ingang weer af.”

“Nou, weet je...Ik heb niet zo veel zin die aap nog een keer tegen te komen,” zei Dan bezorgd. “We laten de rest van de spullen liggen. Kom op, we gaan er nu vandoor.”

Lou voelde er eigenlijk ook niet veel voor om nog een keer de strijd aan te gaan met Pongo. Met zijn lamp in z’n ene en zijn revolver in zijn andere hand volgde hij Dan. Ze lieten zich door het gat zakken, en liepen toen de gang door.

Ze wilden zo snel mogelijk naar buiten, waar hun wagen stond met de buit. Ze schrokken zich rot toen ze erachter kwamen dat het gat dicht was!

Lou richtte de lichtstraal van zijn zaklamp naar boven en

staarde verbaasd naar de onderkant van de planken.

Tijger-Dan werd ontzettend kwaad. Hij kreeg een van zijn woedeaanvallen en hamerde als een gek met zijn vuisten tegen de planken. Maar de zware stenen hielden de planken op hun plaats en uitgeput liet hij zich ten slotte naast Lou vallen.

“Er zit geen beweging in! Iemand moet die kampeerwagen er weer bovenop gezet hebben. We zitten vast!”

“Maar wie heeft ons dit gelapt?” schreeuwde Lou.

“Zouden die kinderen langs ons zijn geglipt, toen we met die aap lagen te vechten?”

“We gaan meteen kijken of ze er nog zijn,” zei Tijger-Dan grimmig. “En als blijkt dat zij dit op hun geweten hebben, dan krijgen ze zo ongenadig op hun donder...”

Dus ze liepen allebei weer terug naar de tunnel. Maar daar was niemand meer. Julian had Dicks raad opgevolgd.

Hij dacht al dat Dick de ingang van de grotten zou afsluiten - en in dat geval zouden Lou en Dan natuurlijk woest zijn!

Dus liepen ze allemaal verder de tunnel door, tot ze bij de beek kwamen. Maar het leek totaal onmogelijk om daar een schuilplaats te vinden.

“Ik zou echt niet weten waar we ons nou moeten verstoppen,” zei Julian wanhopig. “Het heeft geen zin om weer door die beek te lopen; daar worden we alleen maar nat

en koud van. En als die kerels achter ons aankomen, kunnen we helemaal niet meer ontsnappen!”

“Ik hoor iets,” zei George plotseling. “Zaklamp uit, Julian! Snel!” Het licht ging uit en ze stonden met ingehouden adem te luisteren in het donker. Timmy gromde niet.

George voelde dat hij met zijn staart kwispelde.

“Het is goed,” fluisterde ze. “Hij moet daar ergens zijn. Misschien is het Pongo weer. Doe het licht maar weer aan.”

Het licht flitste aan en het schijnsel viel op de chimpansee, die door de grot naar ze toe kwam. Nobby slaakte een kreet van vreugde.

“Daar ben je weer!” riep hij uitgelaten. “Pongo, heb je hulp meegebracht uit het kamp?”

Julian zuchtte. “Hij is helemaal niet in het kamp geweest,” zei hij. “Kijk maar, want hij heeft ons briefje nog. Hè, balen!”

“Hij is slim, maar niet slim genoeg om zo’n moeilijke opdracht te begrijpen,” zei George.

“En we hadden er al bijna op gerekend! Maar ja...het doet er niet toe, misschien lukt het Dick om te ontsnappen en hulp te halen. Maar waar moeten we ons in ‘s hemelsnaam verstoppen?”

“Stroomopwaarts?” zei Annie. “We zijn de vorige keer met de stroom meegelopen, maar we hebben nog niet geprobeerd de andere kant op te gaan. Misschien moeten we dat doen.”

“We kunnen het proberen,” zei Julian aarzelend. Het waden door het koude water met die onverwachte diepe plekken, vond hij maar niks. “Ik zal die kant eens op schijnen met mijn zaklamp om te zien hoe het er daar uitziet.”

Hij liep naar de beek en richtte het licht van zijn lamp in de tunnel, waaruit het water stroomde. Hij kneep zijn ogen samen en tuurde ingespannen. “Het ziet ernaar uit dat we over een richel langs de beek kunnen lopen,” zei hij. “Maar we moeten wel op handen en voeten kruipen – en het water stroomt hier zo snel dat we wel heel erg moeten oppassen dat we niet uitglijden en erin vallen.”

“Ik ga wel voorop,” zei Nobby. “Jij sluit de rij, Julian. Dan kunnen George en Annie tussen ons in lopen met Timmy en Pongo.”

Hij stapte op de smalle richel, vlak boven het snel stromende water. Toen volgde Annie, daarna George en Timmy en als laatste Julian.

Maar net toen Julian op de richel klom, kwamen Lou en Tijger-Dan de tunnel in, en heel toevallig viel het licht van Lou's lamp op de wegvlochtende Julian. Hij schreeuwde woest: “Daar heb je d'r één! Kom mee!”

Alletwee holden ze naar de beek en Lou richtte de straal van zijn lamp in de tunnel. Hij wist Julian nog net bij zijn trui te grijpen, en trok hem terug.

Annie schreeuwde toen ze zag dat Julian zo plotseling van

de richel getrokken werd. Nobby schrok verschrikkelijk.

Timmy begon woedend te grommen en Pongo krijste.

“Luisteren, jullie!” klonk de stem van Lou. “Ik heb een revolver en ik schiet die hond en die aap dood als ze ook maar een centimeter uit die tunnel te voorschijn durven komen! Dus als jullie willen dat ze blijven leven, houden jullie ze vast.”

Hij duwde Julian naar Tijger-Dan, die hem stevig bij zijn kraag greep. Lou liet z'n zaklamp weer in de tunnel schijnen om de kinderen te tellen.

“Ha, daar hebben we Nobby,” zei hij. “Hier jij!”

“Als ik naar je toe kom, loopt Pongo met me mee,” zei Nobby. “Dat weet je. En het zou wel eens kunnen gebeuren dat hij jóú te pakken krijgt voordat jij hém kunt neerschieten.”

Lou dacht even na. Hij was bang voor de chimpansee.

“Blijf dan waar je bent, met hem,” zei hij. “En dat meisje blijft ook daar en houdt die hond vast. Maar die andere jongen moet hier komen.”

Hij dacht dat George een jongen was. Die vond dat natuurlijk niet erg, en ze gaf meteen antwoord.

“Ik kan niet komen; als ik dat doe volgt Tim me meteen, en ik wil niet dat hij doodgeschoten wordt.”

“Hier komen,” zei Lou dreigend. “Ik zal jullie eens laten zien wat er gebeurt met jongens die hun neus in zaken steken die hun niet aangaan. Nobby weet wel wat er dan gebeurt, hè

Nobby? Hij heeft al paar flinke tikken gekregen. Nu is het jullie beurt.”

Dan riep: “Hé, Lou! Er moet nog een meisje zijn. Nobby zei dat er twee meisjes en twee jongens waren. Waar is dat andere meisje?”

“Die is natuurlijk al verder de tunnel in gegaan,” zei Lou, en hij probeerde of hij het kon zien. En toen schreeuwde hij: “Terugkomen jij!”

Annie begon te huilen.

“Ga niet, George, ga niet! Ze slaan je in elkaar. Zeg nou gewoon dat je...”

“Hou je kop,” zei George heftig. “Als ik zeg dat ik een meisje ben,” ging ze fluisterend verder, “merken ze dat Dick er niet bij is en dan worden ze nog bozer. Hou Tim goed vast.”

Annie greep Timmy’s halsband. George begon terug te lopen naar de grot. Maar Julian was niet van plan George te laten gaan. Ze gedroeg zich altijd wel zo stoer, maar dit wilde hij haar niet aandoen. Hij begon te spartelen.

Lou greep George beet toen ze de tunnel uit kwam – en op hetzelfde moment lukte het Julian om zijn voet omhoog te brengen en zo de lamp uit Lou’s hand te schoppen. Die vloog tegen het dak van de grot en spatte in stukken uit elkaar. Het werd pikdonker.

“George, ga terug de tunnel in,” schreeuwde Julian.

“Timmy, Pongo, kom!”

“Nee! Ik wil niet dat Timmy doodgeschoten wordt,” riep George doodsbang, toen Timmy langs haar heen sprong, de grot in.

Ze had het nog maar net gezegd, of er klonk een schot.

Even was het doodstil, en toen gilde; George: “Timmy! Nee! Tim!” Was Timmy geraakt?

Hoofdstuk 22

Een avontuurlijke redding

Maar Timmy was niet geraakt. De kogel floot langs zijn kop en boorde zich in de muur van de grot. Timmy vloog op Lou's benen af. Met een bons viel hij omver, en de revolver viel uit zijn hand. Julian hoorde het wapen over de vloer van de grot schuren, en hij zuchtte van opluchting.

“Doe je zaklamp aan, George, snel!” schreeuwde hij. “Dan kunnen we zien wat we doen. Hé! Daar gaat Pongo!”

Tijger-Dan gaf een schreeuw van angst toen het licht aanflitste, want hij zag de aap recht op zich af komen. Het lukte hem om Pongo een klap te geven, waardoor hij achterover viel. Toen draaide Dan zich om en zette het op een lopen. Lou probeerde Timmy schoppend van zich af te houden.

Tijger-Dan rende zo snel mogelijk naar de tunnel – en bleef toen abrupt staan. Vier boomlange politieagenten kwamen door de tunnel, en Dick liep voor ze uit! Een van de

agenten trok zijn pistool. Tijger-Dan stak meteen zijn handen omhoog.

“Timmy, hier!” riep George, want ze begreep dat de hulp van haar hond nu niet langer nodig was. Timmy keek haar verwijtend aan, met een blik die zoveel leek te zeggen als:

“Hè, gun me deze lol nou! Ik wil die vent een lesje leren!”

Toen kreeg Timmy de vier agenten in de gaten, en hij begon wild te blaffen. Nog meer vijanden!

“Wat is hier aan de hand?” vroeg de voorste agent, die inspecteur bleek te zijn. “Opstaan jij. Kom op!”

Lou stond met de grootste moeite op. Timmy had hem flink te pakken gehad. Zijn haar hing voor zijn gezicht en zijn kleren waren gescheurd. Hij staaarde de agenten aan en zijn mond zakte open van verbazing. Hoe kwamen die nou hier? Toen zag hij Dick.

“Dus toch! Jij bent naar buiten geglipt en hebt de put dichtgemaakt,” zei hij woedend. “Ik had het kunnen weten. Wacht maar...”

“Mond dicht, Lewis Allburg,” zei de voorste agent scherp.

“Als we je iets vragen mag je praten. En ga er maar vanuit dat je nog genoeg uit te leggen hebt.”

“Hoe ben je zo snel teruggekomen?” vroeg Julian aan Dick, en hij liep naar hem toe. “Ik dacht dat het nog wel even zou duren voor je terug zou zijn! Je kunt nooit helemaal naar de stad zijn gegaan en weer terug!”

“Nee, ik ben naar de boerderij gelopen, en heb meneer en mevrouw Mackie wakker gemaakt. Meneer Mackie heeft de politie gebeld, en die zijn hier zo snel mogelijk met een auto naartoe gekomen,” zei Dick en hij grijnsde. “Alles goed? Waar zijn Annie en Nobby?”

“Daar komen ze al,” zei Julian, en hij richtte zijn lichtbundel op de beek. Dick zag het bleke gezicht van Annie, en hij liep naar haar toe.

“Alles is weer in orde, Annie,” zei hij. “Het avontuur is afgelopen.”

Annie keek hem met een waterig lachje aan. Pongo greep haar hand en maakte lieve geluidjes – daardoor moest ze echt een beetje lachen. George riep Timmy bij zich, want ze was bang dat hij opnieuw zou proberen Lou te lijf te gaan. Die draaide zich om en staaarde haar aan. Toen keek hij naar Dick en Julian. En als laatste naar Annie.

“Er was dus toch maar één meisje,” zei hij. “En jij zei dat er twee meisjes en twee jongens waren,” zei hij met een valse blik naar Nobby.

“Dat is ook zo,” zei Nobby. Hij wees naar George. “Zij is een meisje, maar ze lijkt meer op een jongen.”

George was zo trots als een pauw. Ze keek Lou uitdagend aan. Een van de agenten hield hem stevig bij zijn arm, en Tijger-Dan werd ingeklemd tussen twee andere agenten.

“We gaan weer naar boven, jongens,” zei de inspecteur en

hij stopte zijn notitieboekje in zijn zak. “En een beetje tempo!”

Julian ging voorop. Hij wees de plaats aan waar de mannen hun buit hadden opgeslagen en de inspecteur verzamelde alle spullen die er nog lagen en stopte ze in een zak. Toen liepen ze verder. Tijger-Dan liep grommend tussen de agenten in.

“Zouden ze naar de gevangenis gaan?” fluisterde Annie tegen Dick.

“Op z’n minst!” zei Dick. “Daar hadden ze allang moeten zitten. De politie blijkt al jarenlang bezig te zijn om de inbraken die zij gepleegd hebben op te lossen!”

Na de tunnel kwamen ze in de grot met de glinsterende wanden. Toen kropen ze door het gat, door de kleine grot, naar de uitgang. Sterren flonkerden aan de hemel en iedereen was blij dat ze de open lucht weer zagen. Ze hadden het voorlopig wel even gehad met ondergrondse gangen en grotten.

Boven werden Lou en Dan geboeid, en de agenten zetten ze in het politiebusje dat een eindje verderop stond.

“En wat gaan jullie nu doen, jongens?” vroeg de inspecteur, die achter het stuur van de auto was gaan zitten. “Is het niet beter als jullie met ons meegaan naar de stad? Jullie hebben een verschrikkelijk avontuur achter de rug!”

“Nee, dank u wel,” zei Julian beleefd. “We’ zijn wel gewend aan avonturen; we hebben er al een heleboel beleefd.

Eigenlijk blijven we liever hier, met Timmy en Pongo.”

“Nou, ik moet zeggen dat ik ook niet zo veel zin heb om in het gezelschap van een chimpansee te verkeren,” zei de inspecteur lachend. “We komen morgenochtend nog wel even langs om jullie nog het een en ander te vragen. Jullie mogen ons alles vertellen wat jullie weten. In elk geval hartelijk bedankt voor jullie hulp.”

“Wat gebeurt er nou met al die gestolen spullen?” vroeg Dick. “Laat u die hier zomaar staan? Er zitten hele dure juwelen bij.”

“Twee van mijn mannen rijden ermee naar de stad,” zei de inspecteur. “Hij rijdt achter ons aan met het paard en die aanhangwagen van die kerels. Pas goed op jezelf, jongens. Tot morgen!”

De inspecteur startte de motor van het busje en reed weg.

De twee agenten laadden alle spullen op de aanhangwagen van Lou en Dan. Daarna besteeg een van hen het paard, en de andere klom op de aanhangwagen. Toen reden ze langzaam weg.

“Poeh,” zei Julian opgelucht. “Ik moet zeggen dat we er goed vanaf zijn gekomen. Dick, ik kan je niet vertellen hoe blij ik was dat je zo snel met die agenten op kwam dagen. Het was een superidee van je om naar de boerderij te gaan!”

Dick gaapte. “Volgens mij is het al hartstikke laat,” zei hij.

“Midden in de nacht of zo. Maar ik knal van de honger; ik

moet echt wat eten voordat ik naar bed ga.”

“Hebben we nog iets lekkers?” vroeg Julian.

“Ik zal eens kijken,” zei Annie. “Volgens mij ligt er nog wel wat.”

Ze maakte twee blikjes sardines open, smeerde boterhammen, opende een blik perziken, en uiteindelijk hadden ze midden in de nacht toch nog een feestmaal! Ze gingen zitten op de vloer van Georges kampeerwagen, en aten met smaak. Pongo genoot ook van het eten en Timmy lag knaagde aan een bot.

Toen gingen ze naar bed, en het duurde niet lang voordat ze sliepen. Ze waren zo moe dat ze met kleren en al naar bed gingen! Pongo kroop bij Nobby op een deken en Timmy lag zoals gewoonlijk aan het voeteneind van Georges bed.

De volgende ochtend sliepen ze allemaal lang uit. Ze werden wakker doordat er hard werd geklopt op de deur van Julians kampeerwagen. Dick, Nobby en hij schrokken wakker. Julian ging met een ruk rechtop zitten.

“Wie is daar?”

“Wij zijn het,” klonk een bekende stem, en de deur ging open. Boer Mackie en zijn vrouw gluurden naar binnen en hun gezichten stonden een beetje ongerust.

“We vroegen ons af wat er gebeurd was, Dick,” zei meneer Mackie. “Je holde weg toen je gisteravond de

telefoon gebruikt had, en we zagen je niet meer terug.”

“O sorry...Ik had nog even terug moeten komen om het u te vertellen,” zei Dick, en hij kwam overeind – zijn haar hing voor zijn ogen. Hij haalde zijn hand erdoorheen.

“Maar ik heb er helemaal niet meer aan gedacht. De politie ging met ons mee de grot in, en ze hebben die twee kerels gearresteerd. Het bleken gezochte criminelen te zijn. Man, het was zo’n spannende nacht! Dat alles zo goed is afgelopen, hebben we helemaal aan u te danken, omdat we uw telefoon mochten gebruiken.”

“Dat spreekt toch voor zich,” zei mevrouw Mackie. “Kijk eens, we hebben wat te eten voor jullie meegebracht.”

Ze had twee manden vol heerlijke dingen bij zich. Dick was meteen klaarwakker; het water liep hem in zijn mond toen hij al dat heerlijks zag. “Ontzettend bedankt,” zei hij. “Wat bent u toch goed voor ons!”

Toen werd Pongo wakker, en mevrouw Mackie gilte van schrik.

“Mijn hemel, wat is dat! Een aap?”

“Een chimpansee, mevrouw,” zei Nobby beleefd. “Maar hij doet niks, hoor.”

Pongo maakte van de gelegenheid gebruik om iets uit de mand te pikken, en Nobby riep: “Hé, haal je poot uit die mand!”

Pongo hield zijn poot schuldbewust voor zijn gezicht en

gluurde tussen zijn vingers door naar mevrouw Mackie.

“Kijk nou, het is net een ondeugend kind! Of niet, Ted?” zei mevrouw Mackie.

“Ja!” lachte haar man. “Maar ik zou niet graag met hem in een bed slapen.”

“We moeten er weer vandoor,” zei mevrouw Mackie, en ze knikte vriendelijk naar George en Annie, die met Timmy uit hun wagen te voorschijn waren gekomen om te zien wie er op bezoek was.

“Als jullie nog iets nodig hebben komen jullie maar naar de boerderij. Jullie zijn van harte welkom.”

“Wat zijn ze toch aardig, hè?” zei Annie, toen meneer en mevrouw Mackie vertrokken waren. “En wat een lekker ontbijt! Koud spek, tomaten, radijsjes, heerlijke sla en honing!”

“Lekker!” riep Julian. “Kom, we gaan meteen ontbijten, dan gaan we ons daarna wel wassen en aankleden!”

Maar daar was Annie het niet mee eens. “Je geniet er veel meer van als je lekker schoon bent,” zei ze. “We zien er allemaal niet uit door die vieze grotten. Jullie hebben tien minuten, en daarna staat er een heerlijk ontbijt op tafel!”

“Goed, mam!” grinnikte Nobby, en hij ging met de anderen mee om zich te wassen bij de bron. Nadat ze zich hadden gewassen en aangekleed verzamelden ze zich bij de stenen tafel om te genieten van de lekkere dingen die

mevrouw Mackie voor ze had meegebracht.

Hoofdstuk 23

Dag Nobby!

VOORDAT ZE KLAAR waren met ontbijten, kwam de inspecteur met zijn politiebusje de heuvel op rijden. Hij had een collega meegebracht om aantekeningen te maken.

“Hallo!” zei de inspecteur, en hij keek naar de lekkere dingen die op de stenen tafel stonden uitgestald. “Nou, jullie eten goed, jongens!”

“Wilt u een sneetje brood met honing?” vroeg Annie vriendelijk. “Mag wel, hoor! Er is meer dan genoeg!”

“Nou, graag,” zei de inspecteur, en hij ging bij de kinderen zitten. De andere agent liep om de kampeerwagens heen en bekeek alles. De inspecteur hapte met smaak in een boterham met honing en de kinderen vertelden hem het hele verhaal.

“Die kerels zijn zich waarschijnlijk een ongeluk geschrokken toen ze zagen dat jullie kampeerwagens vlak boven de plaats stond waar zij hun buit hadden verstopt,” zei

de inspecteur. “Het is ook wel erg toevallig.”

“Heeft u de buit al bekeken?” vroeg Dick. “Is het allemaal erg veel waard?”

“Onbetaalbaar,” zei de inspecteur, en hij nam weer een hap.

“Het is echt een kapitaal waard. Ze wisten heel goed wat ze deden, want ze namen alleen maar dingen mee waarvan ze wisten dat ze veel geld waard waren. De meeste spullen verstopten ze dan een paar jaar, tot de politie er niet meer naar zocht, en dan verkochten ze het spul stiekem aan helers uit Nederland en België.”

“Tijger-Dan zei altijd dat hij regelmatig optrad in een circus in Nederland,” zei Nobby. “Hij had vrienden in heel Europa. Allemaal circusartiesten.”

“Ja, dus het was voor hem niet zo moeilijk om al die gestolen spullen in het buitenland kwijt te raken,” zei de inspecteur. “Hij was van plan vandaag naar Nederland te vertrekken; hij had alles al geregeld voor zichzelf en voor Lou - die heet trouwens eigenlijk Lewis Allburg - en hij was van plan een groot deel van de buit te verkopen. Jullie waren dus precies op tijd!”

“Wat een geluk!” zei George. “Ze waren dus bijna ontsnapt. Als Dick niet gevlucht was toen Pongo ze aanviel, hadden wij nu nog in die heuvel gevangen gezeten, en zouden Lou en Dan dus al op weg zijn naar Nederland!”

“Ja, dat hebben jullie geweldig gedaan, jongens,” zei de inspecteur goedkeurend, en toen keek hij verlangend naar de pot met honing. “Dat is trouwens erg lekkere honing. Ik zal mevrouw Mackie vragen of ik een potje van haar kan kopen.”

“Neem nog een boterham,” zei Annie. “We hebben nog een brood.”

“Nou, lekker,” zei de inspecteur een beetje verlegen, en hij pakte nog een boterham en smeerde er dik honing op. Het leek erop dat er niet genoeg voor Pongo over zou blijven – want die mocht de pol uitlikken. Maar het was leuk om te zien dat een volwassen man net zo genoot van een boterham met honing als zij.

“Die Lou heeft een paar heel vreemde inbraken gepleegd,” zei de inspecteur. “Zo is hij een keer van de derde verdieping van het ene huis op de derde verdieping van het andere huis gekomen dat aan de overkant van de straat lag. Ik kom er maar niet achter hoe hij dat voor elkaar heeft gekregen.”

“Nou, dat is voor Lou niet zo moeilijk,” zei Nobby. “Hij hoefde alleen maar een staalkabeltje naar de overkant te spannen – die zal hij wel ergens omheen gegooid hebben, om een regenpijp of zo. Hij kon makkelijk naar de overkant lopen over zo’n kabel, want hij is een fantastische koorddanser. Op een kabel kan hij de meest spectaculaire stunts uithalen.”

“O, nou snap ik het. Ja, dat klinkt inderdaad heel geloofwaardig,” zei de inspecteur. “Daar heb ik nooit aan gedacht!”

Annie bood hem nog een boterham aan.

“Nee, dank je, ik eet niet meer van die honing. Die chimpansee vliegt me aan als ik niet een beetje voor hem overlaat.”

Pongo nam het potje weg, kroop achter een van de kampeerwagens, en stak zijn lange roze tong in het potje. Toen Timmy naar hem toe kwam om te zien wat hij daar had, hield Pongo de pot hoog boven zijn hoofd en begon te krijsen van verontwaardiging.

Timmy keek een beetje verbaasd en liep terug naar George, die met de grootste belangstelling zat te luisteren naar wat de inspecteur over de ondergrondse gangen wist te vertellen.

“Ze zijn heel oud,” zei hij. “De toegang zat vroeger halverwege de heuvel, maar is jaren geleden door een aardverschuiving bedolven. Niemand heeft eigenlijk ooit de moeite genomen om het zand weg te graven, want die grotten waren niet zo heel erg interessant.”

“Nou, dat vind ik wel,” zei Annie. “Vooral die met die lichtgevende muren.”

“Ik denk dat Lou en Dan op de een of andere manier een andere ingang hebben gevonden,” vervolgde de inspecteur.

“De ingang die jullie kennen: de put. Toen ze die grotten zagen vonden ze dat meteen een prachtige bergplaats voor hun gestolen spullen – veilig, droog en vlak bij de plaats waar ze elk jaar kampeerden met het circus.”

“Volgens mij zouden ze rustig doorgedaan zijn met inbreken, als wij niet toevallig onze kampeerwagens op die plek hadden gezet,” zei Julian. “We hebben hun plannen mooi in de war geschopt!”

“Tja, pech voor hun, en een geluk voor ons!” zei de inspecteur. “We verdachten die twee al tijden, en we hadden al een paar keer een inval gedaan in het circus, maar blijkbaar wisten ze steeds dat we zouden komen en hadden ze de buit al veilig hier verstopt.”

“Bent u al in het kamp geweest, meneer?” vroeg Nobby.

De inspecteur knikte. “Ja, vanochtend, en we hebben iedereen ondervraagd. Nou, ik kan je wel vertellen dat dat voor behoorlijk wat opschudding zorgde.”

Nobby keek somber.

“Wat is er, Nobby?” vroeg Annie.

“Ik krijg hartstikke op mijn donder als ik in het kamp terugkom,” zei Nobby. “Ze vinden natuurlijk dat het mijn schuld is dat de politie langsgeweest is. Ze houden er niet van als de politie in het kamp rondsnuffelt. Ik wil eigenlijk niet meer terug naar het kamp.”

Niemand zei iets. Ze vroegen zich allemaal af wat er met

Nobby zou gebeuren, nu zijn oom in de gevangenis zat.

Toen vroeg Annie wat ze allemaal wilden weten: “Bij wie ga je nu wonen, Nobby?”

“O, iemand zal me wel opnemen en hard laten werken,” zei Nobby treurig. “Het kan me niks schelen, als ik maar iets met de paarden mag doen, maar ja...dat vindt Rossy nooit goed. Als ik maar me’t de paarden mag werken, ben ik tevreden. Ik hou van ze.”

“Hoe oud ben jij, Nobby?” vroeg de inspecteur, die zich in het gesprek mengde. “Moet je niet naar school?”

“Ik ben nog nooit naar school geweest, meneer,” zei Nobby.

“Ik ben al veertien geweest, en nu zal het er wel niet meer van komen, denk ik.”

Hij grijnsde verlegen. Hij zag er niet uit als veertien; hij leek eerder een jaar of twaalf, zo klein was hij. Toen betrok zijn gezicht weer.

“Ik zie er echt tegenop om naar het kamp terug te gaan,” zei hij. “Iedereen is woedend op me, omdat het mijn schuld is dat de politie het hele kamp ondersteboven heeft gehaald. En meneer Gorgio zal wel ontzettend kwaad zijn dat hij zijn beste clown en z’n beste acrobaat kwijt is!”

“Je kunt zo lang als je wilt bij ons blijven,” zei Julian. “We blijven hier nog wel een tijdje.”

Maar hij vergiste zich. De inspecteur was nog maar net weg, of mevrouw Mackie kwam naar ze toe hollen. Ze had een oranje envelop in haar hand.

“Er is net een telegram voor jullie bij ons afgeleverd,” zei ze.

“Voor jullie. Ik hoop maar dat het geen slecht nieuws is.”

Dick pakte het telegram aan van mevrouw Mackie, en las het aan de anderen voor:

met verbazing brief gelezen over
buitengewone avonturen die jullie
beleefd hebben, gevaarlijk! kom
onmiddellijk naar huis!

“Hè nee,” zei Annie, “we moeten naar huis. Wat jammer!”

“Ik ga naar de stad, dan bel ik papa wel op om te vertellen dat alles weer goed is,” zei Julian.

“Nee joh, je kunt toch bij ons bellen,” zei mevrouw Mackie, dus Julian liep met haar mee. Onderweg kreeg hij ineens een prachtidee.

“Mevrouw Mackie, hebben uw man en u niet iemand nodig om u met de paarden te helpen?” vroeg hij. “Ik ken iemand die ontzettend veel van paarden houdt, en die graag hard wil werken.”

“Ja, zo iemand zouden we best kunnen gebruiken, denk ik,” zei mevrouw Mackie. “We zijn altijd op zoek naar hulp. Mijn man en ik hadden het er laatst nog over; we willen het liefst iemand die net van school komt.”

“O! Denkt u dat uw man Nobby zou willen aannemen?” zei Julian. “Dat is die jongen die nu bij ons zit, uit het circuskamp. Hij is gek op paarden, en hij kan echt alles met ze. En hij is gewend om hard te werken. Ik weet zeker dat hij een goede hulp is.”

Toen ze op de boerderij aankwamen, belde Julian eerst naar zijn ouders. Daarna had hij een lang gesprek met meneer Mackie.

Hij holde terug naar de kampeerwagens.

“Nobby!” schreeuwde hij. “Nobby, ik heb goed nieuws! Wat denk je ervan om voor boer Mackie te gaan werken en hem met de paarden te helpen? Hij zegt dat je morgen kunt beginnen als je wilt, en je mag op de boerderij wonen!”

“Echt?” riep Nobby ongelovig uit. “Op de boerderij? Natuurlijk wil ik dat! Maar willen meneer en mevrouw Mackie dat wel dan?”

“Ja! Meneer Mackie zegt dat hij het met je wil proberen,” zei Julian. “Wij moeten morgen naar huis en tot die tijd kun je bij ons blijven. Dus je hoeft helemaal niet terug naar het kamp.”

“O! Maar...hoe zit het dan met Grommer?” zei Nobby.

“Ik wil hem graag bij me houden.” En toen voegde hij er verdrietig aan toe: “Blaffer zal wel dood zijn...Zou de boer het goedvinden dat ik een hond meebreng?”

“Ik denk het wel, joh,” zei Julian. “Je moet dus alleen even naar het kamp om je kleren te halen, en Grommer. Doe het maar meteen, Nobby, dan kun je de rest van de dag bij ons blijven.”

Nobby ging; hij straalde.

“Ongelooflijk!” herhaalde hij steeds. “Ongelooflijk! Dan en Lou zijn weg en kunnen me nooit meer lastigvallen, en ik hoef niet meer in het kamp te wonen, en ik mag voor die mooie paarden zorgen op de boerderij! Ongelooflijk!”

De kinderen namen afscheid van Pongo, want hij moest met Nobby mee terug naar het kamp. Hij was van meneer Gorgio, en Nobby mocht hem natuurlijk niet houden.

Trouwens, hij zou hem niet eens kunnen houden, want meneer en mevrouw Mackie zouden hem vast niet op de boerderij willen hebben. Pongo gaf ze allemaal plechtig een hand, ook Timmy. Hij scheen te voelen dat dit een definitief afscheid was. Ze vonden het allemaal heel jammer dat Pongo wegging. Hij had het hele avontuur met ze gedeeld, en ze waren hem echt als een vriend gaan zien. Toen Pongo en Nobby een eindje de heuvel af gelopen waren, rende Pongo opeens terug naar Annie. Hij sloeg zijn armen om haar heen en drukte haar even tegen zich aan, alsof hij wilde zeggen:

“Jullie zijn allemaal heel aardig, maar Annie is mijn favoriet!”

“Pongo, je bent lief!” zei Annie, en ze gaf hem een tomaat.

Hij sprong wild op en neer van plezier, en rende weg.

George, Dick, Julian en Annie ruimden daarna alle ontbijtspullen op en maakten de kampeerwagens schoon, zodat ze klaar waren om de volgende dag te vertrekken.

Tegen etenstijd stonden ze op de uitkijk voor Nobby. Hij kon nu toch niet lang meer wegblijven!

Toen hoorden ze hem fluitend langs het pad naar boven komen. Hij droeg een pakje op zijn rug. Om hem heen sprongen twee honden. Twee!

“Kijk, daar is Blaffer!” riep George blij. “Hij is weer beter! Wat fijn!”

Nobby kwam grijnzend naar ze toe. Ze drongen allemaal om hem heen en vroegen hoe het met Blaffer ging.

“Hij is weer helemaal beter,” zei Nobby opgelucht. “Hij was bijna dood, maar hij heeft het toch gered!”

En inderdaad, er was aan Blaffer niets meer te merken. Hij en Grommer liepen kwispelstaartend en snuffelend om Timmy heen, die ook kwispelde.

“Ik heb geluk gehad,” zei Nobby. “Ik heb alleen Lucilla en Larry maar gesproken. Meneer Gorgio was naar het politiebureau om zijn getuigenverklaring af te leggen. Ik heb Larry gevraagd of hij tegen meneer Gorgio wilde zeggen dat ik wegga.”

“Mooi! Dan kunnen we nu echt van onze laatste dag genieten,” zei Julian.

Het werd een topdag: ze gingen zwemmen in het meer, mevrouw Mackie nodigde ze uit om thee te drinken op de boerderij, en ze aten die avond op de stenen bank, terwijl de honden in de hei speelden. Nobby bedacht een beetje verdrietig dat hij al bijna afscheid moest nemen van zijn nieuwe vrienden, maar als hij dacht aan zijn fantastische nieuwe baan en onderkomen, voelde hij zich trots en tevreden – werken met paarden was precies wat hij altijd al gewild had.

Nobby, Blaffer, Grommer, boer Mackie en zijn vrouw – ze stonden de volgende ochtend allemaal langs de weg om de kampeerwagens uit te zwaaien.

“Dag!” schreeuwde Nobby. “Veel geluk! Ik hoop dat we elkaar nog een keertje zien!”

“Dag!” riepen ze allemaal. “Groetjes aan Pongo, als je hem weer eens ziet!”

Timmy blafte enthousiast naar Blaffer en Grommer, en zij waren de enigen die wisten wat dat betekende: “Geef Pongo maar een poot van me.”

Dag kampeerders – tot jullie volgende spannende avontuur!